

PETER
MAY

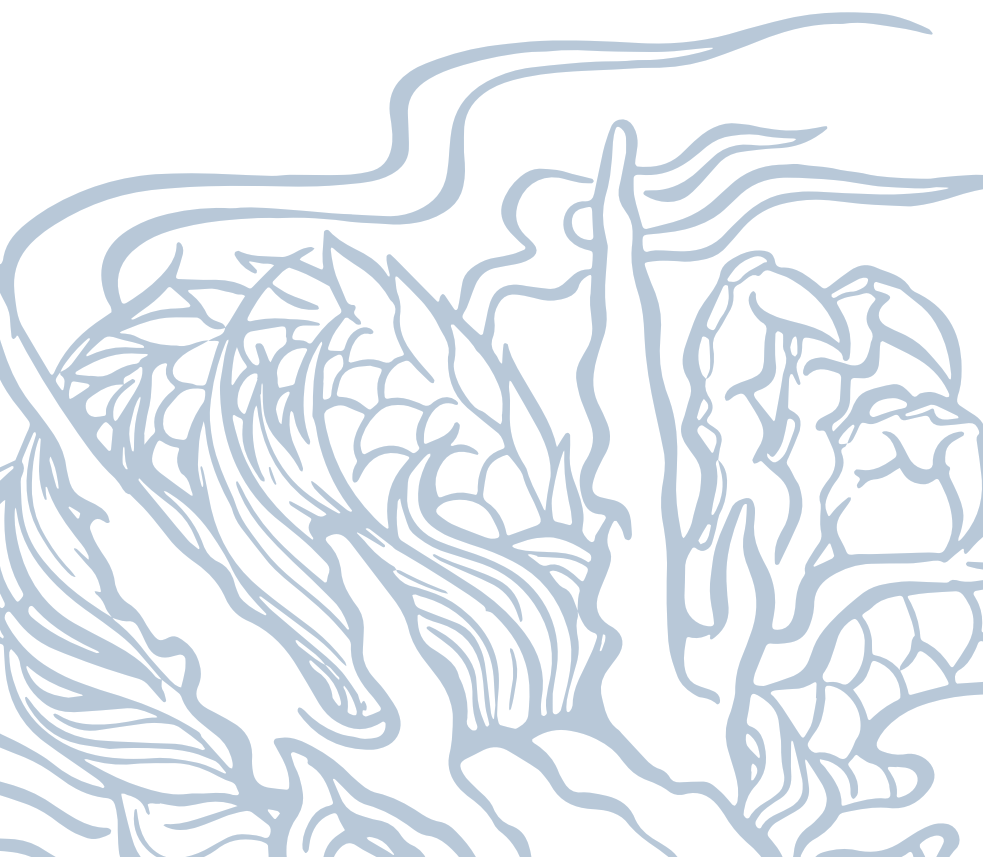
OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

SÁL SMRTI

ČÍNSKÉ THRILLERY III

HOST

PETER MAY
SÁL SMRTI

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY III

SÁL SMRTI

BRNO 2016

The Killing Room © Peter May, 2001

Translation © Filip Drlik, 2016

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-691-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-719-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-720-2 (Formát MobiPocket)

Věnováno Stevovi, Trendě a Danielle

PROLOG

Děšť rozmazává pohled ze zadního sedadla jeho limuzíny jako slzy. Subtropická průtrž v chladivém listopadu vše vybarvuje do modrošedých šmouh. Přijel z Ameriky, aby oslavil spojení mezi kontinenty, mocné sjednocení Východu a Západu. Ale ani všechny peníze na světě ho neochrání před hrůzami, které ho čekají za pouhých několik minut.

Věže z oceli a skla vyrůstají do okolní mlhy; působí neskutečně, jako přízraky. Nějakým podivným způsobem mu připomínají něco docela odlišného. Vzdálené zubaté pobřeží na severozápadním konci Evropy. Výpravu na odlehlý skotský ostrov, kam se vydal hledat své kořeny a našel prsty z kamene natažené k nebi a seřazené ve zvláštních kruhových uskupeních. Monolity vztyčené k uctění kdovíjakého boha.

Špička kolosálního pagodovitého mrakodrapu Ťin Mao se ztrácí v oblacích a v mlhavé dálce za ní se tyčí další věže, které vyrůstají přímo z popela Maova snu o komunistické utopii. Kdysi se v Pchu-tungu rozprostíraly močály chráněné statusem „zvláštní ekonomické zóny“, nyní z nich jako plevel rostou další vysoké stavby. Šanghajané je pozorují z druhé strany řeky a celá

generace přemýšlí nad tím, co přijde příště. Američan zvedne oči k těmto monolitům jednadvacátého století a je si vědom, že ti, kdo je vztyčili, uctívají jediného boha — peníze. Usměje se. To pomýšlení ho uspokojuje. Neboť i on se chodí modlit ke stejnému oltáři.

Projíždějí kolem vysoké a mohutné zdi natřené lososově růžovou barvou. Po celé délce jejího hřebene se táhne černé kovové zábradlí s ostrými špicemi. Limuzína zastavuje za ostatními auty, které celou cestu následovala. U jeho dveří se okamžitě rozevírá slhluk černých lesklých deštníků. Vystupuje na červený koberec a po došlápnutí se mu v prohlubních kolem podrážek tvoří menší kaluže.

Za otevřenými branami se před ním rozprostírá stavba, les ocelových tyčí vyrůstajících z betonových panelů uložených v zemi. Na opačné straně jsou do bláta naskládáné dvě řady buněk pro dělníky. V dešti se shromažďují bledé orientální tváře a netečně se dívají, jak příchozí s obtížemi překonávají cestu přes bažinu. Červený koberec je již zcela ponořený v řídkém blátě, které zanechává šplíchance na lesklé černé kůži a kropí nohavice čerstvě vyžehlených kalhot. Američanovi začíná mezi prsty na nohou prosakovat studená voda. V duchu zakleje. Ale navenek na sobě nedá nic znát. Nepřestává se usmívat a je odhodlaný udělat na své čínské hostitele dojem. Přece jen jsou to jeho partneři v doposud největším společném čínsko-americkém podniku, i když se mu nechce věřit, že tak zmáčené místo dokáže udržet obří konstrukci z oceli a skla, která se stane sídlem Newyorskó-šanghajské banky a nejvyšší budovou v Asii. Uklidňuje ho však vědomí, že jeho pozice generálního ředitele z něj učiní jednoho z nejmocnějších mužů na planetě.

Vychází po schodech na pódium a konečně se schovává před deštěm pod rozložitým plátěným přístřeškem. Vstupuje do záře světových médií a televizních reflektorů, které zaplavují zimní

ráno jasným modrobílým světlem. Záblesky fotoaparátů se míhají v dešti jako světlušky. Marketingový tým odvedl svou práci.

Kolem pódia visí provazce zmáčených barevných dekorací. Jeho čínský protějšek s úsměvem přichází k mikrofonu, aby zahájil událost formálním proslovem. Američan bezděčně těká pohledem kolem. Nad dočasnou konstrukcí pódia visí obrovská násypka, jejíž ústí se sklání nad hlubokým příkopem pod nimi. Až předstoupí a zatáhne za páku, z hubice se vylíjí tuny betonu a zaplaví útroby jeho budoucí banky; vytvoří slavnostní základní kámen, na němž Američan vystaví svůj nepřekonatelný úspěch.

Do jeho myšlenek se náhle prodere krátký aplaus. Čísi ruka ho bere za předloktí a vede ho k mikrofonu. Další záblesky světlušek. Slyší svůj vlastní hlas, podivný kovový zvuk vycházející ze vzdálených reproduktorů; slova, která se naučil nazpaměť. Nemůže si nevšimnout, že zákop pod ním se rychle plní vodou, hustou hnědou břečkou připomínající čokoládu zvířenou kapkami deště.

Ozývá se další potlesk. Američan opouští přístřešek a vychází na malou čtvercovou plošinu, zatímco Číňan po jeho pravici mu nad hlavou drží deštník. Kolem nich stékají závěsy z deštových korálků. Bere do rukou páku a s pocitem absolutní moci nad vlastním osudem za ni zatáhne. Tváře přítomných se s očekáváním zvedají k násypce. Na okamžik se zdá, že všichni zatajili dech. Obrovské očekávání narušuje jen bubnování deště na plátěné střeše.

Američanovi se najednou pohne zem pod nohama. Ozve se hlasité prasknutí a po něm zvláštní skřípění, jako chrčivý poslední výdech umírajícího. Podpěry pod jeho drobnou plošinou se podlamují a přitom se bortí stěny výkopu. Muž se otočí a strachem sevře paži, která drží deštník, ale už nestihne zastavit pád skrz závoj deště. Má pocit, že padá celou věčnost. Nepoznává vlastní křik, jenž jako kdyby přicházel zdálky. Potom přijde o dech,

když se ho zmocní šok ze studeného řídkého bláta. Zdá se mu, že se kolem něj hroutí celý svět. Mává kolem sebe rukama, aby se zachránil dřív, než bude zasypán. Spatří nataženou ruku a v duchu děkuje bohu. Stiskne ji a cítí, jak se mu její maso rozpadá v prstech. Ale nemá čas nad tím přemýšlet. Vší silou se přitáhne, aby se dostal z bláta, ale natažená paže neklade žádný odpor. Když muž opět upadne na záda, uvědomí si, že není k ničemu připevněná. Okamžitě ji zahodí a s největším znechucením se snaží pochopit, co se děje. Slyší nad sebou křik mnoha hlasů. Otočí se právě v okamžiku, kdy se z blátivé stěny vynoří ženská ňadra a hned za nimi i ramena a břicho. Ale bez rukou, bez nohou a bez hlavy. Zmocňuje se jej panika. Mává kolem sebe rukama a opět se snaží zvednout, ale najednou leží a zírá do tváře s černými otvory namísto očí a s vlasy přilepenými na hnijící maso. Do krku se mu dere výkřik. Cítí, jak se mu zvedá žaludek. Vzhledne a zoufale se snaží vyhledat pomoc, ale spatří opět pouze vysoké monolity v mlze. Tentokrát je však vidí jinak: naskládáné jako náhrobky na hřbitově.

PRVNÍ KAPITOLA

I

Studená suchá hlína vyklouzla její matce z ruky a zarachotila na víku rakve. Margaret se také sklonila, nabrala si plnou hrst a ucítila, jak se jí zmrzlá zemina lepí ke kůži. Nechala ji spadnout do otcova hrobu a podívala se k šedivému nebi. Poryv ledového větru vanoucího od vzdáleného jezera přinášel první zimní sněh. Otřásla se a přitáhla si kabát těsněji k tělu, aby zmírnila svůj smutek.

Odvrátila pohled od hrstky truchlících nad hrobem, mezi nimiž bylo několik příbuzných a přátel, zástupce univerzity a pár bývalých studentů jejího otce. Na pohřebním rituálu bylo něco primitivního. Margaret to připadalo svým způsobem absurdní; představa, že někdo umístí člověka do dřevěné bedny, spustí ji do země a nechá ho tam shnit. Viděla už dost nebožtíků v různých stadiích rozkladu, takže se už dávno rozhodla, že až přijde její čas, nechá své ostatky spálit. Bylo to jednodušší a čistší. A také definitivnější. Věděla, jakými fázemi projde pohřbené tělo, a takhle nad odchodem svého otce přemýšlet rozhodně nechtěla.

Vítr se opíral do větví opadaných stromů, které ve své zimní nahotě neposkytovaly oku žádnou útěchu. Poslední podzimní

listí olemované stříbrem mrazu předchozí noci tlelo spadané na zemi. Věděla, že někde nalevo od nich mezi řadami náhrobků leží hroby slavných gangsterů z pestré minulosti města. Alphonse Capone a jeho rodiče; nechvalně proslulý John May a jeho žena Hattie; „Kulomeťák“ Jack McGurn; Antonio Lombardo a desítky dalších italských imigrantů a jejich potomků, kteří na tomto větrném místě pomáhali rozsévat semena amerického organizovaného zločinu. Její otec za života býval v lepší společnosti.

Ale zde, na hřbitově Mount Carmel na západní straně Chicaga, byla pohřbená celá jeho rodina, směsice předků skotského a irského původu. Příbuzní její matky pocházeli z Německa. Podle všeho právě od nich získala bledou, pihovatou kůži a světlé vlasy. Její otec měl v mládí černou keltskou kštici a zářivě modré oči. Margaret těšilo, že po něm zdědila alespoň nějaké geny.

Zpráva o jeho smrti se k ní v Pekingu dostala prostřednictvím krátkého, odměřeného telefonátu s matkou. Dlouho potom seděla v malém bytě, který jí poskytla univerzita státní bezpečnosti, upadla do prapodivné prázdnoty a znepokojoval ji fakt, že ji nezachvátily žádné emoce. Naposledy otce viděla před necelými dvěma lety a po telefonu spolu promluvili jen párkrát. Bála se, že nepocítí zármutek. Ten se však dostavil uprostřed noci, kdy ji probudil vlastní pláč.

Právě teď nevěděla kudy kam. Tragické okolnosti otcova úmrtí ji nakonec donutily přetrhnout pouta s Čínou — křehká pouta, která existovala jen díky muži, jehož podle všeho milovala. Nyní byla „doma“ a musela učinit rozhodnutí, která odkládala už příliš dlouho. Rozhodnutí o tom, kde skutečně leží její budoucnost. Rozhodnutí, kterým nechtěla čelit.

V Chicagu byla už téměř tři dny a ani jednou se za tu dobu nevydala do severní části města, aby se podívala na svůj byt ve čtvrti Lincoln Park. Vyzvedávání pošty a zalévání květin nechala na sousedech. Byla však pryč déle než osmnáct měsíců a bála se,

co by tam na ni mohlo čekat. Měla strach z minulosti, na kterou se snažila zapomenout; nechtěla oživit vzpomínky na muže, se kterým sedm let žila. Muže, jehož si vzala. Místo toho zvolila bezpečí svého starého pokoje v cihlovém domě, kde vyrůstala, na předměstí Oak Park plném stromů. Všechno tu bylo povědomé, konejšivé a plné vzpomínek na časy, kdy neměla žádné starosti a povinnosti a život pro ni stále skýtal příslib něčeho kouzelného. Dobře však věděla, že jen oddaluje nevyhnutelné.

„Margaret,“ nesl se k ní matčin hlas po větru a zasáhl ji stejně ledově. Margaret zastavila a počkala, až s ní matka srovná krok. Za poslední tři dny spolu téměř nepromluvily. Krátce se objaly, ale bez skutečné vřelosti. Jedna se slušně optala druhé, jak se má, a došlo tak jen ke zdvořilostní výměně nezbytných informací. Nebylo to však tím, že by se vzájemně odcizily. Jejich vztah byl chladný již od nepaměti. Bez lásky. Zvláštní vztah mezi matkou a dcerou. „Pomůžješ mi s podáváním jídla, až se vrátíme do domu?“

„Samozřejmě.“ Margaret netušila, proč se jí na to matka ptá. Už se na tom přece dohodly. Pomyslela si, že to bude nejspíš jen tím, že jí nemá co říct.

Mlčky došly k bráně, bok po boku, ale daleko od sebe, jako kdyby držely místo zesnulému manželovi a otci. Když dorazily k autům, její matka řekla poněkud naléhavě: „Tak co teď? Zpátky do Číny?“

Margaret zatnula zuby. „Mami, na tohle teď vážně není vhodná doba ani místo.“

Matka zvedla obočí. „Chápu to tak, že to v tvé řeči znamená ano.“

Margaret po ní střelila pohledem. „Jestli se tam vrátím, tak to bude nejspíš jen proto, abych od tebe utekla.“ Otevřela dveře pronajaté limuzíny a usadila se na chladné kůži zadního sedadla.

II

„Zástupce velitele oddělení Li.“ Obhájce mluvil pomalu, jako kdyby se zamýšlel nad každou slabikou. „Když porovnáme tyto otisky podrážek s fotografiemi stop pořízenými na místě vraždy, není pochyb, že je zanechaly stejné boty.“ Snímky šlápějí a odpovídající otisky podrážek měl rozložené na stole před sebou.

Li Jen opatrně přikývl. Nebyl si jistý, kam to celé směřuje. Navíc si uvědomoval, že ho z protější lavice pozorně sleduje soudce, prohnaný bělovlasý veterán se ztrápeným výrazem, oděný do modré zimní uniformy. Nad jeho hlavou visel rudozlatý znak ministerstva státní bezpečnosti. V tichu plné soudní síně bylo zřetelně slyšet škrábání zapisovatelova pera.

„To by nás mohlo přivést k závěru, že majitel těchto bot byl přinejmenším přítomen na místě činu — zejména ve světle tvrzení obžaloby, že na botách byly nalezeny i stopy krve oběti.“ Právník vzhlédl od svého stolu a vrhl na Liho chladný pohled. Byl to mladý muž kolem třiceti, tedy zhruba ve stejném věku jako Li. Jeden z nového vrhu právníků, kteří se přizpůsobili nedávné legislativní změně rychle se rozvíjejícího čínského justičního systému. Byl uhlazený, pečlivě upravený a očividně úspěšný. Tmavý oblek od Armaniho, bílá značková košile perfektního střihu a hedvábná kravata. K tomu zářil sebevědomím, které Liho znepokojovalo. „Souhlasíte?“

Li přikývl.

„Promiňte, říkal jste něco?“

„Ne, souhlasně jsem přikývl,“ řekl Li podrážděně.

„Pak prosím mluvte nahlas, zástupce velitele oddělení, aby zapisovatel mohl uvést vaše odpovědi do protokolu.“ Majitel obleku od Armaniho se zatvářil prozíravě a snažil se dodat soudu falešný pocit, že předvolaný svědek je nezkušený policista.

Li se naježil. Jednalo se o jednoznačný případ. Obžalovaný byl mladý násilník z venkova, který prohlásil, že v Pekingu hledá práci. Vloupal se do domu oběti v severovýchodní části města. Když se jeho obyvatelka, postarší vdova, probudila a přistihla ho při činu, ubodal ji k smrti. Celé místo činu bylo od krve. Hlídač z dělnické ubytovny zavolal na místní úřad státní bezpečnosti a nahlásil, že jeden z ubytovaných dorazil uprostřed noci pokrytý tekutinou, která nápadně připomínala krev. Než policie dorazila na místo, obžalovanému se nějak podařilo zlikvidovat zkrvavený oděv a smýt ze sebe všechny stopy krve. Vražedná zbraň nebyla nalezena, ale jeho boty odpovídaly šlápotám v krvi na místě činu a v podrážkách byly nalezeny stopy krve oběti. Li nechápal, co dodává povýšenému obhájci zjevný pocit sebejistoty. Nemusel však čekat dlouho, aby to zjistil.

„Takže souhlasíte, že majitel těchto bot byl s největší pravděpodobností pachatelem zločinu?“

„Souhlasím,“ řekl Li jednoznačně, aby předešel jakýmkoliv nejasnostem.

„Co vás tedy vede k tomu, že pachatelem byl můj klient?“

Li se zamračil. „Ty boty jsou jeho.“

„Vážně?“

„Byly nalezeny v jeho pokoji na ubytovně. Forenzní vyšetřování odhalilo stopy krve oběti v podrážkách a pořízené otisky přesně odpovídají otiskům nalezeným na místě činu.“

„Tak kde jsou?“ Právník se Limu neochvějně zahleděl do očí.

Liho poprvé během přelíčení začala opouštět sebejistota. „Kde je co?“

„Ty boty, pochopitelně,“ prohlásil s předstíranou rozmrzelostí. „Nemůžete tvrdit, že jste našli pár bot v pokoji mého klienta, spojit ho tak s místem činu, a nakonec je ani nepředložit jako důkaz.“

Limu začala tepat krev ve spáncích a pocítil, jak se mu do tváří dere horkost. Podíval se směrem ke stolu prokurátora, ale žalobce pohledem hypnotizoval papíry, které měl rozložené před sebou. „Po skončení forenzní analýzy byly označeny a zaevidovány a...“

„Ptám se vás znovu,“ přerušil ho právník zvýšeným hlasem. Opět mu položil prostou a zcela pochopitelnou otázku: „Kde jsou?“

„Byly odeslány na prokuraturu jako důkazy pro soudní přelíčení.“

„Proč je tu tedy nevidíme?“

Li se opět letmo podíval na prokurátora, kterému se tváře zbarvily vztekem. Podle všeho se neschopnost žalobce předložit předmět doličný propírala už předtím, než byl Li předvolán jako svědek. Snažili se z něj udělat idiota. „Proč se nezeptáte prokurátora?“ zeptal se ponuře.

„To už jsem udělal,“ řekl majitel obleku od Armaniho. „Tvrdí, že jeho úřad je od vás neobdržel.“

V sále to vzrušeně zašumělo. Soudní zřízenec vyštěkl úsečné varování, vyzval zástupce veřejnosti, aby se utišili, a pohrozil jim vyvedením ze soudní síně.

Li moc dobře věděl, že boty byly společně s ostatními důkazy odeslány na prokuraturu. Věděl však i to, že na lavici svědků nemůže říct ani udělat nic, čím by to dokázal. Střelil pohledem na místo po prokurátorově boku a setkal se s nenávidně staženou tváří pozůstalého. Věděl, že až s ním skončí obhájce, bude muset čelit hněvu, na který měl syn oběti plné právo. Zatímco se na něj upíraly oči všech přítomných, obhájce prohlásil: „I vám musí být jasné, zástupce velitele oddělení, že bez těch bot se můj klient nemá z čeho zodpovídat.“

* * *

Rozrazil skleněné dveře, rázně prošel kolem řady rostlin v květináčích, které lemovaly odpočívadlo nad schodištěm, a spěchal dolů ze schodů, aby se co nejdříve dostal na parkoviště. Prokurátor mu běžel v patách s tlustou složkou dokumentů v podpaží. Nad nimi se tyčilo pět pater pekingského městského lidového soudu střední instance, z něhož vyrůstala obrovská věž radiového vysílače. Nalevo od nich hlídali ozbrojení policisté příjezd k vazebním celám. Rudá čínská vlajka zplihle visela v zimním slunci nad znakem ministerstva státní bezpečnosti, symbolem spravedlnosti. Jaké spravedlnosti? Li si nebyl tak jistý. Ještě na schodech si přes zelenou uniformu přehodil zimník a zakryl krátký sestřih brigadýrkou. Jeho dech se před ním v chladném ranním vzduchu vzdouval jako plamen ohně.

„Říkám vám, že k nám vůbec nedorazily,“ vykřikl prokurátor, který spěchal za Lim. Byl to nevysoký, hubený muž s řídnoucími vlasy a silnými brýlemi, jež zdůrazňovaly jeho nezvykle kulaté oči. Zdálo se, že uniforma, kterou má na sobě, je pro něj příliš velká.

Li se v polovině schodiště prudce zastavil a otočil se, takže do něj prokurátor málem narazil. „To jsou kec,“ prohlásil Li. Přestože prokurátor stál o schod výš, Li ho výrazně převyšoval. Drobný muž ucouvl před Liho rozezleným pohledem. „Ten případ byste nikdy nedostali k soudu, kdybychom vám neposkytli důkazy.“

„Důkazy na papíře. To jediné jste nám poslali,“ trval na svém prokurátor. „Předpokládal jsem, že ty boty jsou uloženy v depozitáři.“

„Tam také byly. Což znamená, že za ně neneseme zodpovědnost my, ale vy.“ Li zároveň zvedl hlas i ruce. Příliv lidí vycházejících ze soudní síně za nimi se zastavil, aby jim neuniklo ani slovo. „Ve jménu nebes, Čangu! Moji lidé dělají první poslední, aby dostali zločince před soud...“ Na okamžik ztratil pozornost, protože zahlédl majitele obleku od Armaniho a jeho

rozjásaného klienta, kteří kolem nich procházeli po schodech. Náhle pocítil touhu zatnout pěst a rozbít jejich rozesmáté obličej na kaši. Ale věděl, že spravedlnost a zákon musejí jít vždy ruku v ruce. Místo toho se otočil k prokurátorovi, aby si zlost vyřil na něm. „A vy si kurva klidně poztrácíte důkazy a vrahové si pak dál chodí po svobodě. Můžete očekávat oficiální stížnost.“ Obrátil se a pokračoval dolů po schodech. Ještě za chůze si mezi rty vložil cigaretu a nechal prokurátora Čanga tiše doutnat na místě. Ten si byl bolestivě vědom zvědavých pohledů. Policisté s prokurátory takto nemluvili, na veřejnosti rozhodně ne. Bylo pro něj ponižující ztratit tvář.

Čang bezmocně zahulákal Limu do zad. „To já si budu stěžovat, zástupce velitele oddělení. Rovnou komisaři. Nemyslete si, že budete žít v bezpečí stínu svého strýce navždycky.“

Li se v mžiku zastavil a Čang ihned pochopil, že zašel příliš daleko. Li se otočil a mlčky ho zpražil tak soustředěným pohledem, že Čang se musel rychle podívat jinam. Obrátil se a vyběhl po schodech zpátky do bezpečí soudní budovy.

Li ho pak ještě několik vteřin upřeně pozoroval a potom proběhl kolem zaparkovaných vozů na ulici. Měl co dělat, aby se udržel. Chtělo se mu někoho — kohokoliv — udeřit. U vývěsky s přehledem přelíčení na aktuální týden stála skupinka lidí a zvědavě pozorovala procházejícího policistu. Li si jich však vůbec nevšiml. Žádnou pozornost nevěnoval ani obchodníkovi na rohu ulice, který mu nabízel ovoce zpoza stánku se zeleno-žlutou stříškou, ani vůni kouře linoucí se z jehněčích špízů, jež se opékaly nad uhlíky v úzkých prostorách uličky Si-ta-muo-čchang. Místo toho se vydal k burácejícím proudům aut na východní třídě Čchien-men a vůbec nepostřehl zvuk klaksonu, který se za ním ozval. Pootočil se teprve až v okamžiku, kdy zahřměl motor; znovu se ozvalo zatroubení a přímo vedle něj zaparkoval policejní džíp. Detektiv Wu se vyklonil od volantu,

aby otevřel dveře u spolujezdce. Li byl překvapený, že ho vidí. „Co chcete, Wu?“ zavrčel.

Wu zvedl ruce na sebeobranu před Liho vztekem. „No tak, šéfe, čekal jsem na vás nejmíň hodinu.“

Li vklouzl na místo spolujezdce. „Proč?“

Wu se usmál a přitom nepřestal čelistmi omílat kožnatou žvýkačku, která už dávno ztratila všechnu chuť. Posunul si sluneční brýle výš nad čelo. Přinášel zajímavé zprávy a nechtěl je vydat jen tak; chtěl si ten okamžik co nejdříve vychutnat. „Pamatujete se na ten případ, ke kterému došlo během Svátků jara? To rozřezané děvče? Našli jsme části jejího těla v mělkém hrobě poblíž Letního paláce...“

„Jo, ten případ si pamatuju,“ přerušil ho Li netrpělivě. „Nikdy jsme nezjistili, kdo to udělal.“ Odmlčel se. „Proč se ptáte?“

„Našli celou hromadu přesně takových dole v Šanghaji. Něco jako masový hrob. Možná jich tam je až dvacet. Stejný modus operandi.“

„Dvacet?“ vykřikl Li nevěřící.

Wu pokrčil rameny. „Zatím nevědí, kolik přesně, ale našlo se hodně kousků. A chtějí vás tam mít. Co nejdřív.“

Liho to zaskočilo. „Mě? Proč?“

Wu se zazubil. „Protože jste taková hvězda, šéfe.“ Ale úsměv mu brzy zmrzl na rtech, protože spatřil Liho chladný pohled. „Myslejí si, že by to mohlo být nějak spojené s tou vraždou v Pekingu,“ dodal rychle. „Navíc jsou pod velkým tlakem, aby to vyřešili co nejdřív.“

„Nevíte proč?“ zeptal se Li zvědavě a úplně zapomněl na svůj debakl u soudu.

Wu si zapálil cigaretu. „Podle všeho tam byla dnes ráno velká sláva. Lili beton do základů nějaké velké čínsko-americké banky, kterou stavějí na druhé straně řeky v Pchu-tungu. Představte si to — ředitel Newyorské banky přijel na stavbu. Byli tam všichni

velcí hlavouni. Hemžilo se to tam lidmi od amerických novin a televize. Akorát zrovna chcalo jako z konve. Nebylo to vlastně staveniště, ale bažina. Plošina, kterou postavili pro VIP, se zhroutila. No a ten Američan spadl přímo do díry, kterou chtěli zalít betonem. A jak se tam tak plácal v blátě, ze stěn začaly vylézat kousky těl, jako kdyby se odkrylo nějaké staré pohřebiště. Akorát že ta těla tak stará nejsou.“

Li udiveně hvízdal. Dokázal si to celé představit. Mediální poprask. Ne na čínské straně, ta vytiskne jen to, co se jí řekne. Ale západní média se takto kontrolovat nedala. „Byla tam i televize?“ zeptal se.

„Vysílala přímo z místa té parády živě přes satelit,“ přitakal Wu se zjevným pobavením. „Vypadá to, že tamější mocní si dělají starosti. Těla v základech banky asi nejsou zrovna žádoucí a Američani podle všeho začali zvažovat, že z toho vycouvají.“

„Jsem si jistý, že to ty oběti bude moc mrzet, až se to do-slechnou,“ řekl Li.

Wu se uchechtl a natáhl se na zadní sedadlo pro tučnou složku, kterou položil Limu do klína. „To je spis k té holce, co jsme našli v Pekingu. Budete mít dost času si to připomenout během letu, který vyráží...“ podíval se na hodinky, „...za dvě hodiny a pár minut.“ Zašklebil se. „Dost času na to, abyste si mohl sbalit tašku na cestu.“

* * *

Li seděl na okraji postele. Z ulice k němu pronikal slabý sluneční svit skrze poslední zvadlé listy na stromech, které v létě dotvářely stinné loubí nad ulicí Čeng-i. Ze stěny se na něj usmívala vlídná tvář. Měla husté černé kudrny protkané stříbrem a pokožku, která zůstala překvapivě téměř bez vrásek. Byl to jeho strýc I-fu, s nímž více než deset let sdílel byt v druhém patře

policejního bytového domu v areálu ministerstva. Limu pořád chyběl. Scházela mu ta rošťácká jiskra, kterou měl v očích, když se Liho pokoušel na každém kroku nacytat, předat mu své životní zkušenosti a naučit ho laterálnímu myšlení. *Ďábel se skrývá v podrobnostech a pravda zrovna tak*, říkával. Kdykoliv Li pomyslel na okolnosti strýcovy smrti, žaludek se mu stáhl úzkostí. Často se probouzel uprostřed noci s krvavým výjevem před očima. Býval to I-fuův pokoj, ale teď patřil Sin-sin. Často po Lim chtěla, aby jí vyprávěl příběhy o starém pánovi, který se na ni usmíval ze zdi. A on si na to vždycky našel čas.

Zdráhavě vstal a vrátil se do svého pokoje. Měl pocit, že I-fuův přízrak ho bude pronásledovat až do konce života. Kdykoliv Li selhal, předhodili mu jej jako příklad, jež by měl následovat, zatímco každý úspěch přisuzovali strýcovu vlivu. Ti, kdo mu záviděli postavení a všechno, co dokázal, tvrdili, že toho dosáhl jen díky strýcovým konexím. A všichni nadřízení, kteří s I-fuem pracovali, dali Limu jasně najevo, že strýcovy šlépěje jsou příliš velké na to, aby v nich mohl kráčet. Při každém vyšetřování měl navíc pocit, že starý pán stojí vedle něj a šeptá mu do ucha své rady. *Je zbytečné trápit se tím, co mohlo být. Odpověď se vždy skrývá v podrobnostech, Li. Vždycky. Nechat si přesklít rozbité zrcadlo přináší štěstí. Úrodnou půdu má, kdo pilně orá.* Dal by cokoliv za to, aby mohl znovu slyšet jeho hlas.

Rychle ze sebe svlékl uniformu a po osvobození z naškrobeného vězení se mu okamžitě ulevilo. Natáhl si džíny, bílé tričko a svou oblíbenou starou bundu z hnědé kůže a začal si balit oblečení do cestovní tašky. Když na komodě zahlédl jednu ze Sin-sininých knížek, zarazil se. Musí ještě poprosit Mej Jüan, aby dítě pohlídala, než se vrátí ze Šanghaje. Margaret o to požádat nemohl.

Chvilí jen seděl, ztracený ve svých myšlenkách, potom se natáhl k nočnímu stolku a vzal do ruky Margaretin hřeben. Uvolnil

ze zubů několik vlasů. Byly velice jemné a v bledém slunečním svitu se leskly jako zlato. Přitiskl si je k nosu a nasál vůni jejího parfému. Na okamžik po ní zatoužil. Poté ho zaplnila prázdnota. Lehce přejel rukou po neustlané posteli, ve které se tak často milovali, a uvědomil si, že mu chybí víc, než tušil.

III

Margaret nikdy nepochopila princip irských pohřebních hostin. Namísto truchlení nad smrtí se při nich spíše oslavoval život. Jak jen je možné oslavovat konec života? Něčeho, co bývalo plné naděje, lásky a štědrosti? Zůstalo jen chladné, mrtvé tělo. Nehybné jako maso na pitevním stole, stejně jako zástup těl, který prošel její pitevnou.

Nedokázala o svém otci uvažovat takhle. Neměla ani odvahu jít se podívat na jeho tělo vystavené v rakvi. Zřízení pohřebního ústavu mu pečlivě nalíčil obličej, aby vytvořil iluzi života. Tak či tak věděla, že to, co tam leží, už není její otec. Ten zmizel a dál existoval jen ve vzpomínkách ostatních a na pomíjivých, blednoucích fotografiích z dob před videokamerou, kterou si její rodina stejně nikdy nekoupila.

Rodinná fotoalba sice měli odjakživa, ale Margaret se zdálo, že ty pozastavené dvojrozměrné obrazy málokdy zachycují skutečného člověka. Postrádaly živost a charakter, osobnost. Byly to jen okamžiky v čase vytržené z kontextu.

Z obývacího pokoje k ní doléhaly zvýšené hlasy a smích, cinkání skleniček. Cítila odpor k těm, kteří přišli v den jeho pohřbu k němu domů a brali jeho odchod tak lehce. Vyšla z kuchyně a vydala se chodbou k místnosti, kde míval pracovnu. Zavřela za sebou dveře a odřízla se tak od zvuků pohřební hostiny. Zaposlouchala se do ticha. Tu trochu světla, kterou poskytovalo pozdní odpoledne, pohltily těžké závěsy. Jestli po něm něco

zbylo, pak to zůstalo právě zde, v pokoji, kde trávil tolik času. Zhluboka se nadechla a snažila se zachytit jeho vůni v suchém, akademickém ovzduší jeho soukromého prostoru. Ode dne, kdy ho postihla rozsáhlá koronární trombóza a on uprostřed přednášky padl mrtvý na zem, v jeho pracovně nikdo ničím nepohnul. Jeho odchod byl rychlý, bezbolestný a naprosto nečekaný. Nejlepší způsob, jak zemřít, pomyslela si Margaret. Až na ty zarmoucené lidi, kteří po něm zůstali a musejí se vypořádat s velkou dírou, již zanechal v jejich životech.

Procházela se po pokoji a dotýkala se věcí, které jí přišly pod ruku. Stovky knih na policích začal pomalu zakrývat prach. Všichni velcí moderní američtí spisovatelé. To byl jeho předmět, jeho specializace. Steinbeck, Faulkner, Fitzgerald a samozřejmě Hemingway, který vyrostl jen o několik ulic dál, na tomtéž tichém chicagském předměstí. Všechny svazky byly notně ohmatané a opatřené poznámkami. Jeden namátkou vytáhla. *Winesburg, Ohio* — povídková kniha od Sherwooda Andersona. Okraje stránek byly zažloutlé a papír tak vyschlý, že se málem drotil v prstech. Margaret ji otevřela na začátku povídky nazvané „Ruce“. Pamatovala si ji. Smutný příběh o prostém muži, jehož láska k dětem vedla k tragickému nedorozumění. Okraje byly poseté hojnými poznámkami psanými otcovým osobitým rukopisem.

Přesunula se ke stolu — kopii anglického kusu nábytku vyrobené z mahagonu a zdobené červenou kůží. Za dlouhé roky používání byla jeho deska poškrábaná a olámaná. Kolem iMacu na stole se vršily papíry a knihy. O popelník stála opřená nedokouřená dýmka. Na jejím černém náústku byla patrná vybledlá místa, která za léta používání zůstala po jeho zubech. Jako dítě sladkou vůni tabáku zbožňovala. Se zalíbením přejela prsty po hladce vyleštěné hlavičce z třešňového dřeva. Nebylo pochyb, že se jí chystal dokouřit. Ale už nikdy to nebude moct udělat.

Nalevo od počítače stál rámeček, který zčásti zakrývala hromada neoznámkovaných esejí. Byla v něm fotografie z Margaretiny promoce, na níž stála v taláru. Odsunula práce studentů stranou, aby se mohla lépe podívat. Při pohledu na mladou tvář plnou naděje a mladistvých ideálů ji píchlo u srdce. Přemýšlela, jak často se na ni asi díval její otec, když zrovna neměl co dělat. Říkala si, co si o ní asi myslel. Byl hrdý, nebo zklamáný? Jako malá ho zbožňovala. Věnoval jí tolik času a lásky. Ale když začala dospívat, odcizili se. Teď toho litovala. Byla to její chyba. Natolik se soustředila na budování svého života, že z něj úplně vytěsnila rodiče. Života, který se obrátil v selhání a zklamání. Nic z toho nešlo vrátit. Nemohla říct: Promiň, tati, měla jsem tě moc ráda. Rychle položila rámeček sklem dolů, aby se nemusela dívat na tu tvář, a zapnula počítač, protože se potřebovala nějak zabavit. Ozvalo se známé vrčení a hučení při nabíhání operačního systému. Pak se před ní objevila plocha se všemi soubory. Z největší části šlo o textové dokumenty. Přednášky, poznámky pro studenty, kritický rozbor nějakého nového počínu americké literatury. Byla tam i korespondence. Stovky zpráv. Ale Margaret nehodlala nijak narušit otcovo soukromí.

Internet začal používat teprve nedávno, když zjistil, že díky e-mailům může snadno zůstat v kontaktu s dcerou v Číně. Stačilo kliknout myší. Ale i přes prvotní nadšení jí toho vlastně neměl moc co říct a jeho e-maily pomalu ustaly. Přemýšlela nad tím, jestli vůbec internet nějak využíval. Spustila prohlížeč. Otevřela se hlavní stránka jeho katedry na Illinoiské univerzitě v Chicagu. Na levé straně obrazovky byly čtyři záložky, jako jména v kartotéce — lépe řečeno jejich elektronický ekvivalent. Zatímco se načítala domovská stránka UIC, Margaret najela kurzorem na záložku historie a objevil se před ní seznam posledních pěti set internetových adres, které její otec navštívil. Podívala se na začátek, aby zjistila, jakou otevřel den před svou

smrtí. Byla to domovská stránka webu Afrodita. Poklepala na ikonu prohlížeče vedle ní a během několika vteřin obrazovka zčernala a začaly se na ni stahovat fotografie nahých žen s popisky jako *Samantha — klikni na mě a sleduj naživo* a *Juli — mám ráda ženy*.

Margaret zrudla. Pocítila směsici zděšení, studu a znechucení. Vrátila se do historie a zvolila následující adresu v seznamu. Další pornografie. *Holky z Asie ti to udělají*. Vyzáblé Asiatky s obřím silikonovým poprsím odhalovaly anatomická zákoutí, která Margaret doposud viděla jen na pitevním stole. Udělalo se jí zle. Její otec si prohlížel pornografii na internetu. Její otec! Nemohla se smířit se skutečností, že něco takového dělal ten milý, zdvořilý muž, kterého znala jako svého rodiče, ten nejušlechtilější a nejčestnější muž v jejím životě. Pak ji ale napadlo, jestli ho vůbec kdy znala. Proč se chtěl dívat na takové svinstvo? Věděla, že muži mají potřeby, které ženy nemohou pochopit. Ale její otec?

Neslyšela, jak se dveře pracovny otevřely, a proto se vylekala, když se ozval hlas její matky. „Co tady děláš, Margaret? Všichni se mě ptají, kde jsi.“

Margaret byla rozrušená, jako kdyby ji někdo právě přistihl při něčem nezákonném. Rychle vypnula počítač, aby její matka neviděla, co je na obrazovce. „Nic,“ řekla provinile. „Jen si prohlížím tátovy věci.“

„No, na to budeš mít ještě dost času potom. Měla by ses věnovat hostům.“

Margaret se naježila. „Moji hosté to nejsou. To ty sis je pozvala. A navíc se zdá, že se docela dobře baví nad skleničkami tátovy skotské. Přece jim nebudu kazit zábavu.“

Její matka si teatrálně povzdechla. „Nechápu, proč si teď hraješ na truchlící dceru. Když byl naživu, neměla jsi na něj čas. Proč to teď potřebuješ předstírat?“

Margaret se dotkla jak nespravedlivost, tak pravda, kterou v sobě nesla slova její matky. „Nic nepředstírám.“ Do očí se jí začaly hrnout slzy. Nechtěla však před ní projevít jakoukoliv slabost. „Měla jsem tátu moc ráda.“ Neuvědomovala si, jak moc, dokud se v Pekingu nedozvěděla o jeho smrti. „Ale neboj se. Na tvém pohřbu ti nebudu dělat ostudu předstíráním, že jsem k tobě někdy něco cítila.“

Zpozorovala, že se matce nahrnula krev do tváří. Okamžitě si začala vyčítat svou krutost. Její matka v ní vždycky dokázala vzbudit to nejhorší. „V tom případě,“ řekla matka ledovým hlasem, „bys tam raději neměla chodit.“ Otočila se zpátky ke dveřím.

„Tys mě nikdy neměla ráda, že?“ Ta slova z Margaret vyletěla dřív, než se stihla zarazit. Její matka ztuhla na místě. „Tehdy, když se utopil můj bratr, přála sis, abych to byla já, a ne on.“ Margaretina matka se obrátila a střelila po ní pohledem. Nevyřčené věci a dlouho potlačované pocity vybublaly na povrch. „Celý život jsi doufala, že selžu, protože jsem nikdy nemohla naplnit očekávání, která jsi vkládala do něj. Do svého chlapečka. Do svého synáčka.“

Její matce se roztrásla čelist. Oči se jí začaly plnit slzami. Ale stejně jako její dcera, ani ona se nechystala dát najevo jakoukoliv slabost. „Nemusela jsem doufat, že selžeš, Margaret. Všechny problémy sis na sebe přivolala sama. Neúspěšné manželství, zpackaná kariéra. A teď ještě aférka s nějakým... šikmoněm.“ Když to vyslovila, znechuceně ohrnula horní ret. „Mně o lásce nic neříkej. Nemáš tušení, co to slovo znamená. Vždycky jsi byla uzavřená. Chladná. Rozpítvala jsi tolik lidí. Nejsou pro tebe nic víc než mrtvé maso. Nikdy jsi po nikom nic nechtěla, že? A taky jsi nikdy nikomu nic nedala.“

Margaretiny oči plály zlostí. Cítila, jak jí vyschlo v krku. Litovala, že se vůbec vrátila domů. Měla její matka pravdu? Je Margaret opravdu tak chladná a uzavřená? Matka se nikdy nesmí-

řila s jejím rozhodnutím stát se patoložkou, ale Margaret až doposud netušila, jak moc ji to znechucuje. Ta slova jí ublížila. Chtěla to matce oplatit. „Možná,“ řekla, „že jsem to jen podělila po tobě. Ty jsi byla vždycky ledová královna.“ Odmlčela se. „A možná proto otec musel utěšovat svoje sexuální potřeby na internetu.“ Jen co to dořekla, opět zalitovala svých slov. Ale nemohla je nijak vzít zpátky. Vybavil se jí úryvek jedné z otcových oblíbených básní: *Už dávno bylo předurčeno, co se má stát. Nepřestal osud pérem dobré i zlé psát. Marně se rmoutíš, marně se těž namáháš. Je předurčeno, co se s námi musí stát.*

Všechna krev, která se její matce během hádky nahrnula do obličeje, se z něj rychle vytratila. Její pečlivě udržovaná maska se zhroutila. Najednou vypadala ztrhaná a stará. „Co tím myslíš?“ zeptala se tiše.

Margaret se jí nedokázala podívat do očí. „Nic, mami. Obě se chováme hloupě. Chceme ublížit jedna druhé, protože táta odešel a my si to na nikom jiném vylít nemůžeme.“

Její matka kývla směrem k počítači. Se staženým hrdlem zachraptěla: „Trávil u té zatracené věci celé hodiny.“ Podívala se na Margaret. „Naposledy jsme se milovali před lety.“ Zaváhala. „Ale nenapadlo mě, že...“

Margaret zavřela oči. Člověk by se jistě podrobnosti ze života rodičů neměl dozvědět nikdy.

„Nejdu nevhod, že ne?“

Margaret zapátrala pohledem po majiteli hlasu. Ve dveřích stál mladý muž, kterého v přítmí pokoje chvíli nepoznávala. Ale jeho hlas jí nakonec oživil vzpomínky na doby před promocí.

„Davide?“

„Jo, jsem to já.“ Usmál se. „Napadlo mě, že se tady zastavím. Víš, kvůli starým časům. Ale jestli se to teď nehodí...“

„Jistěže ano, Davide.“ Margaretina matka se rychle vrátila do role statečné truchlící vdovy. „Ale budeš mě muset omluvit,

musím se věnovat svým hostům. Nechám vás tu, abyste si popovídali. Určitě jste se dlouho neviděli.“

David přikývl. „Skoro deset let.“

„Promluvíme si později.“ Vdova se usmála a zmizela. Nechala Margaret a přízrak z minulosti stát v tichu pracovny jejího zesnulého otce.

„Deset let?“ zopakovala Margaret, protože ji nenapadlo, co by mohla říct. „To zní, jako kdybys to počítal.“

„Možná ano.“ Vešel do místnosti a Margaret si ho tak mohla prohlédnout. Ryšavé prořídle vlasy, ostře řezaný, pohledný obličej, výrazná čelist a rty. David Webber byl vysoký a svalnatý. Vybavily se jí vzpomínky na jeho náruč a polibky na krku. Zcela nepochopitelně propukla v pláč. „Ale ne tak,“ řekl, rychle k ní přistoupil a přitáhl si ji do náruče, kterou si pamatovala. Podala se pohodlí jeho teplého, silného objetí a nesnažila se nijak zastavit vzlykání, které otřásalo jejím hrudníkem.

Hodnou chvíli ji jen držel a nic neříkal. Když její pláč pomalu ustal, odhrnul jí vlasy ze slzami zmáčené tváře, sklonil hlavu a laskavě se na ni usmál. „Potřebuješ odtud vypadnout. Vezmu tě na večeri. A jestli tě do konce večera nerozesměju, zaplatím útratu.“

Navzdory všem okolnostem se usmála. Vzpomněla si, jak dříve vždycky trvala na tom, aby každý platil zvlášť, a že ji vždycky dokázal rozesmát.

IV

Margaret probíhal celý život před očima, jako v okamžiku, který lidé zažijí, když jsou přesvědčeni, že co nevidět zemřou. Všechna místa, která navštěvovala jako studentka a také v době, kdy pracovala ve zdravotním středisku pod útc. Když začala pracovat v Ústavu soudního lékařství v Cookově okresu, vedla spíše poustevnický život.

Taxi je vezlo po třídě Armitage se světlými rozsvícenými do tmy časně večera. Potom projeli ulicí Halsted a minuli povědomé restaurace, bar, kde jednou hodinu popíjela se svým tehdejším přítelem a čekala, až se uvolní stůl ve vedlejší jídelně. Když se konečně uvolnil, byli už příliš opilí na to, aby se šli najíst.

Zahlédla obchod s CD z druhé ruky, kam chodívala, když jí docházely finance. Tehdy prodávali i vinyly. Všimla si také obchodu s výběrovými čaji a kávou, kde si dřív kupovala na váhu svou oblíbenou směs pražených zrněk a čaj Earl Grey. A stály tam také všechny butiky, kde nadšeně trávila hodiny výběrem věcí, které by si koupila, kdyby na ně měla peníze.

Projeli pod železničním viaduktem a Margaret se najednou zmocnila neblahá předtucha. „Kam jedeme na jídlo?“ zeptala se.

David se šibalsky usmál. „Myslím, že nebudeš zklamaná.“

Ale když jejich taxi zabočilo přímo na ulici Sheffield a zastavilo před Sai Café, Margaret zklamaná byla. „Suši! Panebože,“ řekla a snažila se situaci nějak zlehčit. „Asijskou kuchyni jsem jedla posledních osmnáct měsíců, takže jsem tak trochu doufala, že mě vezmeš na něco jiného. Na něco amerického, víš, klidně i na hamburger.“

„Aha.“ Viditelně klesl na duchu. „Vždycky jsi měla ráda suši. Myslel jsem...“ Větu nedokončil a jen pokrčil rameny. „Ale o nic nejde. Můžeme se vždycky najíst někde jinde.“

Jeho zklamání bylo téměř hmatatelné. Margaret se rozhodla, že ustoupí. „Ale určitě jsi už zarezervoval stůl, že?“ Sai Café bylo proslulé tím, že bez rezervace předem se hosté stolu většinou nedočkali.

„Jistě. Ale určitě někomu uděláme radost, když mu ho necháme.“

„Ne, to je v pořádku. Najíme se tady,“ řekla a soukala se ven z taxi. Věděla, že ji chtěl vzít sem, protože tu spolu jídávali během studentských let, když si to zrovna mohli dovolit. David

si to však mohl dovolit vždycky. To Margaret měla problém dát dohromady pár centů. Sledovala Davida při placení. Nedal řidiči žádné spropitné. Vůbec nic se nezměnilo. „Poslouchej,“ řekla, když taxi odjelo, „neber si to osobně. Víš, jsem dneska nějaká mrzutá.“

David se rozesmál na celé kolo. „To jsi byla vždycky, Maggie.“

Zamrazilo ji po celém těle. Maggie ji oslovoval Michael. To byla věc, na kterou David očividně zapomněl.

Sai Café bylo přeplněné. Někteří lidé stáli kolem baru, jiní seděli u stolu u okna a čekali, až se uvolní místa u velkých stolů. Kousek dál po pravé straně, v hlavním prostoru restaurace, seděli zákazníci na nízkých stoličkách podél suši baru a povídali si s japonskými šéfkuchaři, kteří pomocí ostrých nožů porcovali syrové ryby na malé kousky. Děvče za pultem zkontrolovalo jejich jména a potom je provedlo kolem plných stolů k místu na opačné straně místnosti. V zakouřeném vzduchu se mihotaly plamínky svíček a Margaret si v tom okamžiku uvědomila, že David je kuřák, stejně jako Li. Ale po všech těch měsících strávených v Číně jí to nevadilo tak jako dřív.

Obsluha ke stolu přinesla horké ručníky a Margaret s Davidem si objednali polévku miso a *moriawase* — talíř s několika druhy sašimi. David si vzápětí zapálil. „Tak co?“ spustil. „Jak dlouho tu plánuješ zůstat?“

„Neptej se. Mluvíš jako moje matka.“

„Doufám, že ne.“ Zasmál se a věnoval jí láskyplný pohled. „Vy dvě jste spolu nikdy moc nevycházely.“

„To je pravda.“

„Vždycky mi přišlo, že jsi spíš po tátovi.“

V tom okamžiku si Margaret uvědomila, že ji David vlastně nikdy neznal. Přitahovala ho fyzicky a to pro něj bylo důležitější než všechno ostatní. Dřív jí připadal pohledný a tělesná stránka jejich vztahu byla příjemná — až do okamžiku, kdy otěhotněla.

Pro Davida měla situace jediné možné řešení a ona se nechala přemluvit. Nikdy to sama sobě neodpustila. Ani jemu. „Pracuješ pořád ve zdravotnictví?“ Kdysi býval nejmladším kardiologem v nemocnici Chicago Hope.

„Jistě.“ Zasmál se trochu nejistě. „A taky jsem pořád nezadaný.“

Margaret v duchu doufala, že se naučil používat trochu víc taktu, když sděloval pacientům, že jsou smrtelně nemocní. „Nepochybuju, že jsi od našeho rozchodu měl spoustu holek.“

„Hodně.“ Potáhl a vyfoukl jí kouř nad hlavu. „Ale tobě se mohly rovnat jen těžko.“

Ušklíbala se. „Ale no tak, Davide. Mluvíš se mnou. Já jsem ti ty tvoje kecy nikdy nežrala.“

Smutně se pousmál. „To ne. A taky nikdo jiný.“ Poklepal si na hlavu. „A teď k tomu začínám plešatět. Už nejsem taková výhra. Ženské mě sundávají z háčku a házejí mě zpátky do vody.“

„Jasně. Jako by kolem nebyl asi tak milion žen, které by daly život za pohledného kardiologa.“

„Možná jsem si jen nastavil laťku příliš vysoko. Moje matka si to myslí.“

„O mně si nikdy nemyslela nic moc.“

„Jo, ale nikdy tě nepoznala tak jako já.“

„Díkybohu.“ Usmála se a on jí úsměv oplatil. Potom nastalo trapné ticho, které ani jeden z nich nedokázal nijak vyplnit.

Jejich rozpaky nakonec rozptýlil první chod v podobě polévky. Chutnala povědomě a příjemně. Kousky wakame a kostky tofu v horkém vývaru daši zahuštěném červenou pastou miso. Několik minut polévku mlčky srkali.

Potom David promluvil. „Dobré jídlo, ale divní lidé.“

Margaret nechápala, o čem je řeč. „Cože?“

„Japonci.“ Strnule se usmál. „Tam u nich bych medicínu vážně dělat nechtěl. Ani ty ne.“

„Proč ne?“

„Mají tam divné náboženství. Šintoismus. Je stejně divné jako oni, ale má v sobě taky něco z buddhismu a pár věcí k tomu. Mají dost zvláštní přístup k posvátnosti mrtvého těla. Mozkovou smrt schválili právně teprve před pár lety.“ Zasmál se. „Naposledy tam doktor provedl transplantaci srdce v roce devatenáct set šedesát osm a obžalovali ho za to z vraždy.“

Margaret řekla: „Napadá mě pár dalších doktorů, které by měli taky obžalovat.“ Potom se jí vybavil strach, jež cítila ve chvílích předtím, než ztratila vědomí na operačním sále. Vzpomněla si, že se probudila s pocitem, že zabili její dítě. Podívala se na Davida a říkala si, jestli si to vůbec pamatuje.

„Když se v novinách objevily zprávy o té rýži, četl jsem o tobě v jednom kuse,“ řekl zničehonic. „Panebože, Margaret, úplně mě to vyděsilo.“

Beze slova přikývla.

„Málem jsem se musel doživotně zříct suši.“

Zmohla se na povadlý úsměv.

Zkusil to znovu. „Nechceš mi o tom vyprávět?“

Zakroutila hlavou. „Ne.“

„Dobře.“ Zvedl ruku. „Margaret říká, že toto téma je tabu.“ Na chvíli zaváhal a pak se zničehonic zeptal: „A co vlastně děláš celou tu dobu v Číně?“

„Hlavně učím. Na univerzitě státní bezpečnosti. Tam trénují svoje policajty. V podstatě je to takový čínský West Point.“

„Vynáší to?“

„Plat mám mizerný. Ale dali mi byt, kam se kromě mě vejde ještě kočka, a k tomu dostávám tolik rýže, kolik jenom sním. Takže už určitě chápeš, proč jsem neodolala a zůstala tam.“

Uchechtl se. „Tak proč tam zůstáváš?“

Pokrčila rameny. „Mám svoje důvody.“

„O které se se mnou nechceš podělit.“

„Nijak zvlášť ne.“

„Ježíši, Maggie,“ řekl. Naklonil se přes stůl a dotkl se její ruky. „Co to sakra vyvádíš? Měla jsi tady výbornou práci. Za pár let z tebe mohla být vedoucí na Ústavu soudního lékařství.“

Velice tiše opáčila: „Nedělej to, Davide.“

Odtáhl od ní ruku, jako kdyby dostal ránu elektrickým proudem. „Omlouvám se.“

Lehce zavrtěla hlavou. „Měla jsem na mysli to oslovení. Neříkej mi Maggie. Tak mi říkal Michael.“

„Do prdele. Promiň, Margaret. Nenapadlo mě...“

„To je jedno.“ Neměla v úmyslu mu připomínat, že právě tady Michaela potkala poprvé a že to byl David, kdo je seznámil. Zdálo se, jako by mu ta skutečnost úplně vypadla z hlavy, společně se vzpomínkou na ukončení jejího těhotenství.

„Hele, ale ta otázka je pořád namístě. Proč zrovna Čína? Vždyť je to komunistická země, proboha.“

„No jasně.“ Margaret cítila, jak v ní narůstá vztek. „A ty bys z toho nejraději přes noc udělal demokracii. Jako z Ruska?“

„Ale no tak, Margaret, chci jen říct, že...“

„Co chceš říct? Že chceš vidět na ulici umírat lidi hladem a zimou, dívat se, jak organizovaný zločin bere peníze čestným lidem z kapes, jak se rozkládá vláda a stát se hrouží do občanské války?“

„Jasně že ne!“ David vypadal otráveně. „Osud Ruska bych nikomu nepřál, ani Rusům. Ale to tahle země, USA, nastavuje standardy. Naši lidé mají práva.“

„Jasně. Právo na zastřelení, protože jejich demokraticky zvolená vláda není dost silná na to, aby se postavila zbrojařskému lobby. Právo na spravedlnost, když máš dost peněz na ostrého právníka.“

David se na ni nechápavě zahleděl. „Panebože, Margaret, co ti tam udělali?“

„Nic, Davide. Vůbec nic. Jen se mi naskytl na svět pohled, který jsem dřív neměla. Co vlastně opravdu víš o Číně? Byl jsi tam někdy?“

„Ne, ale...“

„Ne, ale co? Že na tom nezáleží? To jsi chtěl říct?“

„Chtěl jsem říct, že čtu noviny a dívám se na zprávy. Vím všechno o tom, jak porušují lidská práva, co dělají disidentům. Jak likvidují tu náboženskou sektu... jak si říkají... Fa-lun-kung.“

„No jasně, Fa-lun-kung. Jejich vůdce tvrdí, že je mimozemšťan... z vesmíru. To zní jako ideální vzor.“

„O to nejde. Jde o to, že lidé by měli mít svobodu přidat se k jakémukoliv náboženství.“

„Jako tady u nás.“

„Jako tady u nás.“ Spokojeně přikývl, protože měl pocit, že se konečně shodli.

„Třeba k davidíánům?“

„Panebože, Margaret!“

Margaret to však nehodlala jen tak přejít. „Pamatuješ si davidíány, že? To jsou ti, co je ve Waco zmasakrovalo FBI. Ženy a děti uhořely zaživa. Víš, já bych to měla vědět. Byla jsem u většiny pitev.“

David si rozhořčeně odfrkl. „To není spravedlivé srovnání.“

„V tom je ten problém.“ Margaret udeřila dlaní do stolu a všechny pohledy se otočily směrem k nim. „Srovnání nikdy nejsou spravedlivá. Čína za pět tisíc let existence své civilizace nikdy neměla demokracii. Jak tedy můžeš Čínu srovnávat se Spojenými státy? Ať už si ta společnost za posledních pár set let prošla jakýmkoliv peklem, teď se mění, Davide. Pomalu, ale jistě. A nehleď na to, co si o tom myslíme tady, obyčejní lidé tam vážně nesní o demokracii. Nad politikou nepřemýšlejí. Myslí na to, kolik vydělávají, na to, jak si zajistí střechu nad hlavou, jak nakrmí svou rodinu a dopřejí svým dětem

vzdělání. A víš co? Zrovna teď jsou na tom lépe, než kdykoliv předtím.“

David ji chvíli užasle pozoroval. „Předpokládám, že existuje hodně způsobů, jak ti můžou vymýt mozek, aniž bys o tom sama věděla.“

„O čem to mluvíš?“

„Mluvíím o tvém... šikmoňovi.“

Nešlo o to slovo ani o to, že ho vůbec použil, ale způsob, jakým ho vyslovil, spustil v Margaretině mozku poplach. Velice přesně napodobil tón, kterým hanlivý výraz vyřkla její matka.

„Co ty víš o mém ‚šikmoňovi‘?“

Ale na tu otázku se jí nechystal odpovědět. Za každou cenu chtěl dotáhnout do konce spor, který se podle něj vyvíjel v jeho prospěch. „To je skutečný důvod, proč ses nevrátila, že? Stejný důvod, proč tu teď sedíš a pomlouváš vlastní zemi.“

„Já svou zemi miluju,“ řekla Margaret nasupeně. „Na tom se nic nezmění, ať už si o Číně myslím cokoliv.“ Zarazila se, aby se uklidnila. „Ale neodpověděl jsi mi na mou otázku.“

„Jakou?“ Uvědomil si, že se dopustil přešlapu, a proto se snažil vyhnout další diskuzi.

„Řekla ti to, že?“

„Kdo?“

„Moje matka. Proto jsi dnes odpoledne přišel k nám. Vsadím se, že jsi tady zarezervoval stůl dávno předtím, než jsi mě pozval na večeři.“ Okamžitě zrudl a Margaret věděla, že uhodila hřebíček na hlavičku. „Co po tobě chtěla? Aby ses mě pokusil přesvědčit, že tu mám zůstat? Proč se vůbec stará?“

„S tvou matkou to nemá co dělat, Margaret. To mně na tobě záleží. Odjakživa. Víš to. Ty jsi ta pravá. Vždycky jsi byla.“

Margaret nevěřičně zakroutila hlavou. „Davide...“ vztekla si povzdechla. „My dva jsme nikdy neměli budoucnost. Ani tehdy, ani teď.“ Zhluboka se nadechla. „Nebudu figurka v matčině

dohazovací hře. A jestli ti to nedošlo, nesmyslí dobře o tobě, ale o tvých penězích.“ Vzpomněla si, jaký dojem na její matku udělala Davidova rodina. Šel na Chicagskou univerzitu, protože si to jeho rodiče mohli dovolit. Margaret tam byla jen díky tomu, že získala stipendium. Po chvíli promluvila: „A jestli chceš znát pravdu o mém šikmoňovi... Jsem do něj zamilovaná až po uši.“

Číšnice jim přinesla dvě dřevěná prkénka s úhledně nakrájenými kousky syrového cejna, okouna, lososa a tuňáka, které byly překrásně naskládané vedle chobotnicových rolek, vláken ředkve daikon a jednoho křepelčího vejce. Suší rýži jim naservírovala ve dvou miskách. Margaret a David nejméně půl minuty tiše pozorovali jídlo. Margaret pak vstala a zvedla svou kabelku. „Myslím, že bych měla jít,“ prohlásila. „Můžeš zaplatit účet, jestli chceš.“

Smutně se usmál. „Nepovedlo se mi tě rozesmát.“

„Myslím, že už jsem zapomněla, jak se to dělá.“

Otočila se a prosmýkla se mezi stoly ven.

V

Letadlo kleslo pod mraky a zakroužilo nad líným proudem v deltě řeky Jang-c'-ťiang, dračími jazyky vody, které sem putovaly téměř šest a půl tisíce kilometrů z vysokých tibetských vrcholů a vlévaly se do obrovské šedé plochy Východočínského moře. Li se odvrátil od okénka a zavřel oči. Letadlo začalo klesat před přistáním na letišti Chung-čhiao. Nemohl se zbavit obrazů, které mu na sítnici promítal jeho vnitřní zrak. Otřesných snímků nebohé zavražděné dívky, kterou někdo pitval a poté brutálně rozčtvrtil.

Během letu si Li znovu pročetl její složku, zápis z pitvy, forenzní důkazy a tucty stop, které však nikam nevedly. Jediným vodítkem ke zjištění její identity byly zlaté zubní plomby, na čín-

ské poměry neobvyklé a příliš drahé. Ale žádná z pekingských klinik, které nabízely podobné služby, nikoho takového v záznamech neměla. Nalezli ji během Svátků jara, jednoho ponurého únorového rána v mělkém hrobě na smetišti, ale od té doby o ní nezjistili vůbec nic nového.

Prudké cuknutí a následné skřípění pneumatik ho uvrhlo zpět do přítomnosti. Podíval se ven a za rozlehlou asfaltovou plochou spatřil nízko staromódní budovu terminálu. Dvacet těl v jednom hrobě! Přišlo mu to nepředstavitelné. V mysli se mu objevila přízračná představa ponuré místnosti s hniječícími ostatky naskládanými vedle sebe. Na okamžik se zamyslel, co ho vlastně přivedlo k práci policisty. Ale pak se vedle něj opět zjevil I-fu a Li už nemusel hledat odpověď.

Příletová hala byla zaplněná turisty, kteří pocházeli převážně z vnitrozemí, protože Chung-čchiao se před delší dobou octlo ve stínu nového mezinárodního letiště v Pchu-tungu. K výstupní bráně se upíraly nedočkavé pohledy a zkoumaly proudící dav pasažérů z Pekingu. Někteří vyčkávající drželi nad hlavou papíry se jmény neohrabané naškrábanými čínskými znaky. Li zahlédl to své nad hlavou přitažlivé mladé ženy s rozpuštěnými dlouhými vlasy učesanými na pěšinku. Prohlížela si obličej v davu a zdálo se, že ho poznala okamžitě. Na tváři se jí objevil široký úsměv a zároveň s ním i dolíčky. Li si všiml, že má velice tmavé, téměř černé oči a jedno z nich je nepatrně odchýlené směrem dovnitř. To jí však na přitažlivosti neubíralo, spíše jí to jen propůjčilo zvláštní nádech osobitosti. Měla na sobě džíny, riflovou bundu, bílou mikinu a okopané modrobílé tenisky.

„Zástupce velitele oddělení Li?“

Li přikývl. „To jsem já.“ Fyzicky ji sice převyšoval, ale nepřipadala mu malá, protože z ní vycházela přirozená sebejistota, která jako by jí vynahrazovala výšku.

„Ahoj,“ natáhla k němu ruku.

Li si s ní potřásl a překvapilo ho, jak pevný má stisk. Řekl: „Bylo mi řečeno, že se zde setkám se svým protějškem, zástupcem velitele oddělení Nienem.“

Zvedla obočí. „Opravdu?“ Natáhla se pro jeho zavazadlo. „Vezmu vám tašku.“

Její pohyb ho překvapil. „To je v pořádku,“ řekl. Ona mu však mezitím vzala tašku z ruky, otočila se ke skleněným dveřím u východu a přehodila si ji přes rameno.

„Venku na nás čeká auto,“ řekla.

Li spěchal za ní. „Co je s Nienem?“

Dívka ani na okamžik nezpomalila. „Zástupce velitele oddělení má lepší věci na práci než dělat taxikáře nějakému frajírkovi z Pekingu.“ U obrubníku stál tmavě modrý sedan Volkswagen Santana. Dívka otevřela kufr a strčila do něj Liho cestovní tašku.

Li cítil, jak se mu vaří krev. Policista jeho hodnosti si rozhodně zasloužil větší zdvořilost a úctu. Prý frajírek! Vybavilo se mu Wuovo ironické pošťouchnutí. *Protože jste taková hvězda, šéfe.* Opravdu ho tak lidé vnímají? Jen kvůli těm pár případům, které vzbudily víc pozornosti? „Jakou máte hodnost?“ zeptal se zostra.

Pokřčila rameny. „Já jsem jen řidička. Chcete si nastoupit, nebo si dál povídat?“

Došlo k dlouhé odmlce, než se Li nakonec rozhodl, že nejsou na vhodném místě na dohadování. S potlačovaným vztekem obešel auto a nasedl na místo spolujezdce. Déšť bubnoval na lesklý asfalt, červené a bílé vlajky zplihle visely v řadě podél silnice a přízračná mlha halila téměř celé parkoviště a růžové věžáky před nimi.

Mladá žena vklouzla za volant a zapnula stěrače, aby viděla na cestu. „Vaše jméno?“ procedil Li skrz zaťaté zuby.

Podívala se na něj a předstírala, že nechápe, na co se jí ptá. „Prosím?“

„Rád bych znal vaše jméno, abych mohl podniknout vhodné kroky, až dorazíme na stanici.“

„803.“

Přísně se na ni podíval. „Cože?“

„Tak se mu říká — ústředí kriminálního oddělení. 803. Začali nás tak označovat v jednom šanghajském televizním pořadu o policajtech — ulice Čung-šan Pej-i 803. Tak nám to zůstalo.“ Její tvář se zničehonic rozzářila. Začala se smát. Měla zvláštní, hýkavý, a přesto okouzlující smích.

Li nedokázal potlačit úsměv. „Co je? Čemu se smějete?“

Natáhla k němu ruku. „Možná bychom měli začít znova, zástupce velitele oddělení. Já jsem Nien Mej-Ling.“

Zamyšleně se zamračil. „Nien... zástupce velitele oddělení Nien?“

Opět se zasmála. „Zástupkyně. Je vážně tak těžké uvěřit, že by pouhá ženská mohla dosáhnout stejné hodnosti jako velký Li Jen? Nebo ženy drží polovinu oblohy jenom v Šanghaji?“

Li přijal nataženou ruku. Nevycházel z údivu. „Omlouvám se, myslel jsem —“

„Jo, já vím... Že jsem jen nějaká mladá policistka, která tě tu má vyzvednout. Že nemůžu být zástupce velitele oddělení Nien.“ V jejím hlase však nebyla slyšet žádná zahořklost. Jen lehký náznak škodolibé radosti. Limu připadal její úsměv neodolatelný a možná její ruku tiskl o něco déle, než bylo nutné.

* * *

Silnice vedoucí z letiště se změnila v magistrálu Jen-an, šestiproudou dálnici postavenou na betonových pilířích, která procházela srdcem Šanghaje a protínala ho napříč od západu k východu. Li se užasle díval na budovy v dešti. Kolem stály různovibílé věžáky, monolit stvořený podle všeho pouze ze

zeleného skla, řady podivných vil, jejichž architekti se inspirovali spíše v antickém Řecku než ve starověké Číně, celé bloky hranatých třípatrových budov se štukovou fasádou krémové barvy a z červených cihel, podivné stříbrné kuželovité věže čnicí až do oblak. Obří neonové značky na všech střechách propagovaly všechno od Pepsi až po Fujifilm. V Šanghaji byl naposledy před patnácti lety a od té doby se město změnilo k nepoznání. Zůstaly v něm jednopatrové stavby s tradičními čínskými obchody a byty, které se tísnily v přeplněných úzkých uličkách. Stejně jako exotické kousky evropské koloniální architektury, jež za sebou zanechali Britové a Francouzi v časech mezinárodní konkurence. Ze semen Tengovy socialistické tržní ekonomiky však vyrostlo zcela nové město plné protikladů na každém rohu, extrémů a excesů, jízdních kol a BMW. Prorocká vize budoucí Číny.

Mej-Ling se na něj podívala. „Nezměnilo se to tady trochu od doby, kdy jsi tady byl naposledy?“

„Dalo by se to tak říct.“

Usmála se. „Počkej, až nakoukneš pod pokličku. Proměnilo se to tady víc, než bys čekal.“

„Co máš na mysli?“

„Sexshopy a masážní salony. Noční kluby a diskotéky. Pár jich dokonce vlastníme.“

„My?“

„Státní bezpečnost.“ Všimla si Liho udiveného výrazu. „A dokonce i Čínská lidová osvobozená armáda. Můžeme tady trsat s vojáky až do rána.“ Obratně předjela pomalé nákladní auto a zařadila se do druhého pruhu. Li si všiml, že při jejím manévru zacinkal zvoneček zavěšený na zpětném zrcátku. „A k tomu ještě všichni ti psi.“

„Psi?“

„Stáhli je z menu a přidali je na seznam doplňků. Když dneska nemáš psa, nejsi nikdo. Zvláště oblíbená jsou čistokrevná

evropská plemena. Ruská mafie na tom vydělává balík. Omámí je vodkou a propašují je po transsibiřské magistrále. Po celém městě stojí veterinární kliniky a salony pro domácí mazlíčky.“ Odmřela se. „A pak je tu samozřejmě ještě tchajwanská mafie. Stěhují se sem ve velkém. Jedou ve výpalném a v prostituci. Pro ně existuje jen jedna Čína. V tomhle městě máme populaci čítající čtrnáct milionů lidí, sto sedmdesát pět tisíc taxíků, nejvyšší hospodářský růst v Číně, nejrychleji rostoucí zločinnost a osmnáct těl na stavbě v Pchu-tungu. Vítejte v Šanghaji, pane Li.“

„Osmnáct? Myslel jsem, že jich je dvacet.“

„No, co do počtu hlav jich je šestnáct. Ale máme osmnáct trupů a pořád nacházíme další kousky.“

Projeli kolem okázalé zlaté věže šanghajského výstavního centra, které v padesátých letech nechali postavit Rusové v tehdejší stalinistickém stylu.

„Takže,“ řekla, „nechceš mi povědět víc o tom těle, co jste našli v Pekingu?“

Li se odtrhl od výjevů a zvuků Šanghaje a soustředil se na spis, který přečetl v letadle. „Mladá žena, odhadujeme, že jí bylo něco málo přes dvacet. Našli ji popeláři na skládce ve čtvrti Chaj-tan, poblíž Letního paláce, v únoru, během Svátku jara. Přišla průtrž a oni si tak všimli kaluže, ve které se podle všeho smíchala krev s blátem. Začali kopat. Byla pohřbená asi jen půl metru hluboko. Ve dvou plastových pytlích. Náš patolog prohlásil, že tam ležela zhruba týden.“

„Příčina smrti?“

„Nejasná. Zastavilo se jí srdce. To jediné víme jistě. Otevřel ji někdo, kdo se vyzná v chirurgii. V jejím těle chybělo srdce, játra, slinivka a jedna ledvina.“

„Krádež orgánů?“

Li zakroutil hlavou. „Ne. Orgány byly v jednom z těch pytlů.“
„A co zbytek jejího těla?“

„Ten byl v tom druhém. Podle všeho ji někdo rozčtvrtil řeznickým sekáčkem.“

„Ještě něco důležitého?“

Li pokrčil rameny. „Těžko říct, co je důležité. Měla tu nejobyčejnější krevní skupinu — nulu. A také hodně nákladně spravené zuby, ale nešlo o práci pekingské kliniky. Je možné, že si to nechala udělat na Západě.“

„Nějaké šaty?“

„Vůbec nic. Ani šperky. Žádná nápadná znamení. A co se otisků prstů týče, AFIS nenašel ani čárku.“

Mej-Ling vypadala zamyšleně. „Co motiv? Máš tušení, co za tím je?“

„Ani kdybych se snažil sebevíc. Určitě nebyl sexuální, alespoň ne v obvyklém smyslu slova. Nenašly se žádné známky vniknutí ani znetvoření pohlavních orgánů nebo ňader.“ Uvědomil si, že mu není úplně příjemné probírat podobné detaily s ženou. Pokrčil rameny. „Jsme ve slepé uličce.“

Projeli pod rozsáhlou mimoúrovňovou křižovatkou tvořenou spleť silnic. Za labyrintem budov po jejich levici Li zpozoroval přestavěné náměstí Lidu s kruhovým muzeem, prosklenou budovou divadla a obrovským bílým monolitem. Za lesem mrakodrapů spatřil zvláštní zelenou věž, která ve dvou místech prorůstala k obloze skrz červeno-stříbrné koule. Celá konstrukce stála na čtyřech obřích sešikmených nohách. „Co to sakra je?“ podivil se. Stavba vypadala jako mimozemská raketa.

Podívala se stejným směrem a usmála se. „To je Perla orientu, televizní vysílač nad řekou v Pchu-tungu.“ Letmo se na Liho podívala. „Víš, že před druhou světovou válkou se Šanghaji na Západě říkalo Paříž Východu? Dobré občany tohoto města teď hřeje pocit, že mají vlastní Eiffelovu věž.“

„Je přinejmenším stejně škaredá,“ řekl Li. Ale věž jim zmizela z dohledu, silnice začala klesat a ztratila se v podzemním tunelu,

jenž vedl pod řekou Chuang-pchu. „Co ta těla, která jste našli dnes ráno? Připadá ti to, co jsem ti řekl, povědomé?“

Přikývla. „Hodně. Ale podíváš se sám. Pak by ses měl raději seznámit s mým šéfem.“

„Co ten Američan? Ten, co spadl do té díry. Nikdo mi neřekl, co se mu stalo.“

„Jo, toho vytáhli živého.“ Odmlčela se a potom bezstarostně dodala: „A hned potom se taky rozsypal. Na kousky.“

Střelila po něm pohledem. Na chvíli se mezi nimi rozhostila nejistota. Potom se Mej-Ling neudržela a rozesmála se tím zvláštním, hýkavým a nakažlivým způsobem. Li si nemohl pomoci a musel se smát taky. Humor, jakkoliv černý, byl totiž jejich jedinou obranou před zvráceným světem, ve kterém se pohybovali.

* * *

Jeich santana hladce projížděla širokými prázdnými ulicemi finančníké čtvrti Lu-ťia-cuej v Pchu-tungu. Pouliční světla se v šeru pozdního odpoledne odrážela od mokrých chodníků. Všude kolem nich se k tmavnoucí obloze vypínaly třicetipatrové domy, ale světla zářila jen v několika osamělých oknech. Investice do výstavby výrazně převyšovaly poptávku. Na druhé straně řeky se úplně zastavila doprava — podél Bundu, širokého nábřeží charakteristického řadou budov v evropském stylu, kterým vévodily kopule, štíhlé vížky a hodinové věže. Na první pohled by se mohlo zdát, že je to část Paříže nebo Londýna. Od řeky samotné přicházel pochmurný zvuk lodních mlhových sirén.

Napravo od nich stála otevřená brána zasazená mezi lososově růžovými zdmi. Za ní svítily reflektory přes zástěny z průsvitného plastu a celkově tak vytvářely dojem, že vdechují chladný

vítr vanoucí od řeky. Pod nimi se pohybovaly rozmazané postavy v bílém jako duchové a hledali v ledově chladném, řídkém blátě další kousky těl. U brány stála ozbrojená stráž a ulici před vjezdem zaplňovaly více než dva tucty vozů patřících policistům a technikům z forenzního oddělení.

„To je ta stavba,“ řekla Mej-Ling. „Zrekvírovali jsme suterénní parkoviště v budově naproti.“ Kývla směrem k vysokému tmavému věžáku na protější straně ulice. „Naši patologové ta těla zatím dávají dohromady tam, abychom měli jistotu, že jsme našli všechny kousky.“ Zabočila doleva, přešla přes střední dělicí pás do opačného pruhu a sjela po rampě do podzemních garáží, kde zastavila za šikem ostatních vozů. Li poznal charakteristický znak *chu*, který znázorňoval Šanghaj. Následovalo písmeno O, jež stálo na značkách všech neoznačených policejních aut.

Mej-Ling ukázala strážnému hnědý průkaz příslušnice státní bezpečnosti a Li ji následoval mezi sloupy až k místu, které ozařovaly provizorní světlomety. Jejich jas byl tak intenzivní, že výjev před nimi působil zcela nereálně. Podél pochmurné betonové zdi stálo vedle sebe více než dvacet rozkládacích stolů pokrytých bílým papírem. Na některých ležely kusy těl zabalené v plastových sáčcích. Jiné byly naaranžované v bizarních parodiích lidského těla, jehož součástí kdysi byly. Nohy a ruce hned vedle trupů a hlav, ohavná mozaika z útržků lidí. Většinu z nich bylo těžké rozpoznat. Jistotu však měli u těch, jež asistenti omývali hadicí a odhalovali přitom hniující hrbolatou kůží rukou a chodidel, kotníků a loktů, nader a trupů. Nasládlý těžký zápach tlejícího lidského masa, který plnil podzemní komnatu hrůzy, zvedl Limu žaludek. Podíval se na Mej-Ling, ale zdálo se, že to s ní nic nedělá.

Na zdi za každým stolem byla nahrubo načrtnutá schémata jednotlivých těl. Provizorní seznamy obsahovaly všechny nalezené a pohřešované části.

„Slečno Nien. Konečně jste nás poctila svou návštěvou.“ Přišel je pozdravit dlouhán s prořídlymi černými vlasy, ve věku kolem padesáti pěti let. Když promluvil, z úst mu vyšla hustá pára. Mžoural na ně zpoza krví podlitých šterbin očí. Měl skvrnitou, hnědou kůži a na zubech se mu podepsaly dlouhé roky kouření. Kouřil i v tu chvíli, kdy s nimi mluvil, a popel z cigarety držené v ústech mu odpadával na zamazanou bílou košili. Li dospěl k závěru, že iluzi krátkozrakosti způsobuje to, jak muž musí přivírat oči před dýmem, který vychází z jeho úst jako z děravé roury nad udírnou.

Mej-Ling prohlásila: „Doktore Lane, toto je zástupce velitele oddělení Li z Pekingů.“

Doktor Lan si Liho prohlédl a potom se pousmál. Natáhl k němu ruku. „Jistě. Je mi ctí se s vámi setkat, pane Li.“

„Doktor Lan je náš vrchní patolog.“ Mej-Ling se k němu obrátila. „Nějaké první postřehy, doktore?“

„Jen velice předběžné.“ Vedl je kolem těl a po cestě si zapálil novou cigaretu od nedopalku, který mu doutnal v ruce. „Já mám armádní výcvik, takže jsem viděl mnohem horší věci. Ale znepokojuje mě, že všechny oběti jsou ženy.“

Liho ta informace překvapila. „Všechny?“

„Všechny do jedné, zástupce velitele. Řekl bych, že jejich věk se pohybuje v rozmezí od konce adolescence do třiceti.“

Mej-Ling se podívala na Liho. „Sexuální motiv?“

„To zatím nedokážeme posoudit, slečno Nien. Pořád se snažíme přijít na to, které kousky patří k sobě.“ Doktor Lan se zastavil u jednoho ze stolů a zamával cigaretou nad částečně sestaveným tělem. Torzo zelo dokořán. Byl na něm patrný nezaměnitelný řez ve tvaru Y. Žebra kdosi přeřezal a rozevřel, aby nezakrývala hrudní dutinu. Hlava položená o kousek vedle se nacházela v pokročilém stavu rozkladu. „Tuhle mladou dámu může identifikovat jen někdo, kdo jí byl velice blízký. Vizuální

přiřazení částí těla k sobě je nemožné. Porovnávané konce kostí, kde došlo k odříznutí končetin. Rentgenujeme jeden kus za druhým. Nejlepším řešením je porovnání DNA. Nechal jsem z každé části odebrat vzorek skeletálních svalů, všechny je zamrazit a poslat do laboratoře. Jakmile najdeme a porovnáme všechny kousky, nechám složená těla převést do márnice a umístíme je po jednom do mrazáku, každé zvlášť.“

„Dokážete odhadnout, kdy byly ty ženy pohřbené?“ zeptal se Li.

„Přesně určitě ne. Ale když strčíte ruku do některého z těch trupů, detektive, zjistíte, že tam je docela zima.“

„Vaše slovo mi stačí. Co to znamená?“

Lan se ušklíbl. „Řekl bych, že byly zmražené. Když si ty kousky prohlédnete zblízka, všimnete si omrzlin. Nejspíš je tam někdo vysypal rovnou z mrazáku. Kusy o největší hustotě, tedy trupy, jsou téměř rozmražené, ale ještě ne úplně. Vzhledem k tomu, že byly nanejvýš v hloubce pouhého jednoho metru, nejspíš byly zakopány před čtyřmi až pěti dny.“

„Takže je nemožné určit čas smrti.“

Lan se zasmál. „Vidím, že jste po strýcovi podědil zálibu v konstatování zjevného, pane Li.“

Li ztuhl. „Vy jste znal I-fua?“

„Samozřejmě.“

„Můj strýc říkával, že to, co je zjevné, je také nejčastěji přehlížené, doktore. To je jedna z věcí, které z něj dělaly tak dobrého policajta.“

Patolog se zachechtal a začal se dusit kouřem z cigarety. Odkašlal si a vyplivl hlen na zem. Když znovu popadl dech, podíval se na Liho a na očích za úzkými štěrbinami bylo poznat, že se náramně baví. „Vidím, že jste po něm podědil i jeho pedantství.“

„Takže pochopíte, když budu pedanticky pokračovat v tématu doby úmrtí.“

Lan si však dával načas. Zapálil si další cigaretu a zahodil tu, co kouřil předtím. „Mohly v tom mrazáku být několik týdnů nebo celé měsíce, zástupce velitele. Velice pravděpodobně byly zavražděny v různou dobu a pak se potkaly u ledu. Nemůžeme nijak zjistit, kdy zemřely.“

Mej-Ling řekla: „Ale příčinu jejich smrti zvládnete určit, že ano?“

„Velice pravděpodobně, slečno Nien, jakmile skončíme s pitvami.“ Zhluboka potáhl z cigarety a sloupl ji ze rtu. „Jediný problém je v tom, že už nás někdo předběhl.“

„Co máte na mysli?“ zeptal se Li.

Lan si opět vložil cigaretu do úst. „Přesně to, co říkám, detektive. Než skončily v mrazáku, na každé z těch nebohých žen byla provedena přinejmenším částečná pitva.“

* * *

Šanghaj přikryl závoj noci a bezútěšná betonová čtvrť Lu-ťia-cej se přeměnila na dějiště pestrobarevné světelné show. Televizní věž a obří koule u její paty byly nasvíceny zeleně. Opuštěné a prázdné kancelářské budovy, které Li spatřil předtím, se nyní majestátně tyčily k nebi a zářily oranžovou, žlutou, zelenou a modrou barvou. Dál proti proudu řeky, směrem na jih, ožila nastálo zakotvená výletní loď, v níž byl bar a noční klub. Zářila tyrkysově na černém pozadí noci, jako kdyby ji stvořil animátor od Disneyho. Na druhé straně řeky se třpytil Bund, zaplavený světelnou fantazií, která dokonale podtrhávala všechny architektonické detaily. V ohybu na severním břehu, kde kotvily výletní lodě v mezinárodním terminálu pro cestující, prosvěcovaly noc skleněné budovy a soupeřily s obřími neonovými plochami, jež vypalovaly do setmělé oblohy reklamy na pivo, auta a televize. Na hladině řeky se třišťivě odrážela světla výletních lodí,

trajektů a člunů. Nad nimi se ve větru pohupovala mezi komíhajícími se barevnými reflektory vzducholod' s reklamou na cigarety.

Li na to vše s údivem zíral. Připadal si jako ve snu. Peking se při padesátém výročí založení lidové republiky rozzářil světly, ale to bylo něco úplně jiného. Mej-Ling se na Liho usmála a pravděpodobně ho měla za vesnického balíka. V určitém ohledu oprávněně. Peking byl hlavním městem a severním centrem umění a kultury. Ale v porovnání s komerční opulentností jihu byl usedlý a konzervativní. „Vypadá to tady takhle každou noc?“ zeptal se a přemýšlel, jak nákladný tu musí být život.

Přikývla. „Až do deseti. Potom světla zhasnou a město ožije úplně jiným životem.“ Limu to znělo hrozivě a na okamžik se ho zmocnila nejistota. Scházela mu bezpečná a konejšivá povědomost Pekingu. Šanghaj pro něj byla stejně cizí jako Hongkong a Chicago.

Mej-Ling jela zpátky tunelem a po magistrále Jen-an. Mířili na západ a potom zabočili na Nan-pej Kao-tia, další několika-proudou mimoúrovňovou dálnici, která posléze navázala na dlouhý oblouk severního městského okruhu. Li mlčky seděl a téměř nevnímal zářící město ani dlouhé řady aut. Myslel na osmnáct žen, které viděl rozčtvrcené a naskládané na stolech v betonové kryptě v podzemních garážích. Někdo je zavraždil, chladnokrevně a s klinickou precizností, a pak je pitval, rozřezal na kousky a ty nakonec zmrazil. Někdy v průběhu minulého týdne zmražené kusy těl uložil do mělkého hrobu na stavbě, kde je měly tuny betonu pohřbit navěky. S tělem nalezeným v Pekingu to bylo podobné, ačkoliv Li nebyl pevně přesvědčený, že oběť zahynula stejnou rukou. Jistě věděl jediné — až půjde večer spát a zavře oči, všechny tam budou s ním, vypálené v jeho paměti, a jejich prázdné oči ho budou prosit, aby našel jejich vraha. K tomu si byl jistý, že zápachu jejich hnijících těl se nezbaví několik dní.

Něco ho napadlo. Otočil se k Mej-Ling. „Ten, kdo hodil ta těla do výkopu, musel vědět, že se tam bude betonovat. Tím bychom mohli zúžit počet podezřelých.“

Zavrtěla hlavou. „Ta událost byla ve všech zprávách. Noviny a televize celé dny nemluvily o ničem jiném. Když odečteš děti a hodně staré lidi, okruh osob, co o tom věděly, se zúží tak na deset milionů lidí.“

Zvoneček na zpětném zrcátku se opět sladce rozcinkal, když Mej-Ling odbočila ze silnice Čung-šan Pej-i, podjela pod ní a zamířila přímo k ústředí oddělení pro kriminální vyšetřování. Zastavili u vrátnice z bílého mramoru, naproti které stála šikmá zídka s velkým zlatým číslem 803. Zpoza jasně osvětlených oken se na ně zahleděl pár zvědavých očí. Když spatřil povědomý úsměv Mej-Ling za volantem, brána se otevřela a vpusťla je kolem kamenných sloupů na dlážděné nádvoří ohraničené pečlivě udržovanými květinovými záhony a úhledně prostříhanými stromy. Z podstavce na ně shlížela ebenová busta zesnulého Tuan-mu Chung-jüho, proslulého šanghajského detektiva. Po třech stranách ze země vyrůstaly několikapatrové budovy s růžovými obklady.

Mej-Ling se na Liho nejistě podívala. „Nečekej nijak zvlášť vřelé přivítání.“

Liho to moc nezaskočilo. „Nějaký problém?“

„To ani ne,“ řekla a zdálo se, že jí to je trapné. „Někteří lidé si možná myslí, že při řešení šanghajských zločinů nepotřebujeme pomoc z Pekingů.“

„A co tvůj šéf?“

Pokrčila rameny. „Neber si to osobně. Má toho poslední dobou hodně.“

Zastavila před krytým vchodem, naproti zdi, na níž velké zlaté znaky vybízely policisty k tomu, aby při zajišťování spravedlnosti využívali naplno svou kuráž a odhodlání.

Vyjeli výtahem do třetího patra, kde se bledí detektivové ve světle zářivek pachtili, aby našli vraha či vrahy, kteří měli na svědomí smrt osmnácti žen.

Místnost detektivů se hemžila lidmi a přes bzučení telefonů, hukot rozhovorů, klapání klávesnic a hučení počítačů téměř nebylo slyšet vlastní myšlenky. Několik z nich zvědavě zvedlo hlavu, když Mej-Ling vedla Liho za velitelem oddělení. Dveře byly otevřené dokořán. Zaklepala a Li vstoupil hned za ní. Kromě jasného světla nastavitelné lampy na stole bylo v místnosti zhasnuto. Poměrně vysoký, urostlý muž stál u telefonu a právě s kýmsi mluvil. Světlo z lampy se odráželo od desky stolu, nasvěcovalo půlku jeho tváře a propůjčovalo mu zlověstný vzhled. Střelil vodnatýma, unavenýma očima směrem k Limu a Mej-Ling.

„Tak jaká je prognóza?“ Obrátil se k oběma zástupcům zády. „A kdy to budete vědět?“ Odpověď ho zjevně nepotěšila. „Tak mi zavolejte, až si s ním promluvíte.“ Náhle zavěsil a otočil se k Limu a Mej-Ling. Li si všiml, že to je sympatický muž kolem čtyřiceti pěti let, s hustými vlasy sčesanými z hranaté tváře. Vypadal však nešťastně a ztrhaně.

„Jak jí je?“ zeptala se Mej-Ling vlídně.

Zakroutil hlavou. „Nic moc.“

Mej-Ling přikývla. „Cchuo, tohle je zástupce velitele pekingské kriminálky Li. Pane Li, můj nadřízený, Chuang Cchuo, velitel Oddělení dvě.“ Když si stiskli ruce, dodala: „Jste v podstatě obdobný úřad jako vaše Oddělení jedna. Zaměřujeme se na vážné zločiny, vraždy a loupeže.“

Chuangův stisk byl krátký a chladný. Velitel se Limu ani nepodíval do očí a obrátil se rovnou na svou zástupkyni. „Mej-Ling, až se s panem Lim vrátíme, svolaj velkou poradu.“ Zvedl ze stolu kufřík a sundal z věšáku u dveří kabát.

Mej-Ling to překvapilo. „Kam jdete?“

„Máme schůzku ve starostově kanceláři,“ prohlásil Chuang a pokynul Limu, že může jít.

* * *

Náměstí Lidu bývalo v minulosti součástí šanghajského závodního okruhu. Teď však zářilo světly, která se odrážela od všech mokrých povrchů, jako kdyby bylo čerstvě natřené. Muzeum na jižní straně, jež svým tvarem připomínalo buben, žhnulo oranžovou barvou. Přímo naproti dominovalo náměstí obrovské nasvícené sídlo šanghajského magistrátu, majestátní bílá budova posetá řadami nevýrazných oken. Po obou stranách stály prosklené budovy bizarních tvarů, nasvícené zevnitř a zakryté fantastickými šikmými střechami. Kolem celého náměstí se tyčily obrovské mrakodrapy. Li a Chuang vystoupili z auta před schodištěm, které vedlo k mramorovému vchodu do budovy magistrátu. Liho okamžitě obklopila smršť zvuků — řev dopravy, troubení aut; hudba z obchodů na východní straně; soundtrack filmu promítaného přes celou stěnu administrativní budovy na jihovýchodním rohu; foxtrot vycházející z velkého rádia na schodech muzea. Na náměstí pod ním tančily desítky starších párů. Vůbec nic si nedělaly z deště, který stále padal z noční oblohy. Z reproduktoru projíždějícího autobusu zazněl kovový hlas průvodčí. Na druhé straně zastavilo taxi. Když řidič vynuloval počítadlo a připravil se na novou jízdu, elektronický ženský hlas řekl anglicky: *Drahý pasažéře, děkujeme za využití našich služeb. Budeme se těšit na shledanou.*

To vše silně kontrastovalo s napjatým tichem, které se rozhostilo v autě během dvacetiminutové jízdy z 803. Li se několikrát pokusil zapříst s Chuangem rozhovor, ale velitel mu vždy pouze odsekl jednoslabičnou odpovědí nebo zabručením.

Li tak vůbec netušil, proč je chce vidět starostův politický poradce.

Následoval Chuanga do schodů. Prošli kolem ozbrojených stráží a skrz skleněné dveře do rozsáhlé vstupní haly. Skupina zhruba tuctu mužů v oblecích a těžkých tmavých kabátech se vydala rovnou k nim. V jejich čele kráčel nevysoký muž s nakrátko střiženými šedými vlasy a masivním obličejem. Li ho poznal. Viděl ho v televizi a na fotografiích v novinách. Z každého jeho kroku byla cítit sebejistota a vědomí moci a síly. Jeden z nich, vyšší postarší pán v uniformě generálního prokurátora, se k muži sehnul a něco mu tiše sděloval. Ani na okamžik se nezastavili, a když dorazili k Limu a Chuangovi, menší z mužů řekl: „Jdete pozdě, Chuangu.“

„Hluboce se omlouvám, řediteli Chu. Zdrželi jsme se kvůli dopravě.“ Li musel obdivovat, jak Chuang dokáže bez mrknutí oka zalhat jednomu z nejmocnějších lidí v Šanghaji.

„Já čekat nemůžu. Mám další schůzku. Budete muset jít s námi.“ Prošel kolem nich rovnou ke schodům. Generální prokurátor pokynul Limu a Chuangovi, aby jej následovali, a ti se pak zařadili ke zbytku družiny.

Když sestoupili ze schodů, k chodníku najela řada vozů s protáhlou černou limuzínou a dvěma policejními auty v čele. Ředitel Chu nasedl do limuzíny, zbytek skupiny se plynule rozdělil a naskládal se do ostatních aut, jako při nazkoušeném divadelním představení. Generální prokurátor nasměroval Liho a Chuanga k autu ředitele Chua a nastoupil dovnitř hned po nich. Celá kolona se dala do pohybu za zvuku policejních sirén. Li se nestihl ani nadechnout a vrchní poradce šanghajského zastupitelstva k němu napřáhl pravici. „Zástupce velitele oddělení Li, je mi ctí vás poznat.“ Li si s ředitelem potřásl rukou a připomněl si skutečnost, že před ním sedí důvěrník a rádce jednoho z kandidátů na budoucího vůdce Číny. Předchůdci jeho

nadřízeného, starosty města, dnes zastávali posty prezidenta a předsedy vlády.

„Jsem velice poctěn, že vůbec znáte mé jméno, řediteli Chu.“ Li si vzpomněl na jedno čínské přísloví. *Vyčnívajícím hřebíkem se musí zatlouct.*

„Vrháte dlouhý stín, detektive Li. Možná dost velký na to, aby zakryl i stín vašeho strýce.“

„Odkakživa žiji ve stínu strýce, řediteli Chu. Čekám, že tomu tak bude napořád.“

Ředitel spokojeně přikývl. Skromnost považoval za ctnost. Mávl rukou směrem k vyššímu muži, který seděl po jeho boku. „Toto je generální prokurátor Jüe.“ Muž se lehce a krátce uklonil. „Navštívil jste místo, kde byla nalezena ta těla?“

„Viděl jsem těla, respektive kusy, které se podařilo najít.“

„A co si myslíte?“

Li zaváhal. Měl pocit, že ho nějakým způsobem zkouší. „Je příliš brzy na jakékoliv závěry, řediteli Chu.“

Ředitel opět přikývl a zdálo se, že ho odpověď uspokojila. „Jediné slovo má cenu tisíce zlatých prutů.“ Krátce pohlédl na Chuanga, který seděl mlčky a s nesouhlasným výrazem v rohu auta. „Tento incident,“ volil ředitel pečlivě slova, „nepředstavuje pouze vážné zostuzení naší země, Li, jelikož byl zachycen v přímém přenosu do celého světa, ale je také hrozbou pro velkou investici do Šanghaje. Pro životodárnou tekutinu, která proudí v žilách tohoto města.“ Li uvažoval, jestli vůbec někoho zajímá, že přišlo o život tolik obětí, ale měl dost rozumu, aby se na nic podobného nezeptal. „Máme před sebou okázalý zločin ohavného rozsahu, který byl odhalen za plné pozornosti světových médií. Starosta požaduje profesionální řešení v co nejkratším možném čase. A se stejnou publicitou.“ Ředitel se zhluboka nadechl. „To je důvod, proč chci, abyste se zhostil vyšetřování.“

V tom okamžiku Li pochopil, proč se k němu Chuang i generální prokurátor Jüe chovají tak chladně a odměřeně.

„Samozřejmě, řediteli Chu.“ Li opatrně volil slova. „Bude mi obrovským potěšením pomáhat při vyšetřování. Budu si však muset vyžádat povolení od svých nadřízených v Pekingu.“

Ředitel ledabyle mávl rukou. „To už je zařízené. Komisař pekingské policie je šťasten, že nám budete nápomocen po dobu vyšetřování.“ Lehce se naklonil k Limu. „My si však nepřejeme, abyste pomáhal. Starosta chce, abyste vyšetřování vedl. Což znamená, že budete osobně zodpovídat za selhání a dovedete případ do zdárného konce.“

Li věděl, že se právě stal vyčnívajícím hřebíkem, a náhle se cítil velice osaměle a zranitelně. „V tom případě na vás mám jednu prosbu, řediteli Chu.“

„Mluvte.“

„Měl jsem sice jen krátkou příležitost zhodnotit celý případ, ale mám pocit, že vzhledem k jeho povaze bude hrát ústřední roli patologie. Rád bych vás požádal o svolení využít služeb americké patoložky Margaret Campellové.“

Chuang poprvé otevřel ústa a chystal se cosi namítnout, ale ředitel ho jedním gestem zarazil. „Proč?“

„Přestože doktoru Lanovi důvěřuji, slečna Campellová má nesrovnatelně více zkušeností. Američané jsou v umění vraždy přece jen zběhlejší,“ prohlásil Li a ředitel se pousmál. Li pokračoval: „Pracuje v Číně, takže ví, jak postupujeme. A jestli chcete okázalé řešení, špičková spolupráce mezi Číňany a Američany vám udělá dobrou službu.“

Ředitel se zamyšleně opřel. Potom prohlásil: „Rád slyším, že jsme naladěni na stejnou vlnu. Chuang a Jüe zajistí všechny vaše požadavky.“

Výrazy Chuanga a Jüeho napovídaly, že by nejraději zajistili Liho urychlený odchod.

Ředitel stiskl tlačítko a řekl řidiči, aby zastavil. V reproduktoru zapraskalo a limuzína zajela ke kraji vozovky. Celý konvoj následoval jejího příkladu. „Hodně štěstí,“ řekl, když se otevřely dveře. Li si uvědomil, že má vystoupit.

Chuang ho následoval do deště. Chodník byl plný zvědavých kolemjdoucích. Noční vzduch prořízl ohlušující řev policejních sirén. Řada aut se opět dala do pohybu. Li se podíval na Chuanga. „Co teď?“

„Vezmeme si taxíka k autu.“ Chuang si zvedl límec kabátu. „A seru na to, co říká ředitel Chu. Všechno budete hlásit mně. Rozumíme si?“

DRUHÁ KAPITOLA

I

Li strávil s Chuangem a šanghajským zástupcem vrchního komisaře patnáct minut, během nichž upřesnil podrobnosti Margaretina připojení k vyšetřovacímu týmu. Nakonec požádal o možnost použít počítač s přístupem na internet. Napsal dlouhý e-mail a poslal ho do Států na adresu na serveru aol.com. Porada, která pak následovala, trvala méně než půl hodiny.

V zasedací místnosti bylo téměř dvacet detektivů. Všichni seděli kolem stolů sražených dohromady. Většina policistů pokračovala a cigaretový kouř plnil vzduch jako hustá mlha. Když Li a Chuang vstoupili, Mej-Ling se na ně zvědavě podívala. Jejich diskuze se zástupcem vrchního komisaře se neúčastnila. Nijak ji však nepřekvapilo, když Chuang ohlásil, že Li povede vyšetřování — ve spolupráci se zástupkyní Nien. K Limu se upřely pohledy všech policistů kolem stolu. Pozorovali ho se zájmem i nevraživostí. Šanghaj a Peking se nikdy nijak zvlášť v lásce neměly.

Brífink pokračoval shrnutím nových informací, jichž nebylo mnoho. Na oddělení se začínaly rychle hromadit přepisy výpovědí všech, kteří se ráno zúčastnili slavnostní události

v Lu-ťia-cuej. Jeden z detektivů zjistil, že na stavbě pracuje noční hlídač. Udělali všechno pro to, aby ho zastihli během dne, avšak neúspěšně. Ale v sedm prý by měl nastoupit na noční směnu. Několik detektivů se podívalo na hodinky a zjistili, že už je po sedmé. Mej-Ling sdělila ostatním dosavadní počet těl a prvotní domněnky doktora Lana. Informace, že na obětech někdo prováděl částečnou pitvu, vzbudila vlnu rozrušení. Nikdo však neměl žádné konstruktivní připomínky.

Li se potom ujal slova. Prohlédl si řady tváří, které na něj upíraly obezřetné pohledy. Zalovil v kapsách. „Nemáte někdo cigaretu? Mně asi došly.“ Několik nejbližších policistů okamžitě vytáhlo své krabičky. „Dobře, tak teď už známe místní řitolezce.“ Všichni kolem stolu se hlučně rozesmáli, kromě mužů, kteří mu nabízeli cigarety. Li se zazubil. „Dělám si srandu, chlapi.“ Vzal si cigaretu z nejbližší krabičky. Napětí v místnosti rázem citelně povolilo. Zapálil si a opřel se lokty o stůl. „Kdybych byl sázkař, což samozřejmě nejsem, protože je to ilegální,“ řekl a vyvolal další salvu smíchu, „vsadil bych všechny peníze na to, že většinu obětí najdeme ve spisech o pohřešovaných osobách. Takže by možná nebylo špatné sehnat všechny složky a vytáhnout z nich podrobnosti o všech ženách ve věku, dejme tomu, od patnácti do čtyřiceti let. Nezjistíme, kdo je zabil a proč, dokud neurčíme jejich totožnost. Naší prioritou je tedy co nejrychleji identifikovat oběti. A ještě je tu jedna úvaha...“ Li se na okamžik odmlčel. V místnosti vládlo takové ticho, že by bylo slyšet spadnout špendlík. „Dnes jsme našli v masovém hrobě osmnáct těl. Ale můžou tu být další hroby, další těla. Možná jsou tu i další ženy, které žijí své každodenní životy a mohou skončit v podobném hrobě, zatímco my tu sedíme. Takže toho chlapa musíme dostat co nejdřív nejen kvůli těm mrtvým, ale i kvůli živým.“

Po rozpuštění porady se Chuang rychle vytratil, aniž Limu věnoval jediný pohled. Namísto toho se vedle něj objevil

Mej-Ling. „Dobrá práce. Mohlo to dopadnout hůř.“ Li se usmál, vytáhl krabičku cigaret a jednu si zapálil. Mej-Ling se ušklíbala. „Myslela jsem, že ti došly.“

„Měl jsem je ve vnitřní kapse.“ Potom k ní natáhl ruku s krabičkou. „Promiň, zapomněl jsem ti nabídnout. Kouříš?“

Zakroutila hlavou. „Viděla jsem na vlastní oči, co to dělá plícím.“ Odmlčela se. „Tak co teď?“

„Rád bych se vrátil na stavbu. Chci se podívat, jestli se už ukázal ten hlídač.“

* * *

Když dorazili zpět do Lu-ťia-cuej, strážník u brány jim sdělil, že noční hlídač dorazil před půl hodinou a právě je ve své boudě na druhé straně staveniště.

Patologové a forenzní technici se stále potili v bílých plastových oděvech pod světlomety a umělohmotnou plachtou a hledali zbývající části těl. V téměř tekutém blátě bylo takřka nemožné něco vykopat. Li se na několik minut zastavil a sledoval je při nevděčné práci. Byl si vědom nevyřčených otázek, které mu Mej-Ling chtěla položit. V autě odolala pokušení zeptat se na schůzku s ředitelem Chuem a následné setkání se zástupcem vrchního komisaře. Ale svou zvědavost nedokázala držet na uzdě donekonečna. Otočil se a zjistil, že ho pozoruje. Na tváři se jí ve světle reflektorů leskly kapky deště a Li si pomyslel, že je velice přitažlivá.

„Podle mě ti vedení vyšetřování nesvěřil Chuang. Nebyl to jeho nápad,“ řekla nakonec. Limu to vůbec neznělo jako otázka.

„Myslím, že Chuang by byl šťastnější, kdyby mě mohl pohřbít do bláta zároveň s ředitelem Newyorské banky.“

Mej-Ling pokrčila rameny. „Jak jsem už říkala, nesmíš si to brát osobně. Chuang má zrovna velké problémy.“

„Jako třeba obrovskou ztrátu důstojnosti.“ Li našlapoval opatrně. Nemohl tušit, jak loajální je Mej-Ling ke svému nadřízenému. „Musí být ponižující, když starostův vrchní poradce pověří policistu s nižší hodností, aby ti velel.“

Mej-Ling se zadumaně kousla do spodního rtu. „Pochybuju, že je ztráta tváře horší než ztráta milované osoby.“

Li se zamračil. „Co tím myslíš?“

„Jeho žena je smrtelně nemocná. Podle všeho jí moc času nezbyvá. Takže si moc nelichoť, pravděpodobně na jeho seznamu priorit momentálně nejsi moc vysoko.“

Li si zapálil cigaretu a zamyšleně potáhl. Rozhodně to vysvětlovalo Chuangův nedostatek taktu. „Půjďme si promluvit s nočním hlídačem.“

Přešli rozblácené staveniště až k modře natřené dřevěné boudě na druhé straně. Z okna vycházelo světlo. Nahlédli dovnitř. Mladík seděl ve starém dřevěném křesle a nohy měl opřené o stůl. V rukou tiskl hrnek studeného zeleného čaje a díval se na malou přenosnou televizi. Když vstoupili, okamžitě se zvedl. Zdálo se, že je jejich návštěvou nadšený. Přitáhl dvě stoličky, aby se mohli posadit, ale Li jeho nabídku odmítl. „Rád vám odpovím na cokoliv, co vás bude zajímat,“ řekl hlídač. „Řekl jsem poldům všechno, co vím, ale chci vám pomoci, jak jen to půjde. Dáte si čaj?“

Li zakroutil hlavou a potáhl z cigarety. „Pracujete tu dlouho?“

„Jen pár měsíců. Co začali navážet materiál na stavbu.“ Mladík ukázal na Liho cigaretu. „Tohle vás zabije, abyste věděl. Viděl jste někdy, jak vypadají kuřákovy plíce zevnitř?“

Li úkosem pohlédl na Mej-Ling. Oběma se v duchu rozezněla neslyšná ozvěna jejích slov. Potom si dobře prohlédl nočního hlídače. Jeho věk odhadl tak na dvacet jedna nebo dvacet dva let. Mladík měl na sobě džíny, dobrou kotníkovou obuv a přes

tlustý svetr teplý zimník. Na stole ležely vedle hromádky časopisů zimní rukavice. V boudě nebylo topení.

„A vy jste viděl, jak vypadají plíce kuřáka zevnitř?“ zeptala se Mej-Ling.

„Jasně. Jsou úplně černé a děravé. A slizké, jako kdyby je někdo naložil do octa. To mě nadobro odradilo od kouření.“

„Kde jste měl příležitost vidět vnitřek lidských plic?“ zeptal se Li.

„Během pitvy se plíce zkoumají vždycky.“ Když upozoroval, jak jsou zmatení, usmál se od ucha k uchu. „Hele, nemám v plánu dělat nočního hlídače na stavbě do konce života.“

Li řekl: „A co plánujete dělat?“

„Chirurgii. Nebo patologii. Ještě jsem se úplně nerozhodl. Ale nejspíš patologii. Tak se dostanu i k forenznímu výcviku a budu s vámi moct spolupracovat na takovýchhle případech. Je to maso, co?“

Li a Mej-Ling si vyměnili pohledy. „Chcete říct, že jste doktor?“ zeptal se Li.

„Medik,“ odvětil mladík. „Na Šanghajské lékařské univerzitě ve čtvrti Sü-chuej.“ Napřáhl ruku, aby si s nimi potřásl. „Ťiang Pao-fu. Slyšel jsem, co se stalo dneska ráno. Na univerzitě se nemluví o ničem jiném. Nemohl jsem se dočkat, až sem večer přijdu. Ale nenechají mě ani nakouknout.“ Zdálo se, že je zklamán. „Představte si, že jsem tu málem zůstal i na tu slavnost. Ale dnes jsme měli praktická cvičení z chirurgie. Tam nesmím nikdy chybět.“

„Takže tu pracujete jen na částečný úvazek?“ zeptal se Li.

„Jistě. Nejsem jako ta bohatá děcka na univerzitě. Moji rodiče umřeli, když jsem byl malý. Žil jsem u prarodičů a ti mi pochopitelně nemůžou platit studium medicíny. Pracuju o nocích a svátcích, kdykoliv dostanu směnu. Nejčastěji v některé z nemocnic, ale tady mi platí nejlíp.“ Ledabyle mávl rukou k oknu. „Ne že by

se tu někdo pokoušel krást. Ale Američani hodně nadělají kvůli zabezpečení. Proto si taky přijdu na dobré peníze.“

Mej-Ling řekla: „Tak to očividně za svoje peníze nedostali, co chtěli, když si noční hlídač nevšiml, že mu někdo pod nosem vykopal díru, do které se pohodlně vešlo osmnáct těl.“

Zdalo se, že se to mladíka dotklo. „Hele, já tady nemůžu hlídat každý kout. Po desáté je tady tma jak v pytli. Ani mi nedali baterku.“

„Ale ten, kdo ta těla pohřbil, si při práci určitě svítil. Toho byste si snad všiml, ne?“ Mej-Ling ohromila Liho svou přímočarostí.

„Kdybych zrovna spal, tak ne.“ Ťiang se začal bránit.

„Nemáte tady snad hlídat?“ Mej-Ling ho nehodlala nechat tak lehce se vykrotit. „Nemá to snad noční hlídač v popisu práce? Hlídat?“

„Možná byl příliš zaneprázdněný sledováním televize,“ řekl Li. Podíval se na přístroj. Právě na něm běžel hongkongský hudební kanál V. „Jak je to možné? Baterku vám nedají, ale televizi ano?“

Ťiang se zasmál. „Tu mi nedali oni! Je moje.“

„Takže se celou noc díváte na televizi?“ zeptala se Mej-Ling.

„Zhruba do půlnoci. Potom obvykle pár hodin spím.“ Podíval se na ně a všiml si jejich nesouhlasných výrazů. „Hele, řekl jsem, že mi tady platí líp než v nemocnici, ale ne dost na to, abych byl celou noc vzhůru. Přes den musím taky pracovat, víte?“

„Takže jste si za poslední týden nevšiml ničeho zvláštního?“

„Ne, nevšiml. A kdyby ano, tak bych to vašim lidem hned řekl. Hele,“ obhajoval se úzkostlivě, „obvykle dorazím v sedm, projdu celé staveniště a pak zamknu bránu. V deset hodin se zhasne, tak to tu obejdu znova. Pak je tu vidět jenom díky světlu z pouličních lamp na druhé straně — a většina je stejně pořád ve stínu kvůli té zdi.“

„A co tamhlety boudy pro dělníky?“ zeptal se Li.

„Co s nimi?“

„Ty slouží k ubytování během stavby, ne?“

„To jo, ale zatím v nich nikdo nebydlí. To přijde, až zahájí hlavní výstavbu a povolají dělníky. Pak už mě nebudou potřebovat.“

Mej-Ling se usadila na kraj stolu a podívala se na časopisy, které Ťiang četl. „*Lidská patologie*,“ přečetla anglická slova a podívala se na studenta. „Kde jste to vzal?“

„Mám předplatné. To je americký časopis. Chodí mi každý měsíc.“ Pak opět na svou obranu dodal: „Zajímám se o to. Je to moje specializace.“

Li řekl: „Dost na to, abyste unášel mladé ženy a nacvičoval si na nich techniku?“

Ťiang se ušklíbl. „Teď si děláte legraci, že jo?“ Li se však neusmíval a Ťiangův úsměv také rychle zmizel. „Nikoho jsem nezabil. Lidi jsem pitval jen při praktických cvičeních na univerzitě.“ Zmlkl a pak se k nim spiklenecky naklonil. „Jeden z vašich kolegů mi řekl, že jsou rozsekaná na kousky. Ta těla tam. Je to pravda?“

Li si pomyslel, že mladíkův zájem vůbec není zdravý. „Neměl byste poslouchat drby. Ani je šířit.“

Mej-Ling vytáhla vizitku, přeškrtnla své jméno a napsala na ni jiné. Podala ji Ťiangovi. „Zajděte na Čung-šan Pej-i 803. Řekněte, že jdete za detektivem Tajem. Sepíše s vámi výpověď.“

„Mám zítra školu.“

„Dostavte se,“ řekla Mej-Ling. Vstala a šla ke dveřím.

Li promluvil: „Ještě poslední věc. Kde žijete, Ťiang?“

„V pronájmu poblíž stadionu Ťiang-wan.“

„Zajímá mě váš domov. Odkud pocházíte?“

„Z Jen-čchingu, z provincie Che-pej.“

„To je kousek na sever od Pekingu, že?“

Hoch přikývl. Když se otočili k odchodu, dodal: „Hele, jestli vaši lidé potřebují výpomoc, patologie nebo tak... Jestli hledají

asistenty, víte, tak jim moc rád dobrovolně nabídnu své služby. Byla by to dobrá zkušenost.“

„Budeme si to pamatovat,“ řekl Li.

Když se vraceli přes staveniště k hlavní bráně, Mej-Ling ho zhodnotila: „Ten kluk je úplný magor!“ Ale Li byl pohroužený do svých myšlenek. Pohlédla na něj. „Jsi v pořádku?“

„Tvrdí, že žije s prarodiči, kteří si nemůžou dovolit platit za univerzitu,“ řekl, „takže musí chodit na všechny ty brigády a pracovat o svátcích. Ale může si koupit televizi. Navíc na sobě měl kvalitní oblečení. Na stole se válely drahé rukavice. Předplatné amerického zdravotnického žurnálu taky asi nebude úplně nejlevnější, zvláště když mu ho posílají každý měsíc až do Číny.“

„Co tím chceš říct?“

„Že tady máme kluka, který ovládá dovednosti potřebné k tomu, co někdo udělal těm ženám. Měl možnost zbavit se jejich těl přímo na stavbě, kde pracuje jako noční hlídač. Na studenta, který si musí ke škole přivydělávat, působí dost zámožně.“

„Nemyslíš si, že to udělal, že ne?“ Mej-Ling se tvářila ohromně. „Rozhodně působí divně, ale já mám na tyhle věci většinou čich a ten mi teď říká, že to není náš vrah.“

„Ani mně se to nezdá.“ Li věděl, že by to bylo až příliš snadné. „Ale jestli se někdo vloupal na staveniště, vykopal díru a pohřbil do ní osmnáct těl, jak to, že si ho nevšiml? Jak je možné, že nikoho neslyšel? A proč by se někdo zbavoval těl na místě, kde je noční hlídač?“ Zapálil si cigaretu. „Vím, že jsme teprve na začátku vyšetřování, ale myslím si, že jméno našeho studenta medicíny by mělo být první na seznamu podezřelých.“

„Možná,“ odpověděla Mej-Ling. „Každopádně, lepší představu o tom, co hledáme, budeme mít, až proběhnou všechny pitvy.“

„To může zabrat několik dní.“

Mej-Ling to překvapilo. „Proč? Doktor Lan může začít hned zítra.“

Li prohlásil: „Přizval jsem k pitvám dalšího patologa.“

Prudce se zastavila. „Víš to doktor Lan?“

Li zakroutil hlavou. „Ne. A nejspíš ho to moc nepotěší.“

„Určitě ne. Ty mi něco říkej o ztrátě tváře...“ Odmlčela se. „Kdo to je? Někdo z Pekingů?“

„Z Ameriky.“ Limu neušel její výraz. „Jasně, já vím. Stejně kázání mi dal i Chuang. Jak Číňané nepotřebují, aby jim Američané něco předváděli.“

Mej-Ling pokrčila rameny. „Ťiang Ce-min řekl, že se musíme učit od zahraničních odborníků.“

Li se na ni podíval, aby zjistil, jestli si z něj neutahuje, ale tvářila se naprosto vážně. „Už jsem s ní pracoval. Má obrovské zkušenosti.“

Mej-Ling opět vykročila. Ze všech sil se snažila, aby to vyznělo co nejlhostejněji, a zeptala se: „Je to žena?“

„Margaret Campellová. Vyučuje na univerzitě státní bezpečnosti v Pekingu.“

Mej-Ling přikývla, ale nic neřekla. V tichosti kráčeli dál po rozblácené zemi.

Prošli kolem reflektorů a polyetylenové plachty povlávající ve větru. Lidé z forenzního pořádku pracovali v blátě. Li zahlédl tvář jednoho z nich. Byl to mladý muž, unavený a pobledlý. Obličej měl promodralý zimou. Když v minulosti volil svou kariéru, něco takového si určitě nepředstavoval. Li si najednou uvědomil marnost jejich práce. Všichni se pohybovali na hraně přičetnosti, probírali se temnou stránkou lidské duše a potýkali se s hrůzami, které skýtala.

Mej-Ling uvízla botou v blátě. Vykřikla a málem upadla. Li ji uchopil za paži a držel ji, dokud znovu nezískala rovnováhu.

Rozpačitě se zasmála. Pevně se chytila jeho bundy a Li na hřbetu ruky pocítil její oblé ňadro.

„Opatrně,“ řekl, najednou nesměle. „Málem jsi upustila svou polovinu oblohy. Ještě že byl poblíž muž, aby tě podržel.“

„Ach, vy muži jste tak všestranní.“ Mej-Ling se usmála. „Můžeš držet svou polovinu oblohy a u toho sbírat ze země ženy.“ Narovnála se a podívala se na hodinky. „Je skoro osm. Od příjezdu jsi ještě nic nejedl.“

„Celý den ani sousto.“

„Ani já ne. Jestli máš hlad, znám jedno místo, kde vaří dlouho do noci.“

„Umírám hladu,“ řekl Li.

Usmála se a zajiskřilo jí v očích. „Dobře. Tak jedeme.“

II

Margaret se o objevu masového hrobu na staveništi v Šanghaji dozvěděla už minulou noc. Viděla záběry na CNN a sledovala je se zájmem a lehkým pocitem hrůzy. Vůbec ji nenapadlo si případ jakkoliv spojit s Lim. Neměla k tomu jediný důvod. Ale vzbudilo to její profesionální zájem. Když se objevily první snímky místa nálezu, čínská vláda nařídila přerušování vysílání, což dopálilo všechny zpravodajské stanice. Ale následujícího rána se všude objevila oficiální prohlášení Newyorské banky. Jeden z vedoucích pracovníků stanice zařídil exkluzivní rozhovor přímo s generálním ředitelem, který si dopřál blátivou koupel s nebožtíky. Nikde nesdělili přesné informace o počtu nalezených těl, ale popis ředitelova zážitku byl dostatečně děsivý — paže, nohy, torza, hlavy. Margaret pocítila palčivou lítost, že se na případu nemůže podílet.

Ležela v posteli a sledovala ranní zprávy. Nehledě na to, co si myslela její matka, to byla Margaretina práce a právě teď

jí scházela. Margaret postrádala Čínu i Liho. Stále se jí nepodařilo sebrat dost odvahy na to, aby se šla podívat do svého bytu v Lincolnově parku. Byl to symbol jiného života, jiné Margaret Campbellové, někoho, kým bývala dřív a koho si nepřála znovu potkat. Ale nemohla svůj starý byt jen tak ignorovat a nechat na něj sedat prach. Její nevyžádaná pošta se u sousedů hromadila už dlouho a v dřezu stály zvadlé rostliny v květináčích. Včerejší setkání s Davidem ji poučilo, že v minulosti nenajde žádnou útěchu; a ať už se rozhodne jakkoliv, musí jít dopředu.

Margaret si všimla, že se před ní na obrazovce objevila fotografie mladé ženy s nakrátko střiženými plavými vlasy. Na okamžik jí připadala znepokojivě povědomá. Potom si s úlekem uvědomila, že je to její portrét. Rychle se napřímila. Srdce jí bušilo jako o život. O několik let mladší, ale byla to ona. Snímek pocházel z doby, kdy asistovala při pitvách ve Waco. Slyšela, jak hlasatel vyslovuje její jméno: *...americká soudní lékařka, Margaret Campbellová. Šanghajske úřady dnes ráno podnikly neobvyklý krok. Vyдалy tiskovou zprávu, ve které ohlásily přizvání Margaret Campbellové k účasti na případu. Doktorka Campbellová již dříve spolupracovala s policií v hlavním městě Číny, v Pekingu. Před osmnácti měsíci zaplnila také titulky všech světových novin, když na internetu zveřejnila varování ohledně geneticky modifikované rýže. Podle posledních zpráv ze Šanghaje, kde je nyní devět hodin večer, počet těl vzrostl na osmnáct. Potom zprávy skončily a začala předpověď počasí. Margaret nehnutě seděla na posteli. Srdce jí prudce tlouklo. Byla zmatená a dezorientovaná. Někde v domě se rozezněl telefon. Proč by ji šanghajske úřady žádaly o pomoc? Vždyť tam nikoho nezná.*

Potom jí něco napadlo. E-mail. Během posledních několika měsíců Liho naučila používat e-mail jako rychlý a přímý způsob komunikace. Od chvíle, kdy odletěla na otcův pohřeb, jí psal každý den. Rychle vyskočila z postele a došla ke komodě, na

keré měla položený iBook. Probudila ho z režimu spánku a připojila se na internet. Poštovní klient jí zkontroloval schránku a pak stáhl příchozí e-maily. Příjemný ženský hlas jí oznámil, že má nepřečtené zprávy. Otevřela tu, v jejímž předmětu stálo: *Pitvy*. Byla od Liho.

Ozvalo se zaklepaní a ve dveřích se objevila její matka v županu. „Margaret, jsi v televizi, víš to? Zrovna mi volala Diana a říkala, že viděla tvou fotku.“

Margaret s rostoucím vzrušením pročetla e-mail. Mávnutím ruky naznačila matce, aby na ni nemluvila. Ale ta se nechtěla nechat jen tak odbýt. Vešla do místnosti.

„Panebože, Margaret, co to děláš? Proč ukazují tvou fotku v televizi?“ Margaret se rychle otočila k ní. Její matka se zamračila. „Proboha, nemohla by ses obléct?“

Margaret si uvědomila, že je úplně nahá. Cítila se před matkou trapně. Sáhla po županu a oblékla si ho. „Letím zpátky do Číny,“ řekla.

„To jsem si mohla myslet.“

„Mami, mně je upřímně jedno, co si myslíš. Nemohla jsem se rozhodnout, jak chci se svým životem naložit. Až doteď. Chtějí, abych udělala pitvy těl, která našli v Šanghaji.“

Její matka znechuceně ohrnula horní ret. „Nechápu tě, Margaret. Nikdy jsem tě nechápala.“

„A taky mě nikdy nepochopíš.“ Margaret se odmlčela. „Mami... nechci se s tebou hádat.“

„Neboj,“ řekla její matka chladně. „Tu radost ti neudělám.“ Obrátila se k odchodu, ale ve dveřích se zastavila. „A kdy máš v úmyslu odletět? Aby ti služka stihla nachystat prádlo.“

„Dnes odpoledne,“ odpověděla Margaret. Měla pocit, že na to matka zareagovala jako na políček a nechtěla na sobě dát znát, jak moc to bolí. Margaret přemýšlela, co od ní vlastně matka čeká a proč přemluvila Davida, aby ji přiměl zůstat. Copak si

myslí, že po těch dlouhých letech odloučení připadá v úvahu nějaké usmíření? Ale i tak byla v očích její matky znát bolest. Na okamžik měla Margaret nutkání přejít pokoj, obejmout ji a sevřít ji v náručí. Jako kdyby se tím dala smazat všechna krutá slova, jedovaté poznámky a hádky. Ale neudělala nic a její matka se otočila, vyšla na chodbu a zavřela za sebou dveře.

Margaret se obrátila zpátky k počítači, aby si znovu pořádně přečetla e-mail od Liho. Na konec připojil, jako obvykle, dvě prostá slova. *Miluju tě.*

III

Mej-Ling vedla Liho skrz davy ucpávající úzké uličky, které vedly do srdce staré čínské čtvrti. Ulice ožily a trhovci prodávali teplé i studené pokrmy ze svých vozíků a z roštů nad koši s dřevěným uhlím. Ostatní stánkaři nabízeli všechno od jídelních hůlek až po vycházkové hole. Nalevo i napravo se táhly lesklé mokré dlažební kostky, od nichž se odrážela neonová světla. Dveře a výlohy obchodů vrhaly na zem dlouhé obdélníky jasné záře z elektrického osvětlení. V mírném větříku se pohupovaly lampiony a prapory. Prošli kolem okénka, za kterým dvě ženy v bílých pláštích a vysokých kuchařských čepicích připravovaly knedlíčky. Balily kuličky kořeněného mletého masa do vyválených koleček z těsta a pak je vařily v páře. Kolem nich stál dav zvědavých očí a hladovým pohledem pozoroval každý jejich pohyb.

„Ještě před pár lety tady všude byly slumy,“ řekla Mej-Ling. „Vrazili do oprav majlant.“ Na uličku navazoval úzký průchod, za kterým Li spatřil světla buddhistického chrámu. U oltáře hořelo kadidlo a v přítomné místnosti se pohybovali mniši v šafránových róbách.

Ulice vyústila na náměstí plné lidí. Na protější straně stála jeho dominanta, restaurace Zelená vlna. Uprostřed obdélníko-

vého jezera se nacházela čajovna Chu-sin-tching, na niž z jedné strany navazovaly hradby prastarých zahrad Jü. Zakroucené konce říms byly olemované žlutým neonovým světlem, které žhnulo na černém pozadí noční oblohy. Čajovna byla nabitá k prasknutí. Za rozsvícenými okny bylo vidět stovky tváří — popíjely čaj, kouřily a sledovaly davy na náměstí. Ke vchodu vedl klikatý most přes jezero. „Most Devíti zatáček,“ řekla Mej-Ling. „Odhání zlé duchy. Zřejmě neumějí chodit jinak než rovně.“ Zasmála se a Li její nadšení sdílel.

„Je Šanghaj tvoje rodné město?“

„Je to tak poznat?“ Její oči jasně zářily v mihotavém neonovém osvětlení.

„Poznám hrdost, kterou člověk cítí, když ukazuje místo, z něhož pochází.“

„Moje rodina vlastně pochází z Chang-čou, což je pár hodin odtud. Máme takové rčení, možná ho znáš. *Nahore je nebe a tady na zemi jsou Chang-čou a Su-čou.* Ale já jsem se narodila přímo v Šanghaji a moje nebe je tady. Nikdy bych odtud nechtěla odejít.“ Usmála se. „Pojď.“ Provlékla mu svou ruku pod paží, aby ho provedla přes náměstí. Byl to přirozený a spontánní pohyb, ale až příliš intimní gesto pro dva lidi, kteří se právě potkali. Uvědomila si to a téměř okamžitě ruku odtáhla. Lehce zrudla a snažila se to nějak zamluvit. „Napadlo mě, že bychom se mohli najít v Zelené vlně,“ řekla rychle, aby zakryla své rozpaky. „Když seženeme místo u okna ve třetím patře, budeme mít výhled na čajovnu a jezero.“

Všechno se to odehrálo tak rychle, že bylo po všem, než to Li stihl pořádně zaznamenat. Okamžitě si však uvědomil, že mívala někoho blízkého. Někoho, koho si v nestřeženém okamžiku spletla s Lim. Mnohem víc ho však znepokojovala drobná jiskra potěšení, kterou přitom pocítil.

Sál ve třetím patře se hemžil lidmi. Číšnice v tradičních dlouhých oděvech *čchi-pchao* se proplétaly mezi sloupy a stoly

a skládaly na otočné díly jídelních tabulí jeden chod za druhým. U stolů pro dvě nebo čtyři osoby, jež skýtaly větší soukromí, přistávaly talíře s jídlem a sklenice piva postupně. Mej-Ling požádala o místo u otevřeného okna s výhledem na čajovnu, ve který tak doufala. Vzduchem se linul šum hovorů, lomoz davu na ulici a nad tím vším zvuk vody vytékající z fontány na jezeře. Mej-Ling objednala oběma — půl tuctu různých pokrmů a každému po půl litru piva Tsingtao.

„Tak jak je to s tvou americkou patoložkou?“ zeptala se zničehonic.

Li zčervenal. „Co máš na mysli?“

„Říkal jsi, že jste spolu pracovali už dřív.“

„To je pravda.“ Divil se sám sobě, proč se tomu tématu snaží vyhnout.

„No... a je to čistě profesionální vztah, nebo je v tom i něco osobního?“

Li pečlivě vážil slova. „Vždy dbám na to, abych nemíchal osobní život s prací.“

Zasmála se. „Vůbec jsi neodpověděl na mou otázku.“

Ušklíbl se. „Tak co kdybych ti řekl, že ti do toho nic není?“

„Řekla bych, že se to snažíš zakecat, a vůbec se ti to nedaří.“

Přijal porážku a zdráhavě kývl. „Dobře, náš vztah není striktně profesionální. To však nemá vůbec nic společného s mým rozhodnutím přizvat ji k vyšetřování.“

Opřela lokty o stůl a bradu zabořila do otevřených dlaní. Usmála se na něj. „Škoda.“

„Co?“

„Že ti nejhezčí muži jsou vždycky zadaní.“ Nedala mu však prostor, aby na to jakkoliv zareagoval. „Je krásná?“

Pokřčil rameny. „Asi ano.“

„Vsadím se, že má světlé vlasy a modré oči.“

„Proč si to myslíš?“

„Protože když si Číňan začne s Američankou, určitě si nevybere černovlásku s hnědýma očima. Takových je v Číně plno.“

Li zvedl obočí. „Neschvaluješ to?“

K tomu se však přiznat nehodlala. Podotkla jen: „Svůj k svěmu.“ Odvrátila hlavu a podívala se z okna. „Muži asi dnes nemají takový výběr, když je v Číně teď tak málo žen.“ Li si nebyl jistý, ale zdálo se mu, že v jejím hlase zaslechl jízlivost. Byla pravda, že kvůli politice jednoho dítěte mnoho žen chodilo na potrat, když čekaly holčičku. Následkem toho rostla mužská populace přímo úměrně poklesu počtu žen. Rozhodl se, že bude nejlepší změnit téma hovoru.

„Ale to by pro tebe měla být výhoda.“

Podívala se na něj. „Jak to myslíš?“

„Po ženách je větší poptávka. Zvláště po těch, které jsou přitažlivé a inteligentní zároveň.“

Sklonila hlavu a ostýchavě k němu vzhledla. „Zaobalování lichotek vám moc nejde, pane Li.“

Potrásl hlavou. „Moc proslulý tím nejsem, to je pravda.“ Zasmála se a Li si uvědomil, že se směje s ní. Když smích ustal, rozhostil se mezi nimi krátký okamžik ticha. Li řekl: „Takže... kdo je ten šťastlivec?“

Její tvář okamžitě potemněla. Neradostně pokrčila rameny. „Žádný není.“ Uvědomil si, že se právě dotkl bolavého místa a měl by našlapovat opatrně.

„Takže žiješ sama?“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Žiju s rodinou.“ Znovu se na ni zahleděl a pokoušel se odhadnout, kolik jí je let. Nejméně třicet, možná i třicet pět. Zachytila jeho pohled a ušklíbla se. „Třicet sedm,“ prohlásila, jako kdyby si přečetla jeho myšlenky. „A ne, nikdy jsem vdaná nebyla. Nikdy jsem nechtěla.“

„Nikdy jsi nechtěla mít děti?“

„Jistěže ano. Ale vždycky jsem si myslela, že to počká. Nejdřív pohnout s kariérou, pak se usadit a založit rodinu.“ Smutně se zahleděla do prázdna. „Ale pak se jednoho dne ohlédneš a je ti třicet. Ohlédneš se zas a je ti třicet pět. Najednou se na obzoru objeví čtyřicítka a začneš si myslet, že jsi propásl svou šanci.“

„Třicet sedm není moc. Nikdy není pozdě.“

Podívala se mu do očí. „Možná.“

V tom okamžiku jim přinesli jídlo. Talíř smažených knedlíčků, hnědých a křupavých, s miskou sójového dipu s chilli. Jarní závitky. Mísu kuřecích kousků ve velmi pálivé sečuánské omáčce. Fritované tofu ve sladkokyselé omáčce. Smažené krevety v těstíčku. Misku nudlí. Jedli v tichu, které narušovalo jen klapaní hůlek. „Je to vynikající,“ řekl Li.

„To jo. Ale příště tě vezmu na lepší místo. Zvláštní. Jen to musím domluvit.“

„Kam?“

„K nám domů.“ Li ztuhl. Hůlky s krevetou se zastavily někde mezi talířem a jeho otevřenými ústy. Mej-Ling se rozesmála zvláštním, hýkavým smíchem. Musel se také usmát. „Otec a teta vlastní restauraci. Na pohled není nic moc. Takové rodinné místočko zastrčené v zadní uličce poblíž hotelu Hilton. Možná to tam nepůsobí tak okázale, ale máme nóbl sousedy a vaříme vynikající jídlo.“

Li si vložil krevetou do úst. Chvilí zamýšleně žvýkal. „Tvůj otec a teta?“

„Moje matka je mrtvá. Už je to hodně let. Otcova sestra se nikdy neprovdala.“ Uchechtla se. „Možná jsem po ní. Je to taková moje náhradní máma. Bratranec je šéfkuchař a pár holek ze sousedství k nám chodí krájet zeleninu. Je to tam...“ Odmlčela se a hledala vhodné slovo. „Útulné.“

„Tak to se budu těšit.“

Dopili pivo a objednali si další. Mej-Ling řekla: „Ty ses taky nikdy neoženil?“

Zakroutil hlavou. „Jsem jako ty. Práce byla vždycky na prvním místě.“

„Ale jsi mladší než já.“

„O trochu,“ přiznal.

„Takže jsi nikdy nechtěl dítě?“

Chvilí se vyhýbal jejímu pohledu. Pak přiznal: „V podstatě už jedno mám.“

To jí vyrazilo dech. „Jak to myslíš?“

„Dceru mé sestry. Sin-sin. Je jí teprve šest. Ale když její matka znovu otěhotněla a zjistila, že čeká kluka, nechala mi Sin-sin ležet na prahu – téměř doslova. Odjela se schovat někam, kde mohla porodit chlapečka, o kterém vždycky snila.“ Zachmuřil se. „Občas si říkám, jestli politika jednoho dítěte víc problémů řeší, nebo vytváří. Tolik nechtěných holčiček. Všechny ty děti, co vyrůstají bez sourozenců. Celá generace bez strýců a tet.“

„Co Sin-sinin otec?“

„Vůbec o tom nechtěl slyšet. Nutil mou sestru, aby šla na potrat. Když utekla, dal od ní i od dítěte ruce pryč.“

„Takže ji vychováváš sám?“ Na Mej-Ling to očividně udělalo dojem.

Zkroušeně pokrčil rameny. „Bydlí u mě v bytě. Ale musím jí shánět hlídání, když pracuju, což může být klidně celý den a noc.“

„Kdo se o ni stará teď?“

„Kamarádka,“ řekl Li, „ale vypadá to, že tady nějakou dobu pobudu. Takže se ji pokusím dostat do Šanghaje.“

„Pomůžu ti, jak jen to půjde...“ Na tváři měla upřímný výraz plný soucitu. „Myslím to vážně. Můžu na oddělení zařídit, aby ti vyšli vstříc.“ Vložila mu svou ruku do dlaně. Li se usmál.

„Díky.“ Lehce jí ruku stiskl na znamení vděku. Připadala mu malá, hřejivá a hebká. Uvědomil si, že mu najednou vyschlo v ústech.

* * *

Mej-Ling odbočila se santanou z Bundu na silnici Jen-an Tung. Světelná podívaná už skončila a město rázem vypadalo v bleďém žlutém osvětlení ze sodíkových výbojek v pouličních lampách obyčejně a mdle. Řeka byla neproniknutelně černá. Řada bárek se šinula proti proudu a jejich odražené světlo se tříštilo o vodní hladinu. Mej-Ling jela na západ ve stínu obřího nadjezdu. Poté odbočila doleva přes rušnou silnici a zastavila před domem číslo 343, hotelem Ta Chu. Z fasády sedmipatrové betonové stavby se olupoval žlutý nátěr. Nad jejich hlavami se ozýval rachot provozu na viaduktu, který procházel necelé dva metry od oken v druhém patře hotelu. Omluvně se usmála na Liho, který seděl vedle ní. „Levné, ale příjemné. Je to to nejlepší, co naše oddělení může poskytnout přespolním policajtům. Mrzí mě to.“

Li pokrčil rameny. „Stačí, že mám kde složit hlavu.“

Potom nastal trapný okamžik, kdy ani jeden přesně nevěděl, jak popřát druhému dobrou noc. Nakonec promluvila ona. „Vyzvednu tě ráno.“

„Dobře. Díky za dnešní večer.“

„Šanghajska pohostinnost. Kdybych v Pekingu čekala, než místní sáhne do kapsy, mohla bych u toho taky zestárnout.“ Natáhla se k němu a Li si chvíli myslel, že ho chce políbit. Rychle se jí vyhnul. Zareagoval zcela bezděčně.

Zasmála se. „Hele, co jsi tak našponovaný?“ Odemkla dveře, aby je mohl otevřít. „Nevrhám se na chlapy hned ten večer, co je poznám. Většinou si počkám do dalšího dne.“

Li se ušklíbl. Připadal si jako hlupák. „Tak to bych si měl zítra raději navléct chrániče.“

„To dobře uděláš. Vyzvednu tě v sedm. Přesně.“

Zabouchl dveře, obešel vůz a vytáhl si z kufru zavazadlo. Mej-Ling zatroubila a rychle ujížděla pryč. Ještě minutu stál a sledoval mizějící vůz. Potom prošel krytým vchodem do budovy skrz otáčivé dveře ze skla a naleštěného chromu. Na recepci, pod řadou hodin ukazujících čas na různých místech světa, seděla dívka v černém. Sledovala ho při vyplňování registračního formuláře, aniž by se usmála.

Jeho pokoj se nacházel ve třetím patře a bylo z něj vidět přímo na hustý provoz na dálničním viaduktu. Měl pocit, že se může vyklonit z okna a dotknout se ho. Pokoj byl stroze zařízený, ale čistý. Na okně visela záclona. Odsunul ji bokem, okno otevřel a vpustil dovnitř chladný noční vzduch a řev aut. Kruhová věž Čínské zemědělské banky zářila do noci. Ve městě, kde žilo čtrnáct milionů obyvatel, se lidé milovali, spali, jedli, pracovali a umírali. Přemýšlel nad tím, kolik z nich se právě teď asi cítí tak osaměle a zmateně jako on. Myslel na Margaretin zítřejší příjezd, na Sin-sin a na nebohé ženy v hromadném hrobě, na nebezpečné city, které v něm rozvířila Mej-Ling. Zalila ho náhlá vlna únavy.

Zavřel okno, svlékl se a vklouzl pod chladnou naškrobenou příkrývkou. Rychle upadl do temného, bezesného spánku. Skryl se ve svém jediném útočišti před životem.

TŘETÍ KAPITOLA

I

Margaret byla příliš unavená na to, aby se těšila. Přeletěla nejméně dvě časové zóny a mezinárodní datovou hranici, takže si nebyla jistá, jestli dorazí zítra, nebo včera.

Vyhlédla z okna. Pod kroužícím letadlem se rozkládala pustá pobřeží. Stroj se rychle snesl a přistál na novém mezinárodním letišti v jihozápadním výběžku Pchu-tungu. Zakroucené střechy letištní budovy ze vzduchu vypadaly jako roztažená křídla nějakého obřího ptáka v letu.

Strop uvnitř prostorného terminálu byl posetý světly, jejichž záře se odrážela od vyleštěné mramorové podlahy. Osamocení turisté seděli v řadách prázdných bílých sedaček. Z nekonečného pruhu letištních přepážek rostly sloupy krémové barvy. Margaretini spolucestující se v mžiku ztratili v rozlehlé hale.

Rychle prošla imigrační kontrolou. Když dorazila k zavazadlovému pásu, už po něm kroužily oba její těžké kufry. Rozhlédla se kolem, ale u přepážky celního odbavení nebyla živá duše. Snažila se ve vyprázdněné příletové hale najít nějaké anglické nápisy nebo povědomou tvář. Nenašla ani jedno. Byla tam jen skupinka udivených postarších lidí oblečená do modrých

maoistických stejnokrojů. Průvodce v džínách a tričku s nápisem NYPD je trpělivě sháněl dohromady. Halou se nesla mdlá hudební kulisa. Právě hrála skladba „My Way“ od Franka Sinatry.

„Víte, Američani se tady prostě nedají přehlédnout. Nikdy necestují nalehko.“ Když vpravo od sebe zaslechla americký přízvuk, rychle se obrátila za hlasem. Přímou před ní stál rozesmátý muž kolem čtyřiceti. Působil příjemně a mladistvě a husté rozčuchané vlasy měl protkané šedinami. Kývl směrem k jejím kufrům na vozíku, na kterých bylo jasně znát, že už se něco nacestovaly. „Vsadím se, že váží alespoň tunu. Nechcete pomoci?“

„Ne, děkuji,“ odbyla ho Margaret stroze.

„No, tak to se mi ulevilo.“ Natáhl k ní ruku. „Jsem Jack Geller.“ Velice zdráhavě si s ním potřásla. „Rád vás poznávám, slečno Campellová.“

Margaret se nechtělo věřit, že by pro ni Li poslal někoho takového. Dotyčný rozhodně nepůsobil jako člověk, jenž by mohl mít něco společného s čínskou policií. Měl na sobě volné hnědé manšestráky, neforemnou zelenou bundu, která už zažila lepší časy, a šedou rozhalenou košili. „Odkud znáte moje jméno?“

Jeho tvář protnul úsměv od ucha k uchu. Vytáhl z kapsy saka srolované noviny a zvedl je tak, aby viděla na titulní stránku. Pokrývaly ji jen samé čínské znaky. Ale přímo v pravém horním rohu byla velká fotografie Margaret s krátkými vlasy. Stejný snímek, který použili v televizních zprávách. „Vidíte? Jste tu slavná.“

Podezřívavě se na něj podívala. „Ale vás sem nikdo neposlal, abyste mě vyzvedl.“

„Ne, to byl můj nápad. Ale jestli někoho čekáte, možná si tady chvilku pobudete. Doprava ve městě se občas úplně zastaví a my jsme docela daleko. Na mě před budovou čeká taxi. Velice rád vás svezu.“

„To asi těžko.“ Margaret se odmlčela. „Co přesně jste zač, pane Gellere?“

Zalovil ve vnitřní kapse bundy a vytáhl zmuchlanou vizitku. Podal ji Margaret po čínsku — uchoпил oba horní růžky mezi palce a ukazováčky, aby si ji příjemce mohl přečíst. To však Margaret nedokázala, protože na ní byly čínské znaky. Vzala si ji a obrátila. Na druhé straně stálo *JACK GELLER — žurnalista na volné noze*. Pod tím byla uvedená jeho adresa, číslo na pevnou linku a na mobilní telefon. Povzdechla si a podala mu ji nazpět. Zvedl ruku a odmítl si ji vzít. „Ne, nechte si ji. Třeba mi někdy budete chtít zavolat.“

„Nedokážu si představit okolnosti, které by mě k tomu dohnaly.“ Margaret si vložila vizitku do peněženky.

„To je škoda. Doufal jsem, že byste mi mohla poskytnout rozhovor dřív, než se k vám dostanou ostatní.“

„Já rozhovory nikomu poskytovat nehodlám.“ Margaret pomalu tlačila svůj vozík pryč.

„Taxíky parkují na opačné straně.“

Margaret se pokusila co nejdůstojněji otočit vozík a vydala se druhým směrem. Muž se pořád držel vedle ní. „Zahraniční tisk vám bude v patách, dokud tohle vyšetřování neskončí. Můžete si to usnadnit, nebo ztížit.“ Neodpověděla. „Jeden můj kontakt na letišti pro mě nakoukl do seznamu cestujících. Takže jsem věděl, kterým letadlem dorazíte. Vždycky mi připadalo, že iniciativa se vyplácí.“

„A mně se vždycky zdálo, že jednotlivec má nárok na své soukromí.“

„Hele, teď jste v Číně. Tady jednotlivec neexistuje. A navíc tady jistým způsobem zastupujete svou zemi. Svoboda informací a tak.“

„Jak jste sám řekl, pane Gellere, teď jsme v Číně.“

Skleněné posuvné dveře se s jejich příchodem automaticky otevřely. Margaret protlačila vozík na obrovské zastřešené prostranství. Za ním se do dálky táhla prázdná čtyřproudá dálnice.

Všechno kolem vypadalo opuštěně, až na krátkou řadu taxi na opačné straně. Řidič nejbližšího vozu k ní zvedl oči plné naděje, ale Margaret razantně zakroutila hlavou.

„Já nevím,“ řekl Geller, „ale kdyby vás měli vyzvednout, už by tady nejspíš byli.“

„Přijedou pro mě.“

Pokrčil rameny. „Tak se uvidíme později. V hotelu Mír.“

„Kde?“

„V hotelu Mír. Tam jste ubytovaná, ne?“

„Nemám tušení.“

„Tak teď už to víte.“ Zvedl dva prsty ke spánku a krátce jí zasalutoval. Lehce přikývl a vydal se k řadě taxi.

Margaret čtvrt hodiny stála a pozorovala déšť dopadající na prázdnou vozovku. S každou uplynulou minutou jí byla větší zima. Začínala být rozmrzelá. Kdykoliv zaslechla zvuk přijíždějícího auta, zvedla v naději hlavu, ale většinou to bylo jen další taxi, které přivezlo cestujícího a zařadilo se do řady. Po dvaceti minutách měla pocit, že zná každý kousek chladného chodníku kolem nazpaměť. Pohrávala si s představou, že se vrátí nahoru a poletí prvním letadlem zpátky domů. Čekala, že pro ni přijede Li. Té myšlenky se držela po celou dlouhou dobu letu. Teď však byla vyčerpaná a mísila se v ní zlost se smutkem. Její matka by se při pohledu na ni nepochybně bavila.

Pak před ní zastavilo auto a ona okamžitě pookřála. Vykročila. Uvnitř seděl Jack Geller. Opět poklesla na duchu. Natáhl se ke dveřím a otevřel je. „Můžete si klidně nastoupit,“ ozvalo se z útrob auta. „Jestli neumíte dobře čínsky, dost těžko taxikáři vysvětlíte, že chcete, aby vás zavezl k ústředí šanghajske kriminálky.“ Odmlčel se. „Jak dobře vlastně umíte čínsky?“

„Kdybych vám čínsky dokázala říct, abyste se šel vycpat, tak bych to udělala.“ Povzdechla si a přestala vzdorovat. „Ale

protože to nedokážu, asi bude nejlepší, když taktně přijmu vaši nabídku.“

Geller se usmál a prohodil k řidiči několik čínských slov. Muž okamžitě vystoupil, chopil se Margaretiných zavazadel a naložil je do kufru. Byl to drobný šlachovitý mužík, takže měl co dělat, aby si s nimi poradil.

* * *

Téměř prázdná šestiproudá dálnice je zavedla na sever a pak na východ skrz mlhu a déšť. Projížděli plochou monotónní krajinou, kde v dávných časech bývaly pobřežní písčité mělčiny. Po obou stranách silnice stály na vyleštěných pochromovaných konstrukcích obří billboardy připomínající přerostlý plevel. Na jednom z nich byly čtyři obrovské sklenice plné něčeho, co vypadalo jako mrkvová šťáva, a pod nimi se skvěl slogan: *Chraňte vírescenci, važte si života*. Na jiném byla skupinka hezky oblečených dětí, které běžely se školními batůžky na zádech přes zelenou louku ke shluku vil s červenými střechami. Byla to reklama na Šanghajskou komerční banku, vyobrazení nového čínského snu. Na dalším billboardu byl portrét Teng Siao-pchinga a heslo *Rozvoj je správná cesta*.

Geller se zasmál. „Čínské úřady se pořád ještě nepřenesly přes potřebu vyvěšovat hesla. Jen se mění jejich obsah. Je teď trochu zmatenější. Nebude vám vadit, když si zapálím?“

Margaret pokrčila rameny. „Je to váš taxík. Váš život.“

Zapálil si a malinko stáhl okénko, aby mohl vyfukovat kouř ven. „Nedávno jsem byl na dostizích v Kantonu. Koňské dostihy se v Číně začínají vracet do módy. Nic takového jste ještě nikdy neviděla. Parkoviště bylo plné drahých aut. Sázkaři stáli ve frontách před terminály, aby si mohli vsadit. Soukromé lóže u tribun byly plné bohatých podnikatelů, kteří nadšeně fandili

koním s podivnými jmény jako Milionář nebo ZbohatniRychle. Ale hlavně jim přímo nad hlavou visel ze střechy obrovský transparent s heslem *Rozhodnutí vlády o zákazu sázení zavádíme důsledně.*“ Propukl v hurónský smích.

Margaret se navzdory sklíčené náladě usmála. Nikdy by to nepřiznala, ale na tom ironickém, rozcuchaném reportérovi, kolem něhož se vznášel lehký alkoholový opar, bylo něco sympatického.

„Už chápete, co jsem tím myslel, když jsem říkal, že jsou zmatenější?“ Projeli kolem dalšího billboardu s fotografií Velké čínské zdi a sloganem *Miluj svou Šanghaj, miluj svou zem.* „Mezi Šanghají a Pekingem panuje samozřejmě vzájemná nenávisť,“ řekl Geller. „Peking má všechnu moc a Šanghaj má všechny peníze. U mě však na plné čáře vítězí Šanghaj. Je to ohromné místo. Už jste tu někdy byla, slečno Campbellová?“

Margaret zakroutila hlavou. „Ne.“

„Děvka orientu.“

„No dovolte!“

„Někteří jí říkali Paříž Východu, ale mně se líbí spíš Děvka orientu. Myslím, že to mnohem lépe vystihuje, jak to tu vypadalo mezi válkami. Víte, že to tu vlastně vedli Britové a Američani. A Francouzi. Jistě. A Japončiči.“

„Ne, to jsem nevěděla.“ Margaret poprvé za celou cestu s ním začala být zvědavá. O Šanghaji nic nevěděla. „Jak se to stalo?“

„Když skončily opiové války, Čína musela udělit zahraničním mocnostem různé obchodní koncese podél celého pobřeží. Ale jen v Šanghaji se to rozjelo naplno. Stala se z ní obchodní brána do Číny.“ Potáhl a zahleděl se do prázdna. „Spojili jsme se s Brity a vytvořili jsme mezinárodní zónu. Žabožrouti si jako obvykle dělali věci po svém ve francouzské koncesi. Cizí ďáblové tady řídili úplně všechno. Policii, zdravotnická zařízení, stavební legislativu. Měli nezávislou samosprávu, která stála na

nejmocnějších obchodních zájmech. Číňané se přesunuli do přečpaných slumů ve starém městě a do čtvrtí ovládaných cizinci nesměli. Takže se nelze divit, že čínská komunistická strana vznikla právě tady.“ Opřel se a na tváři se mu objevil zasněný úsměv. Opět dlouze potáhl z cigarety. „Šanghaj byla nejkosmopolitnější metropolí na světě. Přitáhla lidi z nejširšího spektra Východu i Západu, od nacistických špiónů a filipínských hudebníků až po arabské četníky a indické princezny.“ Obrátil se k ní s úsměvem od ucha k uchu. „Hrozně rád bych ty doby zažil. Hemžilo se to tu gangstery a dobrodruhy. Sodoma a Gomora dvacátého století.“ Pak s britským přízvukem dodal: „Okouřeněné worcesterovou omáčkou, za doprovodu Gilberta a Sullivana.“

„To nezní moc čínsky,“ řekla Margaret.

„Vůbec ne. Velké části Šanghaje nejsou vůbec čínské. Přesvědčíte se sama. I hotel, ve kterém budete bydlet, pochází ze starých časů britského kolonialismu.“

Margaret nečekala, že se město bude tak výrazně lišit od Pekingů. Minuli další billboard, který tentokrát propagoval elektrospotřebiče firmy Haier. *Buď frajer s elektro Haier.* Napravo od nich stály klasické řecké vily s bílými sloupy, balustrádovými balkony a červenými střechami. Obepínaly je vysoké zdi hlídaného areálu zvaného Zahrada Šu-Lin. Geller se zazubil na Margaret. „To mě vždycky rozesměje. Děťinské, že?“

Před Margaret z mlhy vyrostly mrakodrapy finančnícké čtvrti Lu-tia-cuej, televizní vysílač Perla orientu a řeka za ním. Ani se nestihla vzpamatovat a už se hnali přes most Nan-pchu a na sever podél vodního toku. Bund se vynořil z deště jako přelud, zcela nečekaně, jako oáza v poušti. Margaret měla chvíli pocit, že se přenesla zpátky do třicátých let dvacátého století. Míjeli majestátní evropské budovy, banky postavené Francouzi, konzuláty po Britech a Rusech, skvostné katedrály obchodu, kde lidé vzdávali úctu impériu vedeném Jardinem a Mathesonem.

„Támhle je váš hotel.“ Geller ukázal na stavbu za oknem a zrušil tak kouzlo, které na Margaret působilo. Hotel Mír stál na rohu ulice Nan-ting. Byla to obrovská kamenná budova o čtrnácti patrech zakončená šikmou měděnou střechou, kterou pokrývala zelená vrstva měděnky. „Býval to Cathay, nejpřepychovější hotel na Východě. Postavený čistě ve stylu art deco. Pořád je ohromný.“ Když popojeli o několik budov dál, ukázal na řadu soch, mytických hrdinů, kteří nad hlavou drželi střechu s cimbuřím. „Když se komunisti dostali k moci, nechali je zakrýt. Prý to byl symbol útlaku dělnické třídy nebo co. Při příležitosti padesátého výročí Čínské republiky je ve vši slávě odhalili. Řekl bych, že teď zase znázorňují sílu a moc.“

Širokou promenádu Bundu zcela zaplnili čínští turisté z celé země. Všichni se tlačili jeden přes druhého, aby se mohli vyfotit s Perlou orientu za zády.

Taxi přešlo most Waj-paj-tu nad říčkou Su-čou ve stínu hotelu Shanghai Mansions a budovy Burzy cenných papírů a vydalo se na sever skrz předměstí s vysokými domy a husté pruhy dopravy až na severní městský okruh. Když auto zastavilo před vchodem do budovy číslo 803, Margaret byla úplně dezorientovaná.

„To je váš cíl,“ řekl Geller.

„Kde je můj cíl?“ Margaret zamžourala přes husté provazy deště na bílou vrátnici a stavby s růžovými obklady za ní.

„Ústředí šanghajske kriminálky.“ Geller promluvil k řidiči, který se pak zvedl a šel pro její kufry. „Jste si jistá, že s tím nechcete pomoci?“ zeptal se. Natáhl se a otevřel jí ze svého místa dveře.

„Zvládnou to, díky.“

„Takže vám nebude vadit, když nevystoupím, že ne? Venku je docela mokro.“ Zakřenil se. Řidič se posadil zpátky za volant a Geller zabouchl dveře. Potom stáhl okénko. „Uvidíme se na tiskové konferenci.“

„Na jaké tiskové konferenci?“ Margaret se divila, že Geller ví o jejích budoucích krocích víc než ona. Ale jeho auto už odjíždělo. Uvědomila si, že začíná rychle promokát, a zvedla si límec bavlněného saka. Když se před odletem oblékala, s deštěm nepočítala.

Hlídač v uniformě se bez hnutí díval, jak k okénku vrátnice táhne kufry. Když je tam dosmýkala, zjistila, že nikdo z přítomných neumí anglicky. Proběhlo dalších patnáct minut telefonických hovorů a chození sem a tam, než se objevila mladá uniformovaná policistka, která mluvila bídnou angličtinou. „Ty šla za mnou.“ Zavedla Margaret do hlavní budovy, kde výtahem vyjely do osmého patra. Nikdo jí nenabídl pomoc se zavazadly. Mokré vlasy se jí lepily na obličej. Dusila v sobě vztek a cítila, že brzy vybuchne. Na konci dlouhé chodby zastavily před otevřenými dveřmi do společné kanceláře detektivů. „Ty počkala,“ řekla policistka.

Margaret tiše stála a supěla vzteky. Pozorovala mladou ženu, jak jde přes rušnou kancelář. Pak si všimla Liho. Stál u okna na protější straně. Byl ponořený do konverzace s přitažlivou Číňankou, která očividně hltala každé jeho slovo. Řekl něco, co ji rozesmálo. Byl to zvláštní, hýkavý smích, který se k Margaret donesl i přes hluk v kanceláři. Všimla si, že se dotkla hřbetu Liho ruky. Velice lehce, jen špičkami prstů. Na tom gestu však bylo něco podivně osobního a Margaret se najednou zmocnil strach, nejistota a následně i vztek. Nehnala se tisíce kilometrů přes celou planetu, aby se dívala, jak její přítel sdílí intimní okamžik s jinou ženou.

Policistka v uniformě něco řekla Limu. Podíval se rychle na druhou stranu kanceláře a spatřil ve dveřích Margaret. Obličej se mu rozzářil úsměvem. Rychle se za ní vydal. Margaretino podráždění a nejistota se na okamžik rozplynuly a přála si jediné — aby ji Li vzal do náruče a objal ji. To však nemohl. Tady ne. Všimla si, že žena, která se dotkla jeho ruky, jde hned za ním.

„Margaret,“ řekl nezvykle odměřeně. „Myslel jsem, že dorazíš dřív.“

„Mohla jsem tu být dřív, ale to bych nesměla sama hledat cestu z letiště.“ Z ledu v jejím hlase málem zamrzla okna v místnosti.

Li se zamračil. „Ale já jsem pro tebe poslal auto.“ Obrátil se k Čiňance. „Zažádala jsi o auto a řidiče, že ano, Mej-Ling?“

„Ano.“ Zamračila se a tvářila se zmateně. „Nechápu, co se mohlo stát. Budu požadovat vysvětlení.“ Mluvila dobrou angličtinou s lehkým britským přízvukem. Margaret hned pochopila, že Mej-Ling její vyzvednutí na letišti nějak sabotovala. Poznala to z úsměvu, který Margaret věnovala. Čišela z ní nadřazenost a vědomí, že ví něco, co ona ne. Všechny instinkty Margaret napovídaly, že jí chce přebrat muže.

Li si ničeho nevšiml. „To mě vážně mrzí, Margaret. Zajel bych pro tebe sám, ale měl jsem práce až nad hlavu.“ Odmlčel se. „Tohle je Nien Mej-Ling. Je to můj protějšek na kriminálním oddělení v Šanghaji. Pracujeme na případu spolu.“

Mej-Ling nasadila vítězoslavný úsměv a podala jí ruku. „Ahoj. Li Jen mi o vás tolik vyprávěl.“

„Vážně?“ Margaret jí stiskla ruku silněji, než bylo nutné. K rozstříhání hrudního koše jednoručními nůžkami byl přece jen potřeba hodně silný stisk. Všimla si, že Mej-Ling trochu ztuhl úsměv na rtech.

Prohodily mezi sebou jen několik slov, ale najednou bylo jasné, že došlo k otevřenému vyhlášení války, srozumitelně a jednoznačně. Války, v jejímž středu stál Li.

Li slyšel pouze oněch několik slov, takže neměl důvod hledat za nimi jiný význam. Podíval se na hodinky. „Měli bychom sebou raději hodit. Tisková konference začíná za půl hodiny.“

Margaret zapomněla na Mej-Ling. „Tisková konference?“ Takže Jack Geller přece jen věděl, co se bude dít.

II

Tisková konference probíhala v hotelu Palace, který stál na ulici Nan-ťing přímo naproti hotelu Mír, kde se Margaret stihla ještě rychle zapsat a nechat si odnést kufry do pokoje. V tom měl Geller také pravdu. Jen letmo zahlédla skvostné mramorové plochy, vysoká klenutá okna s rámy z leštěného mahagonu, vitráže z barevného skla, tepané železné lampy a růžová stínidla. Li ji rychle vytáhl zpátky do deště, takže ani neměli příležitost promluvit si o případu.

Přidali se k Mej-Ling a všichni tři se skryli pod dvěma velkými černými deštníky. Prokličkovali mezi auty a přeběhli přes silnici ke starému hotelu Palace, který nedávno odkoupil jeho vlivnější soused přes cestu. Uvnitř budovy s krémovou a cihlovou fasádou bylo mdlé světlo, které navíc tlumilo tmavé dřevěné obložení od země až ke stropu. Široké schodiště je zavedlo na odpočívadlo, z něhož je ozbrojení policisté vpustili do velkého sálu plného zástupců světového tisku. Světla reflektorů svým jasem deformovala prostor. U zadní stěny byly seřazené televizní kamery. Čínská média zaujala čestné místo vpředu. Byla to pro ně neobvyklá zkušenost. Úřady většinou neměly ve zvyku pořádat tiskové konference k vyšetřování zločinů.

Na malém pódiu stál v záři světel dlouhý stůl a řada židlí. Na stole byl svazek mikrofonů, který připomínal jakousi podivnou kovovou kytici. Kabely se táhly volně po podlaze. Když vstoupili, všichni tři si byli vědomi zvědavých pohledů, které se k nim upírají. Někdo je rychle odvedl do boční místnosti, kde je spěšně představili nervóznímu hloučku vysoce postavených funkcionářů. Margaret v tom zmatku pochopila, že mezi nimi je policejní komisař, dva jeho zástupci, velitel oddělení Chuang Cchuo — nadřízený Mej-Ling z Oddělení dvě — a tlumočnick. Neměli čas zjišťovat, kdo je kdo. Velitel oddělení si odvedl komisaře

stranou a něco mu rychle šeptal do ucha. Potom k nim přišel další muž, který se představil jako ředitel pro vztahy s veřejností. Přerušil Chuanga a řekl komisaři několik slov. Margaret pochopila, že konference každou chvíli začne. Když vešli do sálu a vystoupali na pódium, v místnosti panovalo téměř hmatatelné napětí. Reportéři nebyli zvyklí navštěvovat tiskové konference, a stejně tak ani policejní komisař nebyl zběhlý v jejich pořádání. Tvářil se nervózně.

Reflektory na pódiu vrhaly oslepující světlo. Margaret musela přimhouřit oči, aby prohlédla skrz jejich zář. Všimla si, že mezi dychtivými tvářemi sedí v páté řadě Geller. Opíral si zápisník o koleno a na nose měl usazené půlkruhové brýle na čtení se stříbrnými obroučkami. Zvedl k ní mžouravý pohled a mrkl na ni. Margaret se od něj rozpačitě odvrátila. Nechápala, proč sem vzali i ji. Všechno se to dělo moc rychle. Byla stále dost dezorientovaná. Podívala se na Liho, který pozorně poslouchal komisaře. Ten pisklavým hlasem začal s úvodním proslovem. Margaret se přestala soustředit a nevěnovala pozornost tlumočnickovu anglickému překladu komisařova zdlouhavého úvodu. Místo toho pohledem zhodnotila Mej-Ling. S nechutí musela přiznat, že je velice přitažlivá. Byla starší, než se zdálo na první pohled, ale působila elegantně a sebejistě. K tomu byla drobná, jako vrabeček. Mluvila stejným jazykem jako Li a sdílela jeho kulturu. Margaret si vedle ní připadala velká, neohrabaná, a navíc i zmuchlaná po tolika hodinách letu. Měla zašlý a rozmazaný make-up, mokré a zplihlé vlasy. Neuměla mluvit čínsky a jejich kulturu z velké části nechápala. Jak se mohla měřit s Mej-Ling? Dolehla na ni deprese. Byla téměř připravená vzdát boj ještě dřív, než začne.

Potom se její pozornost náhle přesunula na tlumočnicka. Slyšela, jak říká: „Původní obavy, že jde o oběti masového vraha, nebyly nijak potvrzeny. Naši patologové z 803 při předběžném vyšetření dospěli k závěru, že tyto ženy zahynuly přirozenou

smrtí.“ V davu přítomných reportérů se rozezněl šum vzrušených spekulací. „Věříme, že tato těla byla vystavena ilegálním zdravotnickým experimentům nebo nezákonně použita k výuce studentů medicíny.“

Margaret rozčileně pohlédla na Liho, který si jejího výrazu všiml a nenápadně zakroutil hlavou.

Komisař opět promluvil a otočil se s úsměvem k Margaret. Byl očividně nadšený ze směru, kterým se věci ubíraly. Tlumočnick prohlásil: „Naším hlavním úkolem tedy bude identifikovat nalezená těla. A máme to štěstí, že nám byly propůjčeny služby přední americké patoložky, Margaret Campbellové, která s čínskou policií spolupracovala již v minulosti.“ Margaret cítila, že se na ni upírají všechny pohledy.

* * *

„Panebože!“ vyjekla Margaret. „Nemůžu uvěřit, že jste mě sem táhli kvůli něčemu takovému.“ Rázně kráčela přes ponurou vstupní halu hotelu Palace. Li spěchal za ní. „Takže tu hromadu těl rozsekali medikové!“

„Je to pouze teorie, takový první nápad,“ řekl Li.

„Tak proč se s ní chlubíte tisku? Budete vypadat přinejmenším jako hlupáci, jestli se ukáže, že to není pravda.“ Prošla otáčivými dveřmi a stanula na ulici. Chodník byl plný zámožných lidí na nákupu a těch, kteří se vraceli domů z práce. V prostoru nad jejich hlavami se přetlačovaly deštníky. Někdo nastoupil do taxi a Margaret zaslechla elektronický hlas: *Drahý pasažéře, vítejte v našem taxi.*

„Nebyl to můj nápad,“ řekl Li. „Komisař chtěl celou událost zmírnit.“

„Což dokazuje, kolik konferencí už má za sebou.“ Margaret zakroutila hlavou. „První pravidlo PR: nikdy nesmíš tisku

řít něco, co nevíš jistě. My tady na rozdíl od nich nejsme od spekulací.“

Mej-Ling se objevila na schodech nad nimi. „Nějaký problém?“

Margaret prohlásila: „Jestli vaši lidé už začali s pitvami, stejně tu jen ztrácím čas.“

„Tak co kdybychom se na ta těla zajeli podívat hned teď, abyste si mohla představu udělat sama?“ řekla Mej-Ling naprosto rozumně a rozvážně.

Margaret ji propíchla nenávidným pohledem. Svůj vztek si vylila na Lim. „Mohla jsem se přetrhnout, abych se sem dotrmácela. Když už nic jiného, mohl jsi na mě alespoň chvíli počkat.“

* * *

Městská márnice se nacházela na severozápadním konci Šanghaje, za univerzitou Fu-tan, v tiché ulici kousek od obytné čtvrti Čeng-li. Zabočili a projeli branou a kolem administrativní budovy s prudce sešikmenou červenou střechou. Připomínala spíše švýcarský penzion. Zelenému porostu dominoval vzrostlý jehličnatý strom. Záhony zářily červenými a žlutými květy růží, přestože byl už listopad. Samotná márnice stála na protější straně velkého parkoviště. Byla to elegantní dvoupatrová budova s fasádou pokrytou krémovými a rudými dlaždicemi. Kolem ní byly nasázené keře a stromky. Nic nenaznačovalo, k čemu vlastně budova slouží.

Kousek od vchodu parkovalo několik aut. Mej-Ling vedle nich postavila svůj policejní vůz. Pak zavedla Liho a Margaret dovnitř. Za menší vstupní halou zabočili doprava do dlouhé chladné komory. Celá jedna stěna byla zakrytá dvěma řadami kovových dvířek, za nimiž se v mrazácích uchovávala na zásuvných policích těla. Na každých dveřích stálo zlaté číslo. Celkem jich bylo čtyřicet.

„V každém boxu jsou dvě zásuvky,“ řekla Mej-Ling. „Takže můžeme najednou skladovat až osmdesát těl.“

Hlavní místnost navazovala na dva pitevní sály. V prvním se nacházel jeden stůl a v druhém dva. Všechno bylo dokonale čisté; vydrhnuté bílé obklady na zdech, blyštivé pitevní stoly z nerezivějící oceli s výlevkami. Voda do nich přicházela zespodu a její průvod se ovládal pomocí páček a tlačítek v úrovni kolen. Margaret si všimla, že vysoko na stěnách jsou nainstalované bezpečnostní kamery. Nákresy těl, které vznikly v podzemních garážích v Lu-ťia-cuej, byly nyní přilepené k vykachličkovaným stěnám nad nerezovými pracovními stoly. Kromě nich na stolech ležely seznamy částí těla, jejich fotografie pořízené hned při nálezu, obálky se všemi rentgenovými snímky a hrubé nákresy těl, na nichž bylo patrné, které části byly nalezeny a které chybějí.

Margaret postupovala podél zdi a pozorně si prohlížela všechny materiály. Doktor Lan tiše vstoupil do místnosti chvíli po nich. Měl na sobě tmavě modré sako, světlé kalhoty a bílý pruhovaný rolák. Stál v průchodu a mlčky sledoval Margaret. Odkášlal si. Ostatní se polekaně otočili. Okamžik se nic nedělo a poté Li všechny čínsky a anglicky představil. Lan se trochu uklonil. S lehkým úsměškem si s Margaret potřásl rukou. „Mluvím trochu anglicky,“ řekl a ukázal rukou kolem sebe. „Líbí se vám naše zařízení?“

Margaret velice vážně přikývla, protože si byla vědoma, jak svým příchodem znevážila Lanovu pozici. Ale přinejmenším navenek se s tím, že před nimi ztratil tvář, velice dobře vyrovnal. „Je vynikající, doktore. Nejlepší, jaké jsem kdy viděla.“

Jeho úsměv se malinko rozšířil, ale ještě pořád to byl spíše úšklebek. Přejel rukou po zárubni dveří a zadíval se na své prsty. „Čistší než většina nemocnic. Máme zde patnáct patologů, doktorko Campellová, a dohromady děláme více než jeden

tisíc pitev za rok. Stejně kvalifikovaní jsme i ve forenzní vědě a k tomu máme k dispozici sedm laboratorních techniků. Dali jsme všechny kusy těl dohromady pomocí srovnání DNA.“

Margaret si pomyslela, že doktor Lan mluví anglicky o dost lépe, než předesílal. Pochopila, že se takto představil, aby věděla, že jedná se sobě rovným. Podívala se na nákresy na zdech. „Kolik z těch žen jste zatím pitvali?“

„Dvě. Ačkoliv jsem u všech provedl předběžné ohledání.“

„Určil jste příčinu smrti?“

„Ne, zatím ne.“

„Ale na základě svých zjištění jste došel k závěru, že ty ženy někdo použil jen jako materiál určený k procvičování mediků? Nebo k nějakým pokusům?“

„Nejedná se o zvěř, doktorko. Jsou to jen spekulace.“

„Mohu se podívat na některé z dalších těl?“

Lan přikývl a ostatní se za ním vydali do chladicí místnosti. Otevřel jedny z nižších dvířek a vysunul horní polici. Pokynul rukou směrem k opačnému konci místnosti. Dva asistenti v bílých pláštích s tlustými gumovými rukavicemi rozepnuli zip na bílém pytli, který ležel na desce. Uvnitř ležely nahrubo naskládané části těla mladé ženy. Zápach hnijícího masa byl nesmírný, dokonce i v chladicím boxu. Jednu celou paži, nohu a druhou ruku v zápěstí kdosi odřízl. Hlavu taktéž. Na vybledlém zažloutlém mase stále lpělo studené zaschlé bláto. Řez ve tvaru Y se táhl od ramenou ke středu hrudníku a odtamtud pokračoval ke stydké kosti. V otevřeném torzu bylo jasně vidět hrudní dutinu, kterou někdo připravil o všechny orgány a zašil ji hrubým motouzem. Margaret střelila pohledem po Lanovi. „Chtěla jsem vidět nějakou, kterou jste ještě nepitval.“

„Takto jsme ji našli.“

Margaret se zamračila a předklonila se, aby řez prozkoumala důkladněji. „Mohla bych vás poprosit o rukavice a kousek vaty?“

Lan promluvil na jednoho z asistentů, který hned nato odběhl.
„Byla všechna těla takto očištěna?“

„Patologové je velice pečlivě omyli. K žádné ztrátě důkazů nedošlo.“

Margaret na to nic neřekla. Natáhla si přinesené rukavice, vzala do ruky vatičku a velice jemně s ní kroužila podél hrany řezu. Potom si očištěné místo dlouho prohlížela zblízka. Nakonec se narovнала a stáhla si rukavice. „Tak tohle tělo na procvičování určitě nikdo nepoužíval.“

Lan ztuhl a do jeho sinalých tváří se začala hrnout krev. Zamračil se a pohlédl na obsah pytle. „Jak to můžete vědět?“

„To nemůžu jednoznačně podložit, doktore, dokud neprovedu pitvu.“

„Což bude kdy?“

„Až se trochu vyspím. Do té doby žádné pitvy neprovádějte, prosím.“

Lan ztuhl. „Dostal jsem příkaz postupovat co nejrychleji.“

Margaret se otočila k Limu. „Kdo je v tomhle případě hlavní patolog?“ To on ji přizval a nesl tak za ni zodpovědnost. Kdyby ji nepodpořil, byla připravená otočit se na podpatku a odejít.

Li se nejistě podíval na Lana a pak se obrátil k Margaret. „Ty.“

„Dobře. Takže s pitvami začneme zítra ráno.“ Lehce se uklonila Lanovi, předala rukavice a kousek vaty jednomu z asistentů a vydala se do haly. Li ji následoval a nechal Mej-Ling, aby nějak zmírnila Lanovu ztrátu důstojnosti.

Li snížil hlas tak, že téměř šeptal. „Bylo to vážně nutné?“

„Co?“

„Takhle to na mě hodit.“

Takto si to Margaret nepředstavovala. Ještě ve Spojených státech se jednoznačně rozhodla, že odletí, cestovala nesmírně daleko, aby byla s Lim, a už si šli po krku. Ale v sázce byly její zásady. „Jde tady o mou reputaci.“ Musela se ovládat, aby

nezvýšila hlas. „Zapojil jsi mě do vyšetřování, které by někteří lidé nejraději smetli ze stolu.“

„Co tím chceš říct?“

„Ta tisková konference byla k smíchu. Policejní komisař tvrdí novinářům, že ty ženy nebyly zavražděny, a to ještě ani nezačalo vyšetřování. Doktor Lan je možná velice dobrý patolog, ale mám dojem, že jen plní příkazy svých nadřízených.“

„Chceš říct, že záměrně manipuluje výsledky pitev?“

„Ne nutně. Ale možná jen nehledá dostatečně pečlivě.“ Povzdechla si. „Jsi skvělý policajt, Li Jene, ale když jde o politiku, umíš být dost naivní.“

Li se zamračil. „Myslíš, že se někdo snaží podvracet vyšetřování?“

Pokřčila rameny. „Je to celé takové trapné, ne? Pro ty nahoře.“

Li řekl: „Do čela vyšetřování mě jmenoval starostův ředitel pro politiku. To on mi dovolil, abych tě prizval.“

„Tak jsou tu možná jiní, kterým se nelíbí, že někdo nad nimi dělá taková rozhodnutí.“

Li se nad tím zamyslel. Setkání s Chuangem a zástupcem komisaře bylo dost nevraživé. A komisař navíc dostával všechny informace od Chuanga. Nechtělo se mu však věřit, že by se kdokoliv z nich snažil zamaskovat pravdu. Proč by to dělali?

Margaret řekla: „Jde o to, že musím chránit svou bezúhonnost a profesionální reputaci. Buď mi zaručíš neomezený přístup a plnou spolupráci, nebo letím prvním letadlem domů.“

Li se na okamžik zarazil nad tím, co myslela „domovem“. Spojené státy? Byl zmatený. Zůstala v Číně, aby byla s ním, a do Států se vrátila jen kvůli pohřbu svého otce. Potom se opět vrátil k případu. „Máš moje slovo.“

Přikývla. „Taková záruka mi samozřejmě stačí.“ Najednou na ni padla únava a ve tváři se jí zračilo vyčerpání. Chtěla se ho dotknout, pocítit pod špičkami prstů jeho kůži, jeho měkké

teplé rty na svém krku. „Co takhle se vrátit do hotelu? Potřebuju sprchu. Pak můžeme zajít někam na jídlo...“ Li se nervózně ošil. „Co je?“ zeptala se.

„Dnes večer musíme jít na hostinu.“

Měla pocit, že ji opustila veškerá síla. Číňané očividně pořádali hostiny v jednom kuse. „Panebože, Li. Dnes ne, prosím.“

Bezmocně pokrčil rameny. „Nemám na výběr. Uspořádal ji starostův ředitel pro politiku města a my dva jsme jeho čestní hosté. Myslím, že se s námi chce předvést před ostatními.“

Mej-Ling vyšla z místnosti s chladicími boxy a věnovala Margaret mrazivý pohled. Obrátila se k Limu. „Až se postaráme o slečnu Campbellovou, odvezu tě do hotelu.“

Margaret se zamračila a podívala se na Liho. „Copak nejsme v hotelu Mír ubytovaní oba?“

Mej-Ling odpověděla za něj. „Obávám se, že náš rozpočet nemůže pokrýt dva pokoje v takovém hotelu, slečno Campbellová. My Číňané se musíme spokojit s něčím skromnějším.“

Li si poprvé uvědomil, že mezi ženami panuje napětí. Překvapilo ho to. Vždyť se zrovna potkaly.

Mej-Ling řekla: „Ale nemusíte se ničeho obávat. Přijedeme vás vyzvednout po cestě na hostinu.“

Margaret zvedla obočí. „My? Znamená to, že jedete taky?“

Mej-Ling se usmála. „Jistě.“

III

Margaret díky sprše trochu prokoukla, náladu jí to ovšem nezlepšilo. Vlasy jí splývaly v čerstvě umytých zlatých vlnách přes ramena. Na hostinu si oblékla elegantní, ale konzervativní černé šaty bez rukávů. Z nedostatku spánku jí pálily oči. Byla unavená a skleslá. Cítila, že se potřebuje napít. Při hledání baru prošla nekonečné mramorové chodby hotelu Mír s růžovými stropy

a ozdobnými nástěnnými světly ve stylu art deco. Nenarazila však na žádné anglické nápisy. V salonku naproti recepci sice seděli lidé a pili čaj a pivo, ale Margaret hledala něco trochu jiného.

„Prominout. Vy slečna Magret Camplova?“

Margaret se otočila. Spatřila před sebou plaše se usmívajícího čínského mladíka.

Natáhl k ní ruku. „Moje jméno — Ťiang Pao-fu.“ Jeho angličtina byla poměrně špatná, ale vytrvalost mu očividně nescházela. „Studovat medicínu. Četl o vás v novinách, slečno Camplova.“

Zdráhavě si s ním potřásla rukou. „Těší mě,“ odpověděla odměřeně zdvořilostní frází.

„Ach. Mě těší velice.“ Lehce se uklonil. „Vy... mmm... velice slaná, slečno Camplova.“

Zamračila se. „Slaná?“

Nadšeně přikývl. „Móc slaná.“ Došlo jí, že tím míní „slavná“.

„To si nemyslím,“ řekla.

„Ach, ano. Já... ehm... chtít být patolog jako ty.“ Usmál se a stále nadšeně přikyvoval. „Já... ehm... noční hlídač, kde najít těla.“

Margaret okamžitě zpozorněla. Nejdřív si myslela, že jde o neškodného kluka, ale začala o tom rychle pochybovat. „V tom případě jste svědek v případě a neměli bychom spolu vůbec mluvit.“

Rychle se vydala na druhou stranu salonku, ale mladík spěchal za ní. „Já rád pomoct. Rád pomoct vyšetřování. Rád pomoct vám.“

Náhle se k němu otočila. „Jak jste věděl, kde mě máte hledat?“

„Ach. Já dávat výpověď v 803. Cělý den. Já... ehm... sledovat vás do hotelu.“

Margaret začala být skutečně zoufalá. Znovu na něj pohlédla. I když se tak servilně snažil vetřít do její přízně, pořád to byl

poměrně urostlý muž. Byl svalnatý a nedostatek sebejistoty se projevoval jen v jeho angličtině. „Myslím, že byste měl odejít.“ Obrátila se k němu zády. On ji však vzal za paži. Ucítila jeho silné prsty na holé pokožce.

„Ne, ne... já jen chci pomoci.“

Vyprostila se z jeho sevření a promluvila s větším sebevědomím, než jaké ve skutečnosti cítila. „Už na mě nikdy nesahej.“

„Dáma v nesnázích?“

Otočila se a nesmírně se jí ulevilo, když spatřila povědomý rozesmátý obličej Jacka Gellera. „Ano.“ Snažila se zachovat klid. „Hledám tady bar.“

„Pak jste našla toho pravého. Zavedu vás tam.“ Krátce pohlédl na Ťiang Pao-fua a potom ji odvedl kolem směnárny k úzkému dřevěnému schodišti, které vedlo k malému knihkupectví v mezipatře. „Co to mělo znamenat?“

Pokrčila rameny. „Nic.“

„Tak mi to rozhodně nepřípadalo.“

„Věřte mi, osamocené ženy v hotelích neustále někdo otravuje.“ Margaret se rozhlédla kolem sebe a přešla pohledem řady knih a stojany s časopisy. „Když jsem říkala bar, měla jsem na mysli něco, kde nám do hlavy nalijí chlást, ne písmenka.“

Zazubil se. „Za chvíli se dočkáte.“ Prošli úzkou chodbou k místu, kde stály na stráži vysoké kovové lampy. Stěnu po jejich pravici zdobila půlkruhová vitrážová okna. Mramorová balustráda nalevo poskytovala výhled na vstupní halu o patro níž. Na konci chodby se před nimi otevřel bar. Kolem nízkých kavárenských stolků stály shluky křesel a pohovek. Po celé délce jedné stěny se táhla řada oken.

Posadili se na stoličky u dlouhého naleštěného pultu. Skrz skutečné kulaté brýličky na ně shlížel staromódní golfista v pumpkách a bekovce. Měřil asi metr a byl poskládaný ze svět-

lého barevného skla nalepeného na lesklé keramice. Margaret si představila vedoucí pracovníky Jardine Matheson, jak se tu scházeli po práci před sedmdesáti lety, aby popíjeli gin s tonikem a probírali své každodenní záležitosti. I když v baru nikdo nebyl, jejich duchové se stále vznášeli kolem. Mladá číšnice v *čchi-pchau* přijala jejich objednávky.

Margaret si dopřála štědrý lok vodky s tonikem a téměř okamžitě pocítila, jak jí alkohol proniká do krevního oběhu. Zavřela oči a pomalu se uvolnila. Geller ji se zájmem pozoroval zpoza vlastní sklenice. Řekl: „Mrtvé žrádlo pro mediky. Všechna ta těla, že?“

Pomalou otevřela oči a podívala se na něj. „Čekáte, že vám k tomu něco řeknu?“

„To nemusíte. Víím, že je to kravina.“

„Proč to říkáte?“

„Ale no tak. Osmnáct žen a většině nebylo ani třicet? Nemyslím si. Průměrná délka života se tady pohybuje kolem sedmdesátky a je tady mnohem víc mužů. Kdyby všechny oběti zemřely přirozenou smrtí, podle zákona průměru by většinu z nich měli tvořit muži ve věku padesáti let.“

Margaret to nijak nekomentovala. Ale jeho argument byl naprosto logický. „Co kdyby někdo dělal výzkum klesající plodnosti u mladých žen ve věku od osmnácti do třiceti let?“ zeptal se.

„To dělali?“

„Netuším. Jen se snažím argumentovat.“

„Pořád by to byla kravina.“

„Proč?“

„Osmnáct mrtvých žen, které umřely přirozenou smrtí, a jsou navíc pohodlně dostupné pro nezákonný zdravotní výzkum... To se prostě neslučuje se zákony pravděpodobnosti.“ Dopřál si další doušek piva. „Mimochodem, už vám někdo řekl, že jste dost pěkná na někoho, kdo se žíví pitváním lidí?“

„Ach, ano. Často to slychávám od mužů, kteří se mi chtějí dostat do kalhot. Ale většinou stačí, když jim pěkně podrobně popíšu, jak při pitvě provádím disekci mužského pohlavního orgánu.“

Geller se zašklebil. „Miluju, když ženské mluví o chirurgii.“

Margaret se ke svému překvapení zasmála. Změřila si ho hodnotícím pohledem a všimla si, že na levé ruce nemá prsten. „Už vám někdo řekl, že nevypadáte nejhůř na někoho, kdo se žíví rozpitváváním lidí v novinách?“

„Jednou. Můj šéfredaktor. Bohužel to byl chlap. Takové já mám štěstí.“

„Takže jste nikdy nebyl ženatý?“

„Jednou jsem nad tím uvažoval. Zabrало mi to celých pět vteřin.“ Zamyšleně si promnul bradu. „Bylo to vůbec tak dlouho?“ Dopil poslední lok piva. „Dáte si další?“

Přikývla. Objednal další rundu. Margaret řekla: „Pro koho tedy pracujete?“

Usmál se. „Pamatujete si, co jsem vám říkal o Děvce orientu? No, tak ta děvka jsem já. Posloužím komukoliv, kdo mi zaplatí.“

„A kdo vás platí?“

„Občas *Newsweek*. *Time*. Pár televizních stanic. Taky nějaké ty větší noviny ve Státech, když si jejich pravidelní korespondenti zrovna naordinují pracovní klid v thajském masážním salonu.“ Pokrčil rameny. „Je to živobytí.“

„Jak dlouho už jste v Šanghaji?“

„Až moc dlouho.“

Zakroutila hlavou. „Jste hotový informační fond, že?“

„Snažím se jím nebýt. Ale poslouchajte, teď pitvám já. Já jsem ten, kdo by se měl vpytovat.“

Přistály před nimi nápoje a Margaret zvedla svou sklenici.

„Nejlépe se vyhnete odpovídání na otázky jejich kladením.“ Pořádně si přihnula a potom se podívala na hodinky. „Panebože!

To už je vážně tolik? Určitě na mě čekají u recepcce.“ Dala si ještě jeden rychlý lok a položila sklenici na bar. „Omlouvám se, pane Gellere, musím vás opustit. Budu na vás s láskou vzpomínat.“

Zkroušeně pokrčil rameny. „Asi se s tím budu muset nějak smířit.“ Margaret se usmála a sklouzla ze stoličky. Reportér dodal: „Kam se chystáte?“

„Na hostinu. Pořádá ji nějaký poradce starosty.“

Jestli čekala, že ho tím ohromí, spletla se. „Aha,“ prohlásil vážně, „ředitel Chu. Buďte opatrná. Není to moc milý pán.“

IV

Mej-Ling projížděla skrz davy lidí, aut a kol, které ucpávaly ulici Jün-nan. Na křižovatce řídily provoz dvě starší ženy ve světle modrých uniformách dopravní policie a pískaly na píšťalky jako nějakí pomatení papoušci. Volkswagen Santana projel tradiční čínskou branou a octl se v neonovém světě divů. Nad hlavami jim tančily rudé lampiony a žluté prapory. Ze všech výloh a restaurací na ulici proudila záře, která prosvěcovala clonu padajících dešťových kapek. Z otevřených oken, za kterými se na velikých roštech vařily knedlíčky, vycházela hustá pára. Nad grily se vznášel kouř. Kořeněné špízy s jehněčím a kuřecím masem syčely a prskaly tuk na rozpálené uhlíky. Skupina opilých mladých žen s nalíčenými tvářemi klopýtala přes chodník. Balancovaly na neskutečně vysokých podpatcích jako klauni. Zabouchaly na kapotu auta, nahlédly okénkem dovnitř a oplzle se podívaly na Liho. Margaret seděla vzadu a připadala si odstrčená daleko od Liho, který zůstal vpředu vedle Mej-Ling. Od odjezdu z hotelu téměř nepromluvili.

Mej-Ling zaparkovala svůj volkswagen před dvanáctipatrovým hotelem Siao-šao-sing a všichni tři pak rychle proběhli deštěm k přednímu vchodu. Výtah tiše vyjel jednou ze dvou

skleněných trubic po straně budovy. Uvnitř se jim naskytl výhled na chaotickou změť střech pod nimi. Přes úzké uličky byly natažené dlouhé tyče s prádlem, které teď bylo vlhčí než před pověšením.

Číšnice je vedla ztichlými chodbami, zabočila doleva a pak doprava kolem otevřených dveří do honosných společenských místností, ve kterých probíhaly soukromé oslavy. Ředitel Chu a jeho hosté na ně čekali ve velkém sále na konci chodby. Postávali ve skupinkách kolem kruhového stolu, kouřili a konverzovali. Z velkých reproduktorů v rozích se tiše linula tradiční čínská hudba. Li představil Margaret řediteli. Chuovy oči byly na stejné úrovni, takže jí neuniklo, když ji sjel pohledem od hlavy k patě. Ruku jí podal schlíple a měl vlhkou dlaň. Doširoka se usmíval a odhaloval tak neobvykle bílé rovné zuby. Na sobě měl dokonale střížený značkový oblek a Margaret zachytila slabou vůni Paco Rabanne. Podívala se na jeho hladký, kulatý obličej a pomyslela si, že vodu po holení používá spíše pro efekt. Odolala náhlému nutkání pohlédit ho po krátkce střížených šedých vlasech, aby se přesvědčila, jestli jsou tak sametové i na omak.

„Doktoro Campellová, tolik jsem toho o vás slyšel. Je mi velkou ctí, že vás poznávám.“ Ředitel se otočil a představil ji dalším hostům — policejnímu komisaři a veliteli oddělení Chuan-govi, s nímž se už setkala; generálnímu prokurátorovi, který byl stále v uniformě; dalšímu ze starostových poradců, muži s velice přísným výrazem; osobnímu příteli, panu Cchuej Fengovi, a jeho ženě; a také páru asistentů, mladíků, kteří příkyvovali, usmívali se a uváděli přítomné na jejich místa. Liho usadili po jednom boku ředitele, Margaret po druhém.

Vysoké číšnice v elegantních růžových šatech *čchi-pchao* naplnily jejich skleničky na přípitek červeným vínem. Téměř všichni pili pivo, s výjimkou ředitele, který afektovaně usrkával zářivě rudý melounový džus. Pronesl první přípitek a ostatní jej

následovali. Při každém pozvednutí skleničky se ozvalo sborové: „*Kan pej!*“ Po vyprázdnění byly skleničky rychle doplněny. Ke stolu začaly proudit talíře s jídlem. Číšnice je pokládaly na otočný střed tabule, aby si všichni hosté mohli posloužit.

Po Margaretině pravici seděl policejní komisař. „Máte ráda Hormeze?“ zeptal se.

Margaret si jeho otázku znovu přehrála v hlavě, ale pořád jí nedávala smysl. „Co jste říkal, prosím?“ Dala si velice záležet, aby ta slova vyslovila srozumitelně. Spojené síly vína a vodky začaly účinkovat. Dopřála si pořádný lok piva.

Generální prokurátor, muž s kulatými brýlemi na nezvykle dlouhém nose, se naklonil k ní. „V Číně máme velkou zálibu v detektivních románech. Mnoho policistů píše příběhy.“

Ředitel Chu se zasmál. „Myslím, že v Pekingu mají na univerzitě státní bezpečnosti dokonce i kurzy o historii západní detektivní literatury.“

Margaret něco takového slyšela poprvé. „Skutečně?“ Byla to další z řady čínských kuriozit, na které tu a tam narazila.

„Toho kurzu se účastní mnoho policistů,“ prohlásil komisař. „Hormez je pro ně velikou inspirací.“

Margaret se úpěnlivě snažila zachytit Liho pohled, ale právě zdvořile hovořil s panem Cchuejem. Všimla si, že Mej-Ling se usmívá a viditelně si její rozpaky vychutnává. „A kdo přesně je tenhle... Hormez?“ zeptala ze Margaret.

Komisař na ni udiveně vytřeštil oči. „Vy neznáte Hormeze? Ach. Ó... on v Číně velice slavný. Sherlock Hormez.“

Najednou pochopila. „Holmes! Myslíte Sherlocka Holmese!“ „Ano,“ řekl komisař. „Hormez. Znáte Hormeze?“

Margaret musela přiznat, že ve skutečnosti žádnou knihu od Arthura Conana Doylea nečetla. Ale řekla, že když byla malá, viděla hodně černobílých filmů s Basilem Rathbonem. Všechny tím však jen zmátla.

Před Margaret se zastavil talíř plný krevetových krekrů. S hrůzou v očích se zadívala na drobné černé štíry, kteří pomalu lezli po talíři. Pak si však uvědomila, že se vlastně nepohybují.

„Fritovaní štíři,“ ozvala se Mej-Ling z protější strany stolu. Margaret si všimla, že to ona talíř natočila před ni. „Velká lahůdka.“

Konverzace kolem stolu pozvolna ztichla a k Margaret se obrátily rozesmáté obličeje. Lidé ze Západu byli proslulí svou citlivostí vůči čínským „delikatesám“ a nyní všichni čekali, jak Margaret zareaguje. Komisař uchopil jednoho štíra do svých hůlek a vložil si ho do úst. Nadšeně ho chroupal. „Škorpion velice dobrý pro zdravotní důvod. Ty zkusit.“

Margaret viditelně klesla čelist. Číňané bývali v takových chvílích zatraceně nadřazení a ona tak měla pocit, že zastupuje celou západní kulturu. Přinutila se k úsměvu, zvedla jednoho křehkého členovce v hůlkách a s vypětím vůle si ho vložila do úst. Křupající pochoutka jí zalila ústa nesnesitelnou hořkostí. Měla co dělat, aby se nepozvracela.

„Bravo!“ Ředitel zatleskal. „Já bych se k tomu nikdy nepřiměl. Chutnají naprosto odporně.“

Margaret se pořádně napila piva, aby chuť spláchl. Číšnice jí okamžitě doplnila sklenici. Margaret se výrazně ulevilo, když zjistila, že již není středem pozornosti a ostatní pokračují ve svých hovorech. Kombinace alkoholu a únavy jí začala nevyhnutelně stoupat do hlavy. Za posledních dvacet hodin téměř nespala. Už před nějakou chvílí zaznamenala, že nadřízený Mej-Ling, velitel oddělení Chuang, se tváří nepřítomně. Všimla si, že se jídla téměř nedotkl a ani se neúčastnil společenské konverzace. Chvíli ho sledovala. Byl to pohledný muž, ale vypadal ztrhaný, jako kdyby životem vláčel nějaké těžké břemeno. Nepamatovala si, že by se za celou dobu jedinkrát usmál.

V okamžiku, kdy uvažovala, proč tu Chuang vůbec je, k němu přišla číšnice a něco mu pošeptala do ucha. Lehce zbledl a oka-

mžitě vstal. Rychle k řediteli promluvil čínsky. Ředitel Chu s vážným výrazem přikývl a úsečně odpověděl. Chuang se otočil a spěšně odkráčel pryč. Komisař pošeptal Margaret: „Obávám se, že manželka velitele oddělení je velice nemocná.“

Z druhé strany se ozval další hlas. „Zajímalo by mě, jaký máte názor na politiku jednoho dítěte, doktorko.“ Margaret si uvědomila, že otázka byla směřována na ni. Otočila se a spatřila Cchuej Fenga, který jí byl představen jako osobní přítel ředitele. S úsměvem ji pozoroval.

„Myslím si, že je drakonická a nelidská,“ řekla bez obalu.

S panem Cchuejem to nijak nehnulo. Přikývl. „Souhlasím. Ale je to nutné zlo.“

„Nejsem si jistá, jestli zlo může být nutné.“

„Občas je zlo jediná možnost a pak je nutné zvolit to nejméně nepříjemné. Bez politiky omezení porodnosti bychom nedokázali nakrmit celou populaci a mnoho milionů lidí by zemřelo.“ Zamyšleně si promnul hladce oholenou bradu. Byl vyšší než ředitel. Měl husté černé vlasy a vystupoval velice uhlazeně, jako doktor, který jedná s pacientem. „Víte, jen v provincii Šan-tung by nyní počet obyvatel dosáhl sto padesáti milionů. Ale díky politice činí populace pouze devadesát milionů. Od roku 1970 jsme snížili porodnost více než o polovinu a úmrtnost novorozenat na třicet čtyři z tisíce. Což je o mnoho méně než světový průměr padesát z tisíce.“

Generální prokurátor se škodolibým úsměvem prohlásil:

„Doktorko, pan Cchuej má v této záležitosti své zájmy. Před pěti lety otevřel v Šanghaji řadu klinik a přesvědčil vládu, aby mu dala výhradní právo na provádění potratů v tomto městě.“

Margaret si pomyslela, že mu k dosažení něčeho takového výrazně napomohlo přátelství se starostovým ředitelem pro politiku. Ale nechala si to pro sebe.

„Tři sta tisíc ročně,“ řekl ředitel. „Vznikal kvůli tomu obrovský tlak na omezené vládní zdroje.“

„Tři sta tisíc potratů?“ vyjekla Margaret nevěřičně. „Ročně?“

„Jen v Šanghaji,“ řekl pan Cchuej.

„Pak vaše politika selhala.“ Margaret cítila, jak v ní narůstá vztek a úplně zapomněla na Liho varování.

„Z jakého důvodu?“ zeptal se ředitel Chu ledovým hlasem.

„Je jedna věc přesvědčit lidi, aby měli jen jedno dítě. Ale něco úplně jiného je nutit je jít na potrat.“ Se zděšením a lítostí si vybavila citové vydírání, které ji přinutilo nechat si vzít nenarozené dítě. *Zničí nám oběma život,* řekl tehdy David. Od té doby musela neustále nést bolest a vinu. „Jenom nahrazujete smrt lidí vyhladověním vraždou dětí v lůně. Dokážu přijmout potrat, pokud je život matky v ohrožení, ale ne z pohodlnosti.“

„Nejde o pohodlnost,“ řekla Mej-Ling. Mluvila stejně útočně jako Margaret. „Ty ženy už měly děti. Udělaly tu chybu, že znovu otěhotněly. Nebo byly chamtivé. Je jejich povinností jít s dalším dítětem na potrat.“

Margaret pohlédla na Liho, ten však na sobě nedal nic znát.

Pan Cchuej řekl: „Plánované rodičovství v Číně nejen snížilo porodnost, doktorko, ale také zvýšilo životní úroveň. Průměrná délka života se nyní pohybuje kolem sedmdesáti let.“

„To je ovšem velice příhodný argument pro někoho, kdo vydělává na utrpení ostatních.“ Vyletělo to z ní tak rychle, že se nedokázala včas zarazit. Když si uvědomila, jak hrubě se vyjádřila, okamžitě zrudla.

Ostatní přítomní kolem stolu zděšeně zmlkli. Jediný, s kým to očividně ani nehnulo, byl pan Cchuej. Zachoval si své uhlazené vystupování. „Je samozřejmé, že vyděláváme peníze,“ řekl. „Stejně jako lékaři a nemocnice ve Spojených státech. Ale my navíc nabízíme poradenství. Ty ženy by jinak šly na potrat do

státních nemocnic, kde by jim ten zákrok udělali jako na běžícím pásu. My se alespoň snažíme, aby byl celý proces lidštější.“

Margaret se omezila pouze na rychlé přikývnutí. Řekla si, že bude raději držet jazyk za zuby, aby ji opět nezradil.

Ale přestože pan Cchuej projevil pochopení a dál se tím nezabýval, ředitel Chu to nehodlal nechat bez následků. Ostře se na ni obořil: „Zdá se, doktorko Campbellová, že další zkoumání těl z Pchu-tungu pravděpodobně nebude vyžadovat vaši další přítomnost.“

„Z jakého důvodu?“ zeptala se přímo.

„Věřím, že jste byla přítomna na tiskové konferenci,“ řekl ředitel.

„Ze zkušenosti můžu říct,“ prohlásila Margaret, „že mezi pravdou a tím, co se říká tisku, bývá často velký rozdíl.“

Ředitel se naklonil k ní a velice opatrně opřel bradu o propletené prsty. „Což znamená?“

„Tělo, které jsem dnes, byť jen krátce, prohlédla, nebylo použito k výuce mediků ani pro výzkumné účely.“

Ředitel Chu viditelně ztuhl. Přestože by zcela nepochybně Margaret nejraději posadil na první let do Států, byl zajatcem vlastního rozhodnutí přizvat ji k vyšetřování. „Tak jak tedy ta oběť zemřela?“ zeptal se.

„To vám budu schopna s jistotou říct po její pitvě.“ Všimla si pohledů, které si vyměnili ředitel, komisař a generální prokurátor. Jestliže doufali, že se celá věc rychle a snadno vyřeší, tahle nevychovaná Američanka očividně chtěla jejich naděje zhatit. Slavnostní hostina velice rychle dospěla k hořkému finále.

Přípitky byly vznášeny jen z povinnosti a přítomní vzdávali díky svému hostiteli. Ředitel Chu se potom zvedl a tím dal najevo, že hostina skončila. Jeho hosté také okamžitě vstali a začali se loučit. Margaret stála o samotě u dveří a sledovala, jak si ředitel odvedl Liho stranou. Mej-Ling k ní přistoupila

a na rtech měla zlomyslný úšklebek. „Dobrá práce,“ řekla téměř šeptem. „Zrovna sis zneprátelila druhého nejmocnějšího muže v Šanghaji.“

Li proklínal sám sebe za to, že v takové situaci Margaret důvěřoval. Cítil z ní vodku, už když ji vyzvedli v hotelu. Díval se, jak do sebe obrátila všechny sklenky při přípitku a potom vypila několik piv. Alkohol vždycky omezil její už tak malé zábrany.

Pocítil na rameni stisk ředitelových krátkých tučných prstů. Odvedl ho stranou od stolu. „Ta *mej-kuo-žen...*“ téměř vyplivl čínské slovo pro Američanku, „...by nás raději neměla ztrapnit, Li.“

Li prohlásil: „Řekl jste mi, že chcete znát pravdu, řediteli Chu. Věřím, že ona nám ji poskytne.“

Ředitel Chu Liho propíchl pohledem a nepochybně hluboce litoval, že ho postavil do čela vyšetřování a souhlasil se zapojením americké patoložky. „Dám vám malou radu, zástupce velitele oddělení. Vezmi si psa, zůstaň se psem. Vezmi si kohouta, zůstaň s kohoutem. Měl byste být při výběru přátel opatrnější.“

* * *

Když se jejich taxi odlepilo od obrubníku, Margaret na okamžik zachytila nešťastný pohled vzdalující se Mej-Ling. Navrhla Limu, že ho odveze zpět do hotelu, ale odmítl její nabídku a řekl, že si s Margaret vezmou taxi. A tak Mej-Ling zůstala stát v dešti na chodníku s generálním prokurátorem a policejním komisařem. Ředitelova družina se vytratila už před nějakou dobou. Liho hněv byl téměř hmatatelný. Zdálo se, že spolupráce je vždy postaví proti sobě.

Jakmile seděli sami na zadním sedadle taxi, Li se na ni obořil: „Na co sis to sakra hrála?“

V Margaret se okamžitě probudil vztek. „Jen jsem řekla, co jsem měla na srdci. Na místě, odkud pocházím, to není zločin.“

„Tam, odkud pocházím já, je výjimečně nezdvořilé prokázat neúctu svému hostiteli a jeho hostům tím, že jsem drzý. Ale neměl bych být překvapený — Američané nejsou nijak proslulí citlivostí.“

„A Číňané se zase proslavili svou netolerancí. Ale to je nepochybně jen výsledek toho, když stát vede jedna strana. Ti nahore nejsou zvyklí na to, že se o nich pochybuje. A nelíbí se jim, když to někdo dělá.“ Margaret si byla vědoma ironie jejich hádky. Před šestatřiceti hodinami se v Chicagu před Davidem Číny zastávala.

Li zvedl ruku a skrz zaťaté zuby procedil: „Nezačínej s tím, Margaret. Prosím tě, nezačínej s tím.“

Prudce se opřela a složila ruce na prsou. Zatnula čelisti a přemáhala potřebu vyslovit všechno, co se jí honilo hlavou. Několik minut seděli mlčky. Auto mezitím nechalo v dálce za sebou světla ulice Jün-nan a odbočilo na východ směrem k řece.

Li nakonec promluvil. „Tvůj dnešní výstup v márnici nám hodně ztěžuje spolupráci s doktorem Lanem. Dobře víš, jak Číňanům záleží na *mien-c'*. Mej-Ling řekla, že jsi ho neskutečně ponížila.“

„Opravdu? A co ještě ti Mej-Ling řekla?“

„Myslí si, že možná nejsi vhodná ke spolupráci na tak citlivém případě.“

„A co tvoje tvář? Přece jen jsi to byl ty, kdo mě pozval.“

„Jestli jsem ji ztratil, tak jen kvůli tobě,“ řekl Li rozezlene.

„A o to tady jde, že?“ vyštěkla Margaret. „Tvář! Všechny zajímá jen tvář, nebo spíš její ztráta. O nic jiného vám nejde.“ Divila se, co ji to popadlo, že se rozhodla vrátit do Číny. „A všechno jste to jistě probrali s Mej-Ling během vašich intimních projížďek k tobě do hotelu a zpátky. Přišla za tebou a držela tě za ruku, i když ses převlékal?“

Li si teatrálně povzdechl a otočil se k okénku. „Nebud' směšná!“

„Aha, takže teď jsem směšná. Nejenže jsem přítěž, která tě ztrapňuje a ponižuje, ale zároveň jsem směšná. Předpokládám, že by ode mě bylo stejně směšné, kdybych si myslela, že mezi tebou a Mej-Ling něco je.“

„Cože?“ Li se na ni nevěřičně podíval. „Na to ani nebudu odpovídat.“ Části jeho já se okamžitě zmocnil pocit viny kvůli pocitům, které v něm Mej-Ling vzbudila předchozí noci. Rychle se podíval jinam.

„Chceš říct, že se to ani nesnažíš popřít? Dva přitažliví lidé, které osud svedl dohromady během náročné práce v podivném městě? Nestalo by se to poprvé.“

„Jsi paranoidní a říkáš nesmysly,“ řekl.

„Tak to už jsou čtyři věci. Kromě toho, že jsem ostudná a směšná, jsem navíc ještě paranoidní a říkám nesmysly. Sakra, netuším, proč jsi vůbec chtěl, abych na tom případu dělala.“

Rozzlobeně se k ní obrátil. „Ani já ne.“

Bylo to jako facka. Margaret cítila, jak ji uvnitř pálí. Li věděl, že zašel příliš daleko, ale bylo už pozdě vzít cokoli zpátky. Projeli kolem rozsvícené výlohy. Světlo z ní jí ozářilo vlasy a Li se k ní chtěl natáhnout a dotknout se jich. Vzpomněl si, jak drželi pospolu a jak se poprvé milovali v chladném železničním vagonu na severu. Vždycky ho rozčilovala svou domýšlivostí, ale zároveň ho přitahovalo, jak je zranitelná. Seděl vedle ní a obě emoce se v něm praly. Ale nedokázal se přimět k tomu, aby překlenul propast jejich hádky a zamával bílou vlajkou. Nemohl se s ní usmířit a pocítit tak dotek její pokožky na své kůži v teplé posteli v hotelu Mír.

Margaret uvnitř cítila jen chlad. Řekla si, že se za žádnou cenu nesmí rozplakat a ukázat mu, jak moc jí ublížil. Od okamžiku, kdy přiletěla, si přála jedině — stulit se k němu do náruče.

Milovat se s ním, ležet v jeho objetí a zapomenout, alespoň na chvíli, na všechny věci, které stály v cestě jejich vztahu.

Taxi zastavilo před hotelem Mír. Zpod přístřešku okamžitě vystoupil poslíček v rudé uniformě a s černým deštníkem v ruce, aby jí otevřel dveře. Vyndala nohy z auta, pak se obrátila k Limu a řekla tiše: „Lituju, že jsem se rozhodla vrátit.“

Potom proběhla otáčivými dveřmi do samoty pokoje v šestém patře a proplakala se až do spánku na velké chladné prázdné posteli.

ČTVRTÁ KAPITOLA

I

Tělo patří zjevně dospělé Asiatce, která byla znetvořena. Hlava a končetiny jsou amputovány a na trupu byl veden řez přes hrudník a abdomen.

Margaret mluvila zřetelně a srozumitelně, protože se průběh pitvy nahrával na mikrofon. Zkušenost ji naučila, že Číňany, kteří pásku přepisují, často matou její slangové výrazy a dialekt. Potřebná slovní zásoba byla už tak dost tajemná a složitá.

Tělo leželo na chladné nerezové desce pitevního stolu. Amputované části byly poskládané do groteskní parodie lidského těla, které kdysi tvořily. Hlava byla natočená v podivném úhlu a namísto očí zíraly do prázdna dva černé otvory. Jedno chodilo chybělo. Některé části se nacházely v pokročilejším stadiu rozkladu než jiné. Kusy rozčtvrcených končetin byly modročerné a oslizlé a kůži k tomu hyzdily i puchýře nalité tekutinou vzniklou rozkladem. Místnost naplnil nasládlý zápach hnijícího lidského masa, připomínající masovou konzervu, kterou někdo zapomněl v ledničce a objevil ji o dva týdny později.

Tělo je nahé, nebalzamované a na dotyk chladné. Rigor mortis nelze hodnotit. Tělo je v raném až středním stadiu rozkla-

du, které se projevuje charakteristickými oblastmi červeného a zelenočerného zbarvení abdomenu a nohou, seschnutím obličej a prstů a nerovnoměrným vyschnutím povrchu těla. Patrné jsou také oblasti adipoceru.

„Co to je?“ zeptal se Li. Margaret k němu zvedla hlavu a zadívala se na něj přes plastové ochranné brýle.

Byla ráda za anonymitu, kterou jí pitva poskytovala. Mohla se schovat pod chirurgickým baretem, za brýlemi a ústenkou. Operační oděv, plastová zástěra a plášť s dlouhými rukávy dokázaly zakrýt její zranitelnost. Téměř žádná část jejího těla nebyla vystavená na odiv. Rukavice, ocelová mřížka, latex a voděodolné rukávy halily každý centimetr její kůže. Dokonce i její boty byly obalené plastovými návleky.

Dnes měla pocit, že je obzvlášť vystavená pohledům ostatních. Věděla, že Li ji bedlivě sleduje a přemýšlí, jestli jejich vztah náhodou nedospěl ke konci. I Mej-Ling pozorovala každý její pohyb. Možná také přemýšlela nad stavem Margaretina vztahu s Lim a nad tím, co se mezi nimi mohlo udát včera v noci. Samozřejmě tu byl ještě doktor Lan, který vyčkával na její první přešlap, první špatný krok, první nejasnost, aby mohl ospravedlnit svá dřívější zjištění. Asistenti se chovali zdvořile a profesionálně, ale byli to Lanovi lidé a dali to Margaret jasně najevo přehnaně uctivým jednáním s jejím čínským protějškem. Na druhé straně místnosti stál forenzní expert v zelené uniformě a všechno se zájmem sledoval. Byl to mladý muž v kulatých brýlích se zlatými obroučkami, na Číňana nezvykle zarostlý. Jeho týdenní strniště by zasloužilo oholit. Margaret bylo pod všemi těmi vrstvami horko. Zvedla hlavu k bezpečnostní kamere na zdi. Věděla, že někde, v jiné místnosti, ji pozorují další páry očí.

„Adipocer..“ řekla, ale rychle se zarazila a podívala se na doktora Lana. „Možná byste to chtěl vysvětlit zástupci velitele

oddělení sám, doktore.“ Nedokázala mu číst z tváře, protože na ní měl roušku. Úsečně přikývl.

„Adipocer,“ prohlásil, „je bílá voskovitá hmota, která se tvoří nejčastěji na obličejí, hrudníku a zadnici. Vzniká během pomalého rozkladu hydrolyzou tělesných tuků, při které dochází k jejich tuhnutí. Přítomnost adipoceru poukazuje na to, že tělo je po smrti nejméně tři měsíce. V tomto případě lze na kůži navíc nalézt nerovnoměrně rozmístěná suchá místa, která prozrazují vystavení studenému vzduchu, pravděpodobně v mrazáku.“

Margaret přikývla a souhlasně zvedla obočí. Potom přesunula svou pozornost na ohledání hlavy.

Hlava byla oddělena od krku u třetího krčního obratle. Je normocefalické velikosti. Část vlasů se uvolnila od tkáně. Zbývající vlasy jsou hrubé, rovné, černé a od vrcholu hlavy měří třicet pět centimetrů. Pokožka je suchá a obličej pokrývá adipocer. Oči jsou neidentifikovatelné a v důlcích se nachází hnědá voskovitá hmota kašovité konzistence.

Rozevřela ústa oběti prsty.

Rty jsou suché, ztmavlé, ale na pohled neporaněné. Zuby jsou původní a v dobrém stavu, s výjimkou nálezu mělkých zářezů na okluzní ploše řezáků.

Margaret prozkoumala krk a přesunula se k hrudníku, na němž byl patrný řez ve tvaru Y. Řezy od obou ramen se stýkaly u hrudní kosti a odtamtud pokračovaly dál až do podbřišku. Celá rána byla zašitá hrubým navoskovaným motouzem černé barvy.

Doktor Lan řekl: „Vypadá to, že stejný motouz byl použit k zašití ran u všech obětí.“ Margaret přikývla.

Na povrchu hrudníku a abdomenu jsou skvrnitá suchá místa, nerovnoměrně rozmístěné skvrny plísňe, omrzlin a adipoceru.

Naklonila se k tělu, aby si ránu prohlédla zblízka.

Na kůži na hrudníku a abdomenu je rovněž patrné žlutohnědé zbarvení.

Doktor Lan viditelně zrudl v obličeji. Také se naklonil, aby podrobněji prozkoumal ránu. Margaret řekla: „Zpozoroval jste totéž během předchozích dvou pitev?“

Lan zavrtěl hlavou. „Těla byla pořád docela zablácená. Je možné, že jsem to přehlédl.“

„Je to důležité?“ zeptal se Li.

„To probereme později,“ rozhodla Margaret odměřeně a opět se zaměřila na torzo na stole. Bála se promluvit přímo na Liho, protože by v jejím hlase mohly zaznít emoce. Spala jen část noci. Potom ji vzbudily její vnitřní hodiny. Zůstala vzhůru a myslela na Mej-Ling, na Liho a jejich hádku. Nedůvěřovala Mej-Ling opravdu jen kvůli své paranoie a nejistotě? Rozhodla se, že dnes se bude soustředit jen na to, v čem skutečně vyniká – na patologii.

Ňadra patří dospělé ženě a nejsou na nich patrné žádné známky traumatu. Přes abdomen vede zašitý řez, taktéž bez známek traumatu.

Přitiskla dlaně k měkkému, poddajnému břichu a potom ho prohmatala.

Abdomen je plochý a pohmatem se zdá, že v něm scházejí orgány. Externí genitálie patří dospělé ženě a nejsou na nich patrné žádné známky traumatu. Řitní otvor je otevřený a bez traumatu.

Přesunula se k odděleným končetinám a hledala jiná zranění než ta, která vznikla při amputaci. Když žádná nenašla, otočila tělo, aby prozkoumala zadnici a páteř. Pak se vrátila k místu, kde byla odříznuta hlava a pokračovala v podrobném vnějším zkoumání rány.

Okraj řezu po amputaci je ostrý, bez zaschlé krve a prochází třetím krčním obratlem. Kost nese několik hlubokých zářezů způsobených nástrojem a zdá se, že byla přeseknuta. Na povrchu je drobné množství sražené krve, ale tkáně jsou jinak bledé a odkrvené. Rány po amputaci na horních končetinách jsou velice

podobné zranění na krku. Jsou čistě odseknuté, odkrvené a bledé. Nejsou na nich patrné žádné rýhy od pily a také se zdá, že byly odseknuty v horní třetině ramenní kosti. Okraje rány na nohou po amputaci ve středu stehenní kosti mají stejný vzhled.

„Je to důležité?“ zeptal se Li. „Ta absence krve na okrajích rány?“

„Znamená to jen, že je nikdo nerozsekal zaživa. Byly rozčtvrceny až po smrti,“ řekla Mej-Ling.

Margaret po ní střelila překvapeným pohledem. Pak si však uvědomila, že Mej-Ling se určitě zúčastnila již mnoha pitev. Proč by nemohla vědět, co znamená nedostatek krve na místě rány? Mej-Ling se pod jejím pohledem nervózně ošila a dodala: „Měli jsme tu v devadesátých letech vraha, který své oběti sekal na kousky.“

Margaret přikývla a pak řekla: „Než přejdeme k vnitřnímu vyšetření, možná bychom měli sejmut její otisky. Je nepravděpodobné, že by kterákoliv z těch žen mohla mít záznam v rejstříku, ale ta možnost tu je. A vzhledem k tomu, že určení totožnosti má nejvyšší prioritu...“

Lan na ni překvapeně zíral. „Ale to není možné.“

„Proč?“

Lan zvedl pravou ruku oběti. „Kvůli stadiu rozkladu, doktoro Campellová. Není možné odebrat čisté otisky.“

Margaret ruku opatrně vzala a důkladně si ji prohlédla. Pro záznam ještě uvedla, že mezi špičkou a horním kloubem prostředníčku je patrný mozol. Potom začala stahovat zmuchlanou kůži z hnjícího masa na prstech. „Kůže už se začíná loupat,“ řekla. „My jí teď akorát musíme pomoci.“ Pomalu a velice jemně stáhla kůži celé ruky z rozkládající se svaloviny a tkáně pod ní. Zároveň s ní sloupala i nehty, takže jí v ruce zůstalo cosi, co nejvíc připomínalo velice tenkou, vybledlou latexovou rukavici s úhledně zastřiženými nehty. Schlíple jí visela z dlaně. Všichni

přítomní s hrůzou sledovali postup při technice, kterou dosud neznali. „Kdyby někdo mohl skočit pro razítkovací polštářek a kartu...“ Margaret svou žádost nedopověděla.

Lan kývl na uniformovaného technika z forenzního oddělení. Muž odpěchal a vrátil se o chvíli později s polštářkem a několika kartami na odběr otisků. Když ho Margaret vyzvala, aby si na ruce nasadil pár latexových rukavic, tvářil se rozpačitě. Opět se bezradně podíval na doktora Lana a odpovědí mu opět bylo přikývnutí. Natáhl si rukavice a Margaret řekla: „Teď navlečte pravou ruku do té sloupnuté kůže.“

Muž na ni zděšeně třeštil oči. Margaret si všimla, že mu na čele vyrašily krůpěje potu. Zaváhal, ale Lan na něj čínsky něco vyštěkl a dotyčný udělal, co mu řekla. Opatrně si navlékl kůži z ruky mrtvé ženy jako další vrstvu rukavice. „Teď,“ řekla Margaret, „pořídte otisky, jako kdyby byly vaše vlastní.“

Mladík se musel bez jakýchkoliv pochyb nutit silou vůle, když postupně poválel všechny „nasazené“ prsty po podložce s inkoustem a poté pohyb zopakoval na bílé kartě. Nakonec pořídil sadu dokonalých otisků mrtvé ženy.

Kromě slabého hučení zářivek bylo v místnosti hrobové ticho. Margaret prohlásila: „Až tu skončíme a než přejdeme k dalším pitvám, měli bychom prozkoumat ruce všech obětí, jestli nenesou známky traumatu, a zopakovat u všech tento proces. Nepochybně tím urychlíme identifikaci.“

Lan se na ni podíval a Margaret v jeho očích poprvé postřehla náznak úcty. S vážným výrazem přikývl. „Souhlasím, doktorko,“ řekl.

Margaretino postavení se zlepšilo. Vrátila se k tělu nebohé ženy na stole, aby začala s interním vyšetřením.

Středem anteriorní části torza se táhne zašitý šedesáticentimetrový řez ve tvaru Y. Je veden od obou ramen ke sternu, odkud pokračuje ke stydké kosti.

Obrátila se k Lanovi. „Doktore, ze zkušenosti vím, že čínští patologové obvykle používají při pitvě jeden rovný řez od laryngeálních chrupavek ke stydké kosti. Podobně jako evropští patologové.“

Lan přikývl. „To je pravda.“

„Řez ve tvaru Y je americká zvláštnost. Stejný řez bych použila při pitvě i já.“

Lan opět přikývl, ale dodal: „Také příležitostně používám řez ve tvaru Y. Ale souhlasím, že v Číně je spíš výjimkou nežli pravidlem.“

Margaret začala opatrně vytahovat stehy, aby mohla otevřít hrudní dutinu.

Po odstranění stehů lze pozorovat, že okraje řezu jsou vlivem rozkladu olejnaté, ale jinak erytematózní. Na okrajích řezu se na několika místech nacházejí krevní sraženiny.

Zvedla oči k Lanovi, který opět zrudl. Krátce si vyměnili pohledy, ale Limu to neuniklo. Rozhodl se, že s otázkami počká až po skončení pitvy.

V řezu skrz abdominální stěnu je v několika místech v oblastech krvácení patrná černá pískovitá hmota. Hrudní kost byla přerušena vertikálně a nenese žádné sternální dráty. Srdce, plíce, ledviny a slinivka nejsou přítomné.

„Co jsou sternální dráty?“ zeptal se Li.

Mej-Ling se opět ujala odpovědi ještě dřív, než Margaret stihla zareagovat. „Jsou to kovové smyčky, kterými se uzavírá hrudní kost po zákroku při otevřeném hrudníku.“

Margaret lehce naklonila hlavu na stranu. „V chirurgii se vyznáte, slečno Nien.“ Mej-Ling se začervenala.

Margaret se vrátila k systematickému vyšetření vnitřních soustav, prozkoumala zbytky osrdečníku, různých tepen a plicních cév, které v těle zůstaly po odstranění srdce. Najednou se zarazila, protože objevila konce čehosi, co vypadalo jako dva

velice malé švy provedené modrým vláknem. Chvilí je zkoumala a nechápavě se mračila. Zvedla pohled k doktoru Lanovi. Z jeho tmavých očí se nedalo vyčíst, co si myslí.

Na obou plicních tepnách jsou uzly z pravděpodobně monofilního polypropylenového vlákna. Oba měří na délku kolem centimetru a půl.

Uvedla, že chybějí plíce, a rozřízla hrdlo. Potom se přesunula níž k žaludku a střevům, oznámila absenci jater, žlučníku a slivivky. Nenašla nic abnormálního až do okamžiku, kdy se začala prořezávat retroperitoneálním tukem, aby se ujistila, že v těle opravdu nejsou ledviny. Našla další uzly na renálních tepnách a na okamžik přišla o svůj skalpel, protože jí vyklouzl z mastných prstů.

Slezina je běžné velikosti i tvaru a nachází se v normální poloze... Zastavila se a na okamžik se zamyslela. Pouzdro je šedofialové a zvrásněné. Řez odhalil mokvající autolytický řezný povrch bez identifikovatelných folikulárních struktur.

Pokračovala k oblasti stydké kosti a prohlásila: „Panenské území. Tady před námi nikdo nebyl. Tedy alespoň ne se skalpelem.“ Odhalila močový měchýř, zavedla do něj jehlu a pokusila se z něj odebrat nějakou tekutinu. Žádnou nenatáhla, a proto orgán nařízla, aby se mohla podívat dovnitř. Spokojeně zjistila, že uvnitř trochu tekutiny je. Sejmula jehlu a nabrala zhruba deset mililitrů zakalené žluté moči rovnou do stříkačky, kterou pak předala asistentovi, aby ji odnesl do laboratoře.

Vyřízla močový měchýř a odhalila dělohu, která měla růžovohnědý odstín a tvarem připomínala zploštělou hrušku otočenou naruby. Ta na spodním konci navazovala na čípek, malý pevný kroužek světle hnědé barvy, který vypadal jako kapří tlamička. „Zdá se, že někdo ztratil mámu,“ řekla Margaret zachmuřeně.

„Podle čeho to poznáš?“ zeptal se Li a nahnul se blíž.

„Čípek má u nuliparních žen kulovitý tvar. U žen, které ještě neměly děti. Po porodu se ženě čípek protáhne a získá tvar rybích úst. Jako kapr. Vidíš to?“

Li přikývl. Žena pravděpodobně porodila dítě, které se s ní už nikdy nesetká a nejspíš ani neví, co se stalo s jeho matkou. Až příliš snadno se dalo zapomenout na to, že kusy masa na stole kdysi také bývaly živou bytostí.

Margaret zvedla dělohu, odtáhla ji od pochvy, nahmatala čípek a odřízla ji hned pod ním, takže na něm ještě malý kousek zůstal. V protějších rozích dělohy k ní vedly vejcovody s vaječníky. Usmála se sama pro sebe a řekla: „Vždycky si to představuju jako takové nehezké plešaté dítě bez obličeje. Vidíte...? Místo uší má vejcovody a vaječníky a místo krku čípek.“

Jestliže si to někdo z přítomných dokázal představit, rozhodně ho to nijak nepobavilo. Nastalo trapné ticho. Margaret pokrčila rameny a povzdechla si. Lidé nikdy nechápali její potřebu nějak odlehčovat neustálé vystavení smrti a rozkladu, tu neodbytnou připomínku vlastní smrtelnosti. Humor, byť absurdní, představoval jeden z prostředků, jak tomu uniknout. Zachytila Lanův pohled a na okamžik v jeho oku zahlédla spřízněnou jiskru. „Já jsem začal kouřit,“ řekl. A pouze Margaret pochopila, co tím měl na mysli.

Otočila se zpátky k děloze, odstranila vejcovody a vaječníky a postupně je otevřela, aby zjistila, zda jsou normální. Potom vzala dlouhé úzké kleště a pokusila se je prostrčit čípkem do dělohy. Byl to trik, který používala často. Kleště jí posloužily jako vodící nástroj pro skalpel, takže pak mohla dělohu rozříznout úhledně na poloviny zevnitř. Ale v tomto případě se jí kleště dovnitř vložit nepodařilo. Rozčarovane sykla. Když orgán konečně rozpůlila, všimla si zjizveného místa, v němž došlo ke srůstu.

Na děloze není nic neobvyklého, s výjimkou jizvy v oblasti endometria o velikosti dva krát jeden centimetr.

„Co způsobilo to zjizvení?“ zeptala se Mej-Ling.

Margaret na okamžik zvedla hlavu. „Kdoví? Pravděpodobně komplikace během porodu. Stává se to. Ale rozhodně nešlo o pohlavní zneužití, jestli o tom uvažujete. Nic nenaznačuje, že by tuto ženu někdo pohlavně zneužil.“

Poté se Margaret přesunula k hlavě. Jeden z asistentů držel lebku na místě, zatímco druhý prořízl kost okružní pilou a umožnil tak Margaret vyjmout mozek.

Kůže na hlavě, lebka i dura jsou nedotčené a nejsou na nich patrné žádné známky poranění. Dura je tenká a průsvitná. Mozek je viditelně symetrický, ale změkklý a bledě zelený vlivem rozkladu. Konvoluci nelze posoudit. Sériové řezy mozku, mozkového kmene a mozečku a jejich ohledání pohmatem neodhalily žádné známky krváčení či lézí.

„Takže ji do hlavy nikdo nepraštil,“ řekla Margaret.

Když prohlédla muskuloskeletální systém a prostudovala rentgenové snímky, poodešla od stolu. V očích jí začal nepříjemně dráždit pot. S úlevou si sňala ústenku a brýle. Hned nato si sundala rukavice a ocelovou sítku, která jí chránila ruku, v níž nedržela skalpel. Shodila i chirurgický baret. Rozpuštěné vlasy, vlhké potem, jí volně spadaly na ramena. V tom okamžiku se vrátil pocit zranitelnosti. Obrnila se, aby zakryla své rozpaky.

„Tak co...?“ zeptal se Li nedočkavě.

Margaret mu nevěnovala pozornost a obrátila se k doktoru Lanovi. „Mám pár otázek, doktore, ohledně ostatních pitev.“ Kývnutím jí naznačil, aby pokračovala. „Obdržel jste už výsledky toxikologického rozboru moči?“

„Přišly dnes ráno.“

„Provedli jste testy na přítomnost drog v moči pomocí plynové chromatografie?“

„Ano.“

„A nenašli jste náhodou nějaké stopy kyseliny jantarové?“

Lan na ni chvíli zíral. Zamračil se a svrástil čelo. Nebylo však jisté, jestli je zmatený, nebo jen nechce věřit tomu, co slyší. „Jak jste to uhodla?“ zeptal se.

„A benzodiazepinu?“

Lan se ohromením málem nezmohl na odpověď. „No... ano.“

„U obou obětí?“

„Ano, doktorko, ale jak...?“

Zvedla ruku a zarazila ho. „Uvažujte nad tím se mnou. Pokouším se o takový chytrý odhad,“ řekla. „Mohlo by nám to ušetřit trochu času.“ Na okamžik se zamyslela. „Navrhují, abychom zkusili zjistit, zda v mozkové tkáni není succinylcholin. Potom požádáme laboratoř o spektrografickou analýzu moči pro zjištění přítomnosti midazolamu.“ Sundala si zástěru a plášť a přešla si k umyvadlu umýt ruce.

„Takže?“ zeptal se Li.

„Takže co?“

„Co myslíš?“

Margaret se podívala na Lana. „Myslím, že bychom měli znovu provést pitvu prvních dvou obětí. Co myslíte, doktore?“ Aby kvůli ní opět neztratil tvář, rychle dodala: „Velice často vidíme to, co čekáme, že uvidíme. A když ta těla byla v zemi a dospěla do takového stadia rozkladu... myslím, že by se nám mohlo hodit srovnání.“ Přikývl. Její myšlenkový postup mu neunikl a on jí za to byl vděčný.

„Chcete provést všechny pitvy?“ zeptal se.

„Ne.“ Zakroutila hlavou. „Pro jednoho člověka by jich bylo příliš.“ Kývla hlavou směrem ke kameře na zdi. „Předpokládám, že máme diváky. Jsou to vaši lidé?“ Nepatrně přikývl. „Budou tím pádem vědět, co mají hledat. Vyberte své nejlepší pathology a rozdělíme si práci. Pokud mi dovolíte dohlížet na průběh pitev,

mohli bychom s tím vším být hotovi zítra večer.“ Usušila si ruce ručníkem. „A teď by mi docela bodlo kafe.“

* * *

Posadili se do místnosti na konci chodby o patro výš. Na leštěné dřevěné podlaze stály bílé kožené sedačky, velká okna zakrývaly hnědé záclony. Dvojice monitorů na stolech přiřazených ke zdem s obložením do poloviny výšky stěny přenášela živé záběry z kamer v pitevních sálech. V pozorovací místnosti se stále vznášel cigaretový kouř po patolozích, kteří Margaret sledovali při práci. Ustrkla horkého zeleného čaje. Lístky už natáhly vodu a klesly ke dnu. Zapomněla, že Číňané pijí kávu velice ojedinele. Právě teď by koferinovou vzpruhu nesmírně ocenila.

Li, Mej-Ling, Lan a forenzní technik také seděli, usrkávali zelený čaj a nedočkavě ji sledovali.

„Tak dobře,“ řekla Margaret. „Co tedy víme?“ Zhluboka se nadechla. „Víme, že to byla Asiatka, pravděpodobně ve věku kolem třiceti let. Víme, že byla nejspíš matkou jednoho nebo více dětí.“ Lehce naklonila hlavu k Mej-Ling. „Ale díky důslednému prosazování politiky jednoho dítěte jistě víc než jedno neměla.“ Mej-Ling na to nic neřekla. Místo toho se na Margaret chladně podívala. Margaret nevzrušeně pokračovala: „Podle mého odhadu to mohla být švadlena nebo pomocnice u krejčího.“ Potěšeně sledovala, jak Mej-Ling nechápavě svažila čelo.

„Jak to víš?“ zeptal se Li udiveně.

„Na okluzních plochách jejích předních zubů byly drobné zářezy. Ty se tam mohly vytvořit během mnoha let, kdy mezi nimi držela špendlíky. Švadleny to tak dělají, když špendlí stříhají nebo připevňují oblečení na figurínu. Často jsem takové zářezy vídala u tesařů, akorát byly větší, protože ti v řezácích drží hřebíky.“

Doktor Lan ohromeně vydechl. „No jistě,“ řekl. „Mozol nad horním kloubem prostředníčku. Ten by mohl být od šicího prstenu.“

„Šicí prsten?“ otázala se Margaret. „Myslíte náprstek?“

„Náprstek ne. Švadleny v Číně mají při práci na posledním článku prostředníčku nasazený prsten, který je chrání, když prošívají tkaninu. Často po něm zůstane mozol, jako po normálním prstenu u kořene prstu.“

„Což tedy potvrzuje naši teorii,“ řekla Margaret. „Tato osoba téměř jistě pracovala v oděvním průmyslu.“ Zmlkla a pečlivě volila svá další slova. „Nemůžu potvrdit, jestli na té nebohé ženě prováděli experimenty medikové nebo výzkumníci...“ řekla, aby konečně odčinila pochybnosti o Lanově úsudku. „Ale můžu s naprostou jistotou říct, že nebyla zkoumána posmrtně.“

Li se zamračil a pohlédl na doktora Lana. „Pokud tomu dobře rozumím, doktor Lan došel k závěru, že na všech těch ženách někdo provedl pitvu.“

Margaret řekla: „Doktor Lan se ve svém závěru zase tak nezmyšlil, zástupce velitele oddělení. Jediný rozdíl je v tom, že žena, kterou jsem dnes ráno prohlédla, podstoupila tu pitvu před smrtí, a ne po ní. Jinými slovy byla pořád docela dost živá, když ji otevřeli.“ Podívala se na Lana. „Mám pravdu, doktore?“

Zachmuřeně přikývl.

„Jak to víte?“ zeptala se Mej-Ling.

„Díky žlutohnědému zabarvení kůže kolem dlouhé středové rány. Pravděpodobně ji tam zanechal betadine. To je jodová tinktura, kterou se kůže dezinfikuje před řezem. Kůži mrtvého člověka dezinfikovat nemusíte.“

„Můžeme to jednoznačně dokázat?“ zeptal se Li.

„Ne. Ale našla jsem i další vodítka. Kolem rány na hrudníku a bříše byla sražená krev. To se u mrtvého člověka nestane. Ten černý pískovitý materiál podél okrajů řezu, který jsem popsala,

vznikl při použití elektrokauterizačního zařízení. Tím se tepelně zastavuje drobné krvácení, které není dost velké na zažití. Slečna Nien na to poukázala sama, když ti vysvětlila, proč není krev v místech, kde odřízli hlavu a končetiny. A pak tu máme ještě všechny vnitřní stehy, podvázané tepny v místech, kde byly odebrány orgány. Jak jsem už říkala, mrtví nekrvácejí.“

Mej-Ling si odhrnula vlasy z obličeje a řekla: „Zmínila jste se o kyselině jantarové a midazolamu v moči.“

Margaret přikývla. „Jsem si docela jistá, že v laboratoři najdou v mozkové tkáni sukcinylcholin. Mám podezření, že byl použit v kombinaci s midazolamem, aby byly oběti povolné. Midazolam je sedativum. Často se používá během indukční fáze anestezie. Kdyby někdo chtěl, aby se oběť neustále držela na hraně vědomí, musel by do ní každých pár minut vpravit malou dávku. Sukcinylcholin je neuromuskulární blokátor. Oběť by zcela paralyzoval, takže by byla potřeba použít ambuvak, který by jí vháněl vzduch do plic a okysličoval krev. Zní to komplikovaně, ale je to rychlejší a jednodušší postup než při plné anestezii.“

Nastalo dlouhé ticho, protože všichni přítomní zvažovali důsledky Margaretiných zjištění. Li nakonec prohlásil: „Vypadá to, že budu muset přehodnotit své prvotní úvahy o krádeži orgánů.“

Margaret se zamračila. „Podělíš se o ně s námi?“

Li odpověděl: „Pozvali mě ke spolupráci na tomto případu kvůli tělu, které jsme našli v zimě v Pekingu. Rozčtvrcená mladá žena s otevřeným trupem. Téměř ve všech podrobnostech se podobá šanghajským obětem. Úplně jsem vyloučil možnost, že by ji někdo zavraždil kvůli orgánům, protože byly sice vyjmuty, ale našly se v pytlí u těla.“

Margaret zakroutila hlavou. „Myslím, že motivem nebyla krádež orgánů.“

„Proč ne?“

„Hlavně proto, že dáma, kterou jsem dnes prohlédla, podstoupila částečnou pitvu, i když to bylo zaživa. A jak víš, během pitvy se orgány vždycky vytahují, aby se z nich odebraly řezy.“

„Proč by někdo dělal pitvu ‚zaživa‘?“ zeptala se Mej-Ling.

„Nemám tušení. Ale rozhodně nám to pomohlo určit příčinu smrti. Když někomu vyjmete srdce z těla, zabije ho to. Takže oběť zemřela někdy v průběhu zákroku. Možná proto nebyla pitva zcela dokončena předsmrtně a v těle tak zůstala slezina a spodní orgány. Kdoví?“ Přejela očima po tvářích, které ji pozorně sledovaly a hltaly každé její slovo i myšlenku. „Ale především,“ řekla, „vůbec není nutné někoho držet naživu, když mu chcete odebrat orgány pro transplantaci. Stačilo by ho jednoduše zabít a pak orgány vyjmout. To by bylo čistší, rychlejší a jednodušší. Nenapadá mě jediný důvod, proč by někdo dotyčného chtěl držet naživu.“ Polkla další doušek čaje. „Fakta jsou následující: naši švadlenu někdo zavraždil sterilním chirurgickým zákrokem. Její nohy, paže a hlava potom byly odseknuty pomocí těžkého sečného nástroje. Části těla byly uloženy v mrazáku nejméně tři měsíce. Před týdnem je někdo vyhodil naproti za řekou a proces tání urychlil rozklad. Taková jsou fakta. Až na bláznivé spekulace, že šlo o práci nějakého psychopatického chirurga, vám bohužel nemůžu nabídnout jediné vodítko, proč k tomu došlo.“

PÁTÁ KAPITOLA

I

Děšť ani na okamžik neustal. Li a Margaret stáli na schodech před vchodem do márnice, pod přístřeškem z červených tašek. Potřebovala jít na vzduch. On si chtěl zakouřit a promluvit si s ní. Ale několik minut nic neříkal a ani ona se nezdála nijak zvlášť nakloněná konverzaci. Nenápadně se na ni podíval. Vnímal její bledou růžovou kůži. Všiml si, že pihy na jejím nose jsou jaksi výraznější než obvykle. I její oči byly modřejší, než jak si je pamatoval, jako úlomky ledu zasazené v růžovém zlatě. Všimla si, že ji sleduje. Rychle odvrátil hlavu a zatvářil se provinile. Nakonec se na ni znovu podíval a řekl: „Margaret, omlouvám se za včerejší noc. Řekl jsem věci, které...“

„Neomlouvěj se,“ zarazila ho. „Je to moje chyba. Byla jsem unavená a opilá, hloupá a nerozvážná, jako obvykle.“ Odmlčela se. „Skoro jsem nespala.“

„To ani já.“

Chtěla k němu natáhnout ruku a dotknout se jeho tváře, políbit ho na rty a říct mu, že ho miluje. „Li Jene, já...“

Ale náhle se odněkud ozval hlas Mej-Ling. Hovořila s doktorem Lanem. Zasmála se něčemu, co řekl, dlouhým, hýkavým

smíchem, který Limu připadal tak příjemný. Margaret si pomyslela, že hýká jako osel. Věděla, že kdyby ten zvuk slýchala častěji, nejspíš by ji přivedl k šílenství. Běhal jí z něho mráz po zádech, jako ze skřípání křídly na tabuli. Zatnula zuby. Mej-Ling v tom okamžiku vyšla s úsměvem na schody a připojila se k nim.

„Poslyš,“ řekla Limu, „měli bychom jet. Porada v 803 začíná za patnáct minut.“ Vydala se k autu.

Li se otočil k Margaret a zdráhal se odejít. „Uvidíme se později.“

„Určitě,“ řekla Margaret. Mej-Ling ji opět rozhořčila tím, že je vyrušila. Když Li dospíchal deštěm ke dveřím auta, ještě na něj zavolala: „A řekni těm svým detektivům, aby ode mě toho divného medika drželi dál.“

Li ztuhl s rukou na klíce. Zpola se k ní obrátil. „Jakého medika?“ Mej-Ling nastartovala motor a zatroubila. Li zvedl ruku, aby ji utišil.

„Nepamatuju si, jak se jmenoval,“ řekla Margaret a snažila se překřičet burácení motoru. „Pracuje jako noční hlídač na stavbě, kde jste našli ta těla.“

Mej-Ling vypnula motor a otevřela dveře.

„Ťiang Pao-fu?“ zeptal se Li, zatímco Mej-Ling vystoupila z auta.

„Jo, tak nějak to asi znělo,“ řekla Margaret.

Mej-Ling kmitala pohledem z jednoho na druhého. „Ten student medicíny?“

Li jí nevěnoval žádnou pozornost. „Kdy jsi ho viděla?“

„Přišel za mnou včera večer do hotelu Mír, chvíli předtím, než jste mě vyzvedli.“

Li užasle otevřel ústa. Vyměnil si pohled s Mej-Ling. „On věděl, kdo jste?“ zeptala se Mej-Ling a připojila se tak rychle k jejich rozhovoru.

„Jasně. Řekl, že v novinách viděl mou fotku a chtěl mi pomoci s vyšetřováním.“

Li stál naprosto nehnutě, jako zvíře, které cítí nebezpečí a snaží se přijít na to, odkud přichází. „Co jsi mi řekla?“

„Vyděsil mě,“ řekla Margaret. „Prozradil mi, že mě do hotelu sledoval z 803. Odpověděla jsem mu, že by se mnou vůbec neměl mluvit a že nechci, aby se ke mně ještě kdy přiblížil.“

„Proč jsi mi to, ve jménu nebes, neřekla včera večer, Margaret?“

„Zapomněla jsem na něj,“ řekla Margaret podrážděně. „Navíc mi to včera v noci nepřišlo jako moc vhodné téma k hovoru.“ Li přemohl chuť říct jí, že přišla s mnohem méně vhodnými tématy. Margaret se zeptala: „Měla bych si dělat starosti?“

„Ťiang Pao-fu,“ řekla Mej-Ling, „je momentálně náš první a jediný podezřelý.“

Margaret si vybavila jeho stisk na své paži a otrásla se strachem.

* * *

„Chci o něm zjistit všechno,“ řekl Li. „Všechno. Kde žije, s kým se přátelí, kde pracoval. Chci vědět všechno o jeho rodině, přítelkyních i módním vkusu. Dokonce chci znát i čas, kdy chodí kadiť. A hlavně se chci dozvědět, jak si může dovolit vlastní barevnou televizi, když si sám musí platit studium medicíny.“

Několik detektivů u stolu si spěšně naškrábalo poznámky. Ve vzduchu viselo napětí a velká část ho vyzařovala z ledové, nehybné přítomnosti velitele oddělení Chuanga, který mlčky seděl na židli nejbliž k oknu. Většina policistů věděla, že se do médií kvůli včerejší konferenci dostala informace, podle níž osmnáct těl ze staveniště v Pchu-tungu nebylo oběťmi vraždy. Věděli i to, že jejich šéf to vše komisaři sdělil ještě před konferencí. A dnes jim pekingský polda dosazený ředitelem Chuem tvrdil, že jeho americká patoložka věří v naprostý opak.

Když jim Li sděloval zjištění vyplývající z ranní pitvy, nikdo se ani neopovážil pohlédnout na Chuanga. Dozvěděli se, že oběť byla uspána a následně podrobena pitvě zaživa a že nejpravděpodobnější příčinou smrti bylo chirurgické vyjmutí srdce. Byl to bizarní závěr a ani Li, ani jeho patologka netušili, jaký motiv za tím vězí.

Jeden z detektivů nadhodil, že by mohlo jít o krádež orgánů a Mej-Ling zopakovala Margaretino tvrzení, že kdyby oběti někdo vraždil kvůli orgánům, nepotřeboval by je během zákroku držet naživu. Kromě toho podotkla, že orgány pekingské oběti byly nalezeny v pytli vedle těla.

„Takže jsme si jistí, že ta vražda v Pekingu je spojená s těmi těly nalezenými tady v Šanghaji?“ Detektiv se neústupně držel své domněnky.

„Ne, detektive Taji,“ řekla mu Mej-Ling. „Nevíme to jistě. Zastím.“

Li potom dodal: „Tělo, které jsme našli v Pekingu, bylo až doposud uložené v mrazáku. Před dvěma dny jsem zažádal o jeho vyjmutí a rozmrazení. Za pár dní by mělo být dostatečně připravené, takže budeme moct provést novou pitvu. Do té doby bychom měli získat dostatek důkazů ze Šanghaje, aby bylo možné těla s jistotou porovnat. Ale než k tomu dojde, měli bychom mít otevřenou mysl.“

Během následujících třiceti minut proběhla vzrušená diskuze o faktech týkajících se případu, o tom, co vědí, co nevědí, co si myslí a co by měli dělat. Bylo to klasické hromadné zasedání čínských detektivů, kde měl každý hlas, názor a právo se vyjádřit. Jejich rozprava však přesto žádné ovoce nepřinesla. V jednom bodě se dohadovali o tom, jak daleko do minulosti by měli zacházet při vyhledávání žen v databázi pohřešovaných osob. Li už předtím rozhodl, že by se měli zaměřit na pohřešované za poslední rok, což vzbudilo sborové zasténání přítomných

detektivů. Znamenalo to, že budou muset projít a zpracovat stovky spisů. Vzhledem k nárůstu plovoucí populace, která v Šanghaji čítala několik milionů lidí, se neustále někdo pohřešoval. Velice často se ukázalo, že dotyční se nikam neztratili, ale jen odešli hledat práci nebo utekli, aby uzavřeli sňatek jinde, či se jednoduše odstěhovali. Míra zmizení příslušníků mladší generace rychle a neustále rostla. Mnoho mladých dívek odlákala zář světél v Kantonu a Šen-čenu, kde často padly za obět drogám a prostituci, dvěma neblahým trendům, které rostly taktéž. Občas se také stalo, že když otěhotněla žena, která už měla dítě, jednoduše „zmizela“, aby ho porodila někde jinde, daleko od všetečných očí místních úřadů.

Když Li stočil pozornost detektivů na Ťiang Pao-fua a na zjištění, že pronásledoval Margaret až do hotelu, vzbudil tím kolem stolu značný rozruch.

„Vy jste s ním včera sepsal výpověď, Taji,“ řekla Mej-Ling. „Jaký jste z něj měl pocit?“

Taj se opřel a zamyšleně žvýkal konec tužky. Byl to mladý muž, který si očividně dával velice záležet na svém vzhledu — od dokonale bílého roláku a pastelově modrého italského saka až po překrásně střižené tmavé kalhoty s puky, o které by si mohl ostrouhat tužku. Měl krátké, ale moderně ostříhané, gelem natvarované vlasy. Zastrčil palec volné ruky za lesklou sponu na opasku. „Měl jsem z něj solidní vítr,“ řekl Taj. Li si vzpomněl na to, co řekla Mej-Ling potom, co si s ním promluvili na staveništi. *Ten kluk je úplně magor!* Margaret ho označila za divného a k tomu ještě něco dodala... Chvilí nad tím uvažoval a pak si vzpomněl. *Vyděsil mě,* řekla jim před odjezdem.

„Ani na chvilku nezavřel hubu,“ řekl Taj. „Kruci, bývá to úplně naopak, obvykle to z lidí musím tahat. Jako zubař, když někomu trhá zuby. Ale tenhle kluk měl regulérní slovní průjem. Přišlo mi, že si to celé užívá. Ptal se víc než já. Měl takový nezdravý zájem.

Morbidní. Byl až příliš nápomocný. Nakonec jsem měl co dělat, abych se ho vůbec zbavil.“

Slova se ujal jiný z detektivů: „Ale kdyby do toho byl zapletený, přece by se nechoval tak nápadně, ne? Chápete? Jako kdyby se na sebe schválně snažil strhnout pozornost.“

„Možná,“ řekla Mej-Ling, „že chce, abychom si přesně tohle mysleli. Možná věří, že když se hodně zviditelní, vyřadíme ho z vyšetřování, protože by to bylo moc očividné řešení. A když už dělá nočního hlídače na stavbě, měl by to zatraceně jednoduché. Ale nezapomeňte, že jestli tam ta těla naházela on, nečekal, že je někdy někdo najde. Myslel si, že budou bezpečně pohřbená pod tunami betonu a on bude hezky v klidu na svobodě.“

Li řekl: „A další věc, kterou bychom měli zvážit — možná je jen šílený.“ Vzpomněl si na Margaretinu zpola žertovnou, zpola vážnou poznámku o psychopatickém chirurgovi. „Pitvání osmnácti žen zaživa — a možná i dalších, o kterých zatím ještě nevíme — nezní úplně jako něco, co by dělal psychicky zdravý jedinec.“

Taj prohlásil: „Ale nemohl přece pracovat sám, ne? Musel mít k ruce ještě někoho, kdo oběti podával midazolam a staral se o umělý dýchací okruh.“

Li se zarazil. Nad tím se vůbec nezamyslel. A přitom bylo jasné, že vrah nemohl jednat na vlastní pěst. Nepochybně za tím bylo společné úsilí a v takovém případě nemohlo jít o čin osamělého šílence. Mohlo jich být i víc než jen dva. Jak se mohou takoví lidé dát dohromady? Je možné, aby šílenci účelně spolupracovali jako tým? „To je dobrá myšlenka, detektive Taji,“ řekl Li nakonec. „Ale neměli bychom se nechat spekulacemi odvést od nejvyšší priority. Nejprve musíme co nejrychleji určit totožnost obětí.“

Ozvalo se skřípání odsunované židle. Všichni najednou obrátili hlavy k oknu, kde se nyní proti světlu rýsovala Chuangova silueta. Za velitelem oddělení a v dálce za východním křídlem

budovy Li viděl husté proudy aut na mimoúrovňové silnici. Chuang však nic neřekl. Jednoduše se otočil ke dveřím a beze slova odešel. Nikdo nemohl tušit, jestli to mělo být gesto, kterým zareagoval na Liho postup v případě, nebo jestli jen prostě měl něco jiného. Tak či tak za sebou v místnosti zanechal napětí, jež opadlo teprve v okamžiku, kdy Li poradu rozpačitě ukončil.

II

Margaret byla vyčerpaná. Pálily ji oči. Měla pocit, že jí ztuhly všechny svaly v těle. Všechny její končetiny jako by ztěžkly, takže když chtěla pohnout rukou či nohou při chůzi nebo jen zvednout sklenici s vodou k ústům, musela vynaložit nadlidské úsilí. Cítila se zbitá a otlučená a ze všeho nejvíc si chtěla jen lehnout a spát. Konečně ji dostihla pásmová nemoc a příval emocí, které prožila během posledních několik dní.

Prohlédli ruce všech zbývajících obětí a sejmuli z nich otisky prstů. Potom společně s doktorem Lanem provedli opětovné pitvy prvních dvou těl. Když očistili vrstvu hlíny, která stále lpěla na rozkládajícím se mase, našli totéž zabarvení betadinem kolem vstupních ran. Objevili také několik malých stehů na podvázaných tepnách v místě, kde byly vyjmuty orgány. Doktor Lan se nijak nevyjádřil ke skutečnosti, že se tato zjištění neobjevila v jeho původní zprávě. Margaret bylo naprosto jasné, že pitvy provedl zběžně a nevěnoval jim náležitou péči. Doktor Lan však nepůsobil dojmem nedbalého člověka. Bylo zřejmé, že se cítí poníženy jako lékař i jako člověk. Došlo ke zkompromitování jeho profesionality a Margaret pojala podezření, že se stal nedobrovolným nástrojem politických machinací. Nepochybně netušil, že jeho práci bude kontrolovat jiný odborník. Chtěla si však zachovat jeho přízeň, a proto se rozhodla, že ani slovem nenaznačí jakékoliv nedostatky předchozích pitev.

Místo toho veškerou pozornost soustředila na výsledky toxikologických rozborů. Doktor Lan jí vše přeložil a následně prodiskutovali další možnou příčinu smrti. Potom si prohlédla všechny rentgenové snímky jednotlivých částí těl pořízené po jejich nalezení. Nakonec se podívala i na celkové snímky.

I když se na to necítila, souhlasila s Lanovým návrhem, že budou tři další pitvy provádět současně, přičemž doktor bude se svým týmem pracovat v sálu se dvěma pitevními stoly a Margaret zůstane v druhé místnosti sama. Čínští patologové se s ní neustále chodili radit ohledně každého nového či neobvyklého zjištění. Chtěli, aby podložila jejich názory nebo navrhla nějakou alternativu. Její soustředění začalo pomalu opadat.

Byla téměř u konce pitvy. Prozkoumala celý trup a všechny končetiny a chystala se prohlédnout hlavu. Vzhledem k tomu, že krk byl přeseknutý tak blízko u trupu, rozhodla se ho otevřít až potom, co skončí s hlavou. Hrtan, průdušnice a hlavní průdušky bývaly obvykle tou nejnudnější a nejrutinnější částí celé pitvy. Pouze občas byly zajímavější, například když se nešťastná oběť zadusila kusem jídla, které jí zůstalo v hrdle. Margaret si povšimla, že distální částí průdušnice a jícnu chybí kvůli odstranění plic. Nyní se věnovala oblasti krku, která zůstala připevněná k hlavě. Zvedla kůži v přední části, nahrubo ji prsty oddělila od tkáně pod ní a zároveň ji zvedala směrem k bradě. Potom uvolnila zbytek průdušnice a jícnu od okolních svalů a cév. Projela skalpelem po obou stranách a přitom orgány přitahovala k sobě. V této fázi se uvolnily pouze částečně, protože na druhém konci byly stále připevněné k jazyku.

Postupovala opatrně a snažila se neporušit zevnitř kůži na krku. Vzala do ruky dvacetcentimetrovou čepel připomínající filetovací nůž a odřízla jazyk od čelisti tak, že podél něj vedla nástroj naslepo. Potom natlačila špičku jazyka dovnitř,

do hrdla, a vytáhla ho jedním pohybem ven i se všemi ostatními orgány — částmi jícnu a průdušnice, hrtanem a štítnou žlázou.

Vyjmuté vnitřnosti pak převrátila, vzala do ruky nůžky a rozstříhla jícen jako měkkou hadici, kterou odřízla od průdušnice. Když takto uvolnila průdušnici, již rozevíraly neúplné kroužky chrupavek, mohla nůžkami zajet za ni a využít mezeru v chrupavčité tkáni. Podívala se, zda štítná chrupavka neboli ohryzek neutrpěla poranění. Žádná nezjistila, a proto útvar rozevřela a odhalila hladkou růžovošedou sliznici hlasivek. Okamžitě znamenala bílé skvrny několika polypoidních uzlíků.

„Jak to jde?“

Zvedla hlavu a na okamžik se přestala soustředit. Ve dveřích stál Li. Také vypadal unaveně, ale Margaret se při pohledu na něj okamžitě zlepšila nálada. „Ahoj,“ řekla. Téměř hned nato na ni opět padla sklíčenost a vyčerpání, protože se za ním objevila Mej-Ling. Očividně se bez ní Li nemohl nikam hnout.

Vešel dovnitř a podíval se na tělo ženy na stole. Vypadala jako děsivý přelud. Byla voskově nažloutlá a neživá jako cvičná školní figurína. Na jejím výrazu bylo cosi zvláštního, přestože začínal být kvůli rozkladu méně znatelný. Jako kdyby zachycoval okamžik bolesti, strachu nebo obojího. Vlasy měla přilepené k obličejí a v její tváři bylo něco neskutečně smutného, nahlédnutí posledních okamžiků jejího života, což ještě podtrhovaly chybějící oči.

„Myslíš, že jí oči vyloupili proto, aby nebylo poznat tvář?“ zeptal se.

„Nevyloupili je, ale odstranili je chirurgicky,“ řekla Margaret a Limu se v mysli okamžitě objevil obraz velké sklenice plné očí, které na něj upíraly svůj neživý pohled.

„Proč by to někdo dělal?“ zeptala se Mej-Ling.

„Proč by někdo dělal cokoli z toho všeho?“ opáčila Margaret.

Li se opět zahleděl na tvář mrtvé ženy. „Myslíš, že cítila bolest, když umřela?“

Margaret se podívala na její výraz. „Jako kdyby se snažila vyzpívat hodně vysoký tón.“ Chabě se usmála a Li se nechápavě zamračil.

„Co tím myslíš?“

Margaret ukázala na krk, který právě rozřízla, a přejela prstem ve vzduchu nad párem odhalených hlasivek. „Hlasivky,“ řekla. „Když se podíváš zblízka, uvidíš takové bílé skvrnky. Pokud se podíváš ještě blíže, zjistíš, že je tvoří drobné stopkaté polypy. V podstatě malé nezhoubné nádory, kterým se v branži říká ‚zpěvácké uzlíky‘.“

„Chcete říct, že to byla zpěvačka?“ zeptala se Mej-Ling.

„Nemůžu to tvrdit jistě,“ odpověděla Margaret. „Ale hlas určitě používala hodně. Když se jí podíváte na zuby, poznáte, že to byla těžká kuřačka. Což ty uzlíky vždycky zhorší. Možná to byla jedna z těch průvodčích, které na cestující hulákají z reproduktorů v autobusu, ale když si prohlédnete její nehty, zjistíte, že si nedlouho před smrtí nechala udělat manikúru. Víím, že se tady v Číně neradi bavíte o ‚třídě‘, ale nemyslím si, že by si tu průměrná autobusová průvodčí chodila nechat dělat nehty. Byla z jiné třídy. Takže hádám, že tahle dáma se živila zpěvem. A bylo jí kolem třiceti.“

Li uznale přikývl. „Alespoň něco, od čeho se můžeme odrazit.“

„A ještě něco,“ řekla Margaret. Došla k dlouhému pracovnímu stolu z lesklého nerez a probírala se obálkami s rentgenovými snímky, dokud nenašla to, co hledala. Vytáhla z jedné z nich dva radiogramy. Jeden položila na osvětlovací plochu a rozsvítila ji. Okamžitě bylo jasné, že se dívají na snímek chodidla. „Toto je noha jedné z žen, které právě pitvají ve vedlejší sálu.“ Zvedla fotografii a položila místo ní druhý vybraný snímek. „Tady je to vidět lépe.“ Naklonila se a prstem přejela po druhé a třetí nárti

kosti. „Tyhle kosti spojují prsty a zbytek celého útvaru, který se skládá z kotníku a paty...“

„Kosti nártní,“ řekla Mej-Ling.

Margaret se na ni zamyšleně podívala. „Správně.“ Vrátila se k radiogramu. „Na těch dvou uprostřed jsou vidět jizvy. Drobné srůsty v místě, kde se nezhojily únavové zlomeniny. Dá se ale těžko poznat, jestli to jsou částečné, nebo skutečné zlomeniny.“

„Co to znamená pro nás?“ zeptal se Li.

„Nejde ani tak o to, jak tyhle fraktury vznikly. Je velice pravděpodobné, že se nezhojily, protože byly neustále zatěžované. Když zajdete vedle a podíváte se na to děvče na stole, uvidíte, že měla vypracované svaly na nohou, ramenech, pažích a krku. Hádám, že to byla nějaká sportovkyně. Asi gymnastka.“

Li se na Margaret podíval čerstvými očima. V jeho pohledu se zračil obdiv a úcta, kterou k ní choval, když ji viděl při práci. K jejímu důrazu na detail, její interpretaci s nadhledem, šíří a rozsah jejích znalostí a zkušeností. Nikdy nepracoval s nikým, kdo by se jí podobal. Připomnělo mu to, co a proč k ní cítí, i když bylo hodně náročné ji milovat. A k tomu ho přitahovala i její zranitelnost, která se ukryvala pod dobře udržovanou maskou cynismu a jedovaté ironie.

Udělal to očividně dojem i na Mej-Ling, která to však na sobě nechtěla dát znát. „Mohlo by být hůř,“ řekla. „Tři stopy k identitě z... kolika pitev?“

„Z šesti,“ odpověděla Margaret. „A máte pravdu. Mohlo by být hůř. Mohli jste pořád pracovat s mylným dojmem, že oběti zahynuly přirozenou smrtí.“ Vypnula světelnou desku a vrátila rentgenové snímky do obálky. „Po pravdě právě zvažujeme další možnou příčinu smrti.“

„Vážně?“ Mej-Ling stále páčila Margaretina štiplavá poznámka. Podívala se na Liho, ale nezdálo se, že by si něčeho všiml.

„Jakou?“ zeptal se.

„Midazolam,“ řekla Margaret. „Používá se běžně při drobnějších zákrocích jako anesteziologické sedativum... například při trháni zubu, čištění popáleniny, zavedení endoskopu do těla, nebo dokonce...“ podívala se na Mej-Ling, „...při potratu.“ Na okamžik se odmlčela, ale Mej-Ling se na její nástrahu nechytla. „Jak jsem už říkala, musel být do těla dodáván často a v malých objemech. Zvýšená dávka může způsobit srdeční zástavu. Takže by to mohl být rychlý a snadný způsob, jak dorazit oběti někdy v průběhu zákroku.“

„Ale když nemáme po ruce jejich srdce, nemůžete to říct jistě,“ prohlásila Mej-Ling.

„I kdybychom je měli, nijak by nám to nepomohlo,“ opravila ji Margaret. „U srdeční tkáně trvá zhruba dvanáct hodin, než dojde k viditelné reakci — a žádná z těch žen tak dlouho nežila. V tomto případě jde hlavně o toxikologii.“

Vrátila se ke stolu, aby dokončila poslední kroky pitvy. „Když budeme ve čtyřech postupovat po třech pitvách zároveň, měli bychom být zítra večer hotovi. Ale kompletní výsledky z toxikologie dostaneme až tak den dva potom.“ Stáhla ženě kůži z lebky. „Mimochodem, zamluvila jsem nám na večer stůl v restauraci Drak a fénix v osmém patře hotelu Mír. Podle všeho je z ní krásný výhled na Bund.“ Zvedla oči k Limu a řekla bez obalu: „Stůl pro dva. Od té doby, kdy jsem přiletěla ze Států, jsme neměli jedinou příležitost si promluvit.“

Li se na Mej-Ling nervózně podíval. Ona se však sladce usmála. „Ano,“ promluvila k Margaret, „je tam krásný výhled. Měla byste si užít čas, který vám v Šanghaji zbývá. Přece jen pozítří letíte do Pekingů.“

„Opravdu?“ Margaret se podívala na Liho.

„Ty jsi jí to ještě neřekl?“ zeptala se Mej-Ling.

Li rychle dodal: „Potřebuju, aby ses podívala na to tělo, které jsme našli v Pekingu, Margaret. Zažádal jsem už o překlad

pitevní zprávy a tělo se už dva dny rozmrazuje. Takže ještě pár dní a bude připravené.“

„Chápu.“ Margaret se obrátila k uťaté hlavě. Nedokázala se podívat Mej-Ling do očí. I když věděla, že Mej-Ling s tím nemá co do činění, zdálo se jí, že prohrála bitvu vůle.

Li řekl: „Chtěl bych tě ještě požádat o jednu laskavost.“ Margaret vzhlédla a Li pokračoval. „Byl bych rád, kdybys vyzvedla Sin-sin a vzala ji sem s sebou.“

Margaretina tvář se při té vidině okamžitě rozzářila nadšením. Podívala se na Liho s jiskrami v očích. „Samozřejmě,“ řekla. „Je u Mej Jüan?“

Přikývl. „Budeš ji muset vyzvednout ve školce. Jedna mateřská škola v Šanghaji slíbila, že ji dočasně přijme. V hotelu pro ni zamluvili pokoj hned vedle mého. Mám domluvené i hlídání po večerech a víkendech, když budu mít zrovna práci.“

„To je super,“ řekla Margaret. „Budeme s ní moct trávit čas.“

„Ano,“ řekl Li nadšeně. „Mej-Ling to tady v Šanghaji všechno zařídila. Taky zbožňuje děti. Takže si Sin-sin bude mít pořád s kým hrát.“

Margaret se opět zachmuřila. Měla pocit, že Mej-Ling okupuje veškerý její prostor. „To bude fajn,“ řekla podrážděně, zapnula okružní pilu a zajela s ní do lebky na stole.

III

Malá místnost měla půdorys čtverce. Zdi byly natřené nabílo. Barva se odlupovala v místech, kde předtím visely papíry nebo plakáty. Jejich obrysy byly stále viditelné, jako duchové. Na stěně naproti dveřím se nacházelo jedno hranaté okno, za nímž se rozprostíraly ošumělé domy s policejními byty. Ze stovek oken vycházelo do tmavé, vlhké noci světlo. Uvnitř místnosti stál stůl zjizvený od nedopalků a na pohled nepohodlná židle.

Na stropě visela osamocená zářivka a zalévala kancelář tvrdým světlem. Místnost měla Limu sloužit až do konce vyšetřování. Stejně jako velitel Chuang nepůsobila přívětivým dojmem. Hned vedle byl audiovizuální sál, což se dalo poznat i díky hluku pouštěných a přetáčených pásek doléhajícímu sem skrz zeď. Společná místnost detektivů ležela na opačném konci chodby, kde měla kancelář Mej-Ling.

„Není to nic moc,“ řekla. „Ale někdo to tady měl moc rád. Nechtěl se odtud odstěhovat.“

„Měl bych vědět, kdo to byl?“ zeptal se Li.

Zakroutila hlavou. „Raději ne.“

Někdo prudce zaklepal na dveře. Otočili se a spatřili detektiva Taje s hromádkou dokumentů v podpaží. „Máte telefon, šefová,“ pronesl směrem k Mej-Ling.

Přikývla a otočila se k Limu. „Uvidíme se později.“

Když zmizela, Taj položil papíry na Liho stůl vedle hromádky několika dalších. Nejistě pohlédl na Liho. „Četl jsem o těch sériových vraždách, které jste vyřešil v Pekingu,“ řekl. Li si uvědomil, že Taj k němu nejspíš cítí obdiv. „Dost chytrá detektivní práce.“

„Měl jsem štěstí,“ prohlásil Li. „O to větší, že jsem vyvázl živý.“

Taj přikývl. „Znal jsem Tuan-mu Chung-jüa.“ Li svažtil obočí a snažil si vzpomenout, kde to jméno viděl. Pak mu to došlo. Ebenová busta na dvoře. Tuan-mu Chung-jü byl slavný šanghajský detektiv, který pracoval v 803. Taj se na Liho snažil udělat dojem. „Tak trochu mě bral jako svého syna. Vedl mě. Byl to skvělý chlap.“

Li přikývl a obešel stůl. Odsunul židli a posadil se. Zalovil v kapsách, ale Taj vytáhl svou krabičku dřív. Li si vzal cigaretu a Taj připálil nejprve jemu a pak i sobě. Li se ho zeptal: „Kolik vám je let, detektive?“

„Dvacet osm, veliteli,“ řekl Taj.

„Nejsem velitel,“ řekl Li. „Jen zástupce.“

Taj přikývl. „Máte na kriminálce v Pekingu hodně ženských?“ zeptal se.

„Jistě.“

„Myslím ty s vysokou hodností. Jako zástupkyně velitele Nien.“
„V současnosti ne,“ řekl Li.

Taj moudře přikývl a potáhl z cigarety. „Já myslím, že ženské jsou v pohodě. Můžou držet oblohy, kolik chtějí. Ale pracovat pod nimi je peklo.“

„Vážně?“ Li se to nechystal nijak komentovat, ale zajímalo ho, co chce Taj říct.

Taj se usadil půlkou zadnice na kraj Liho stolu. „Víte, vždycky se do toho zamotá sex. Tomu se prostě nedá vyhnout. Mej-Ling je v pohodě. Ale má spadeno na vyšší šarže. Jako kdyby ji vzrušovala hodnost nebo tak něco. Na nás ostatní shlíží s opovržením, protože pro ni nejsme dost dobří.“

Li už slyšel dost. „Pro vás to je zástupkyně velitele oddělení Nien, Taj,“ řekl. „Neschvaluji, když detektivové o svých nadřazených hovoří takto.“

„Aha.“ Zdálo se, že Taj je překvapený, ale že se ho to nijak nedotklo. Pokrčil rameny. „Omlouvám se, veliteli.“ Postavil se. „Mimochodem, na vrcholku té hromady je spis dámy jménem Fu Ja-wen. Pochází ze čtvrti Lu-wan ve staré francouzské části města.“

„A co s ní?“

„Pracovala s manželem v malém krejčovství na ulici Sung-šan. Ztratila se před pěti měsíci.“

Když Taj odešel, Li si k sobě přitáhl spis Fu Ja-wen, ale nedokázal se soustředit. Hlavou mu vrtalo, co Taj myslel tím, že má Mej-Ling „spadeno“ na vyšší šarže. O jakých důstojnících mluvil? Nebo to způsobily jen žárlivost a pomluvy? Byl si vědom, že to Mej-Ling k němu táhne. Číselo jí to z očí, ze způsobu, jakým se

ho tu a tam dotkla v nestřežených intimních okamžicích. Přesto měl však celou dobu velice zvláštní pocit, že náklonnost, kterou mu projevuje téměř od prvního okamžiku, je jen jakýsi návyk, přenesení citů z jiného vztahu.

Zdráhal se sám sobě přiznat, že i ona ho přitahuje, že se těší z těch prchavých chvil náhodné blízkosti, z doteku jejích prstů na hřbetu své dlaně, které v jeho břicho vzbuzovaly motýlí šimrání. Navíc rozdmýchávaly i zvláštní, vzdálený pocit v jeho podbřišku. Kdyby si ty emoce přiznal, okamžitě by se k nim připojil i sžíravý pocit viny. Musel by si ujasnit, co vlastně cítí k Margaret, a to se mu právě teď nechtělo.

Pak pomyslel na Margaret a na její podivné, paranoidní chování a nevrzivost vůči Mej-Ling, přímočarost její otázky, když se ptala, co mezi nimi je. *Dva přitažliví lidé, které osud svedl dohromady během náročné práce v podivném městě? Nestalo by se to poprvé*, řekla. Vrátil se mu pocit provinilosti. Proč se tak cítil? A jaký instinkt Margaret napověděl pouhých pár hodin po přiletu do Šanghaje, že by mohl k Mej-Ling chovat city, které si sám zatím ani nepřiznal? Neušlo mu, že mezi Margaret a Mej-Ling okamžitě vzniklo nepřátelství, ale pořád to pro něj byla záhada. Opět se stal zajatcem vlastních emocí a nemotorně se prodíral nezmapovanými vodami nejistého vztahu. Podíval se na hodinky. Za dvě hodiny měl jít s Margaret na večeři. Někde hluboko uvnitř se té představy děsil.

Přinutil se přesunout svou pozornost na spis na stole. Pomyslel si, že se tak dostane do bezpečnějšího a povědomějšího terénu.

IV

Margaret našla Gellerův vzkaz zastrčený pode dveřmi. *Jsem v baru, kdybyste měla chuť se napít*. Chuť měla opravdu velkou.

Ale nejprve se potřebovala osprchovat a smýt ze sebe stopy pitevny, převléct se a stát se tou druhou osobou než patoložkou Margaret Campbellovou. Tou druhou Margaret, která ji vždycky zklamala, vždycky se špatně vyjadřovala a zamilovávala se do nesprávných lidí.

Když našla cestu k baru, už jí bylo trochu lépe. Horká voda odplavila z jejích svalů část napětí. Mocný pocit únavy snížil její zábrany. Nechtělo se jí nad ničím přemýšlet. Chtěla jen v žilách pocítit trochu alkoholu a na okamžik zapomenout na všechny životní bolístky.

Geller seděl sám na baru a pohrával si se sklenicí piva. Margaret tipovala, že jich už stihl pár vypít. Krátce k ní vzhlédl, když se usadila na stoličku vedle něj. „Vodka s tonikem?“

„Učíte se rychle.“

„Pocházím z dlouhé rodinné linie cirkusových zvířat. Dáme se snadno vytrénovat.“ Zamával na dívku, která se schovávala za kávovalarem, a přinutil ji tak vystoupit z pohodlného úkrytu. Objednal si vodku a další pivo. „Perný den?“ zeptal se Margaret.

„Jako každý jiný.“

„Chcete si o tom popovídat?“

„Ne.“

Pokrčil rameny. „Tak to zní docela nesmlouvavě.“

Ušklíbala se. „Tak mi říkají. Nesmlouvavá Campbellová.“

„Hele, to zní jako název detektivky z padesátých let minulého století.“ Na chvilku se odmlčel. „Panebože, je to vážně už minulé století? Připadám si tak starý.“

Dostali pití a Margaret si dopřála dlouhý požitkářský lok. Alkohol ji okamžitě uvolnil ještě víc. Podívala se na Gellera a pak se rozhlédla po prázdném baru. „Není tu moc rušno, že?“

„To je tím, že tady mají nestoudné ceny,“ řekl. „To vy ovšem nemůžete vědět, protože placení necháte vždycky na mně.“

Zasmála se. „Tak tuhle rundu napíšeme na můj pokoj.“

„Ale ne,“ řekl. „Můžu si to zahrnout do nákladů.“

„Samozřejmě,“ řekla. „Jsem zapomnětlivá. Jsem pro vás vlastně jen práce.“

„Zatraceně těžká práce,“ zabrbal a pak se ušklíbl.

„Docela mě překvapuje, že tu sedíte sám,“ řekla Margaret. „Neříkal jste mi náhodou, že mě tady tisk bude neúnavně pronásledovat na každém kroku?“

„Jo.“

„Tak kde jsou?“

„Nejspíš se utábořili v hotelu Westin Tchaj Pchin Jang u silnice k letišti Chung-čchiao.“

Margaret nevěřila svým uším. „Co tam dělají?“

„Možná si myslí, že právě tam jste ubytovaná.“ Pořádně si lokl piva.

Margaret se na něj pobaveně zadívala. „A jak na něco takového přišli, pane Gellere?“

Velice uvolněně pokrčil rameny. „To fakt netuším. A jinak, já jsem Jack. Jo? Nikdo mi neříká pane Gellere, až na mého pana domácího, když mu týden dlužím nájem.“

„To je od něj velice zdvořilé.“

„Měla bys slyšet, jak mě oslovuje po měsíci.“

„Takže moc nevyděláváš?“

Zamyšleně si promnul čelist, která by potřebovala oholit.

„Občas ano, občas ne. To záleží na tom, jestli mám špatné, nebo dobré zprávy. Když jsou dobré, tak si musím utáhnout opasek. Víš, Margaret... Můžu ti říkat Margaret?“

„To je mnohem milejší než to, jak mi říká hodně lidí.“

Zachechtal se. Z vřelosti v jeho očích poznala, že se mu líbí. Bylo příjemné být pro změnu ve společnosti někoho, komu je sympatická. Nepřátelství ve výrazu ostatních lidí vídala až příliš často. „Víš, když chceš prodat novinám příběh, je to v podstatě stejné jako být těhotný — velké břemeno a hodně dřiny. A jako

cynik ti taky můžu říct, že s tebou vyjebají spíš na konci než na začátku projektu.“

Margaret se zasmála. Geller jí byl také sympatický. Byl to společník, z něhož vyzařovala pohoda. Mluvil stejným jazykem a sdílel s ní i smysl pro humor. Nuance nepředstavovaly žádný problém.

„Hádám, že se mi pořád nechystáš říct nic o průběhu vyšetřování, že?“ prohlásil.

„Řekla bych, že hádáš dost správně.“

Potom vytáhl zcela nečekanou kartu a úplně jí vyrazil dech.

„Co ty a zástupce velitele oddělení Li? Pořád to spolu táhnete?“

Chvilí nevěděla, co na to má říct. Zdálo se, že nemá smysl to jakkoliv popírat. Očividně zjistil, co se dalo. Nakonec řekla: „Momentálně ano.“

Zaznamenal, jakým tónem to vyslovila, a zpozorněl. „Potíže v ráji?“

Pokrčila rameny a snažila se působit lhostejně. „Víš, jak to chodí. Holka z Ameriky potká kluka z Číny, zamiluje se. Kluk z Číny potká holku z Číny a holka z Ameriky s ní nemůže soupeřit.“

„Proč?“

„Jazyk, kultura, prostě všechno. Jak můžeš překlenout tisíc let širokou kulturní propast? Ona je tady jako ryba na souši a on je jako ryba na souši u ní v Americe. Kde by tak spolu mohli plavat?“

„Hele, Margaret,“ řekl a vrátil se ke svému pivu, „kdybych na tuhle otázku znal odpověď, netrivil bych tolik času chytáním bronzu po putykách.“ Margaret se okamžitě dovtípila, že za tou větou je něco víc. Prozradil hluboko pohřbený pocit spojený s nešťastnou zkušeností, která se možná podobala té Margaretině.

* * *

Li z ulice vtrhl do otáčivých dveří. Světla z obchodů po stranách se jasně odrážela od naleštěné mramorové podlahy. Proběhl kolem směnárny a octl se v rozlehlé hale naproti recepci. Z protějšího rohu, od vchodu do baru, se nesl zvuk živé jazzové kapely. Rychle přešel celou místnost až k mladé Číňance postávající u dvojitých dveří, zpoza kterých se linuly tóny dixielandu. Vyzvala ho, aby zaplatil vstupné. Nahlédl do místnosti za ní a zjistil, že bar je obrovský a plný úhledných řad stolů a židlí, na kterých nikdo nesedí. Hudba byla ohlušující. Margaret mu předtím řekla, že se s ním potká v baru, ale určitě neměla na mysli tenhle. „Je tu ještě nějaký jiný bar?“ zeptal se.

Mladá žena si o něm nepochybně myslela, že je lakomec, a přezíravě ukázala do patra.

Bar ve stylu art deco v mezipatře byl také prázdný. Všiml si, že za barem se nenápadně pohybuje číšnice a doufá, že si jí nevšimne. Seběhl po schodech zpátky k recepci a zeptal se, v jakém pokoji je ubytovaná Margaret Campbellová. Pak vyjel výtahem do šestého podlaží a šel dlouhou chodbou pokrytou tlustým kobercem, dokud nenašel pokoj číslo 605. Na zdi byl zvonek. Stiskl ho a zaslechl zpoza dveří cinkání. Čekal, ale nic se nedělo. Znovu zazvonil. I to se minulo účinkem. Zaklepal na dveře a zavolal: „Margaret?“ Nejprve její jméno vyslovil tlumeně a potom nahlas. O pár metrů dál se otevřely dveře, ze kterých se vyklonil postarší Japonec a rozzlobeně se na Liho podíval.

Li sjel zpátky do haly a požádal recepční, aby zatelefonovala do pokoje. Trpělivě čekala se sluchátkem u ucha, ale marně. Li se jí potom zeptal, jestli tam Margaret nenechala klíč. Recepční se podívala a řekla, že ne a že ho má u sebe. Li byl nejprve zmatený a pak rozčilený. Někde hluboko uvnitř se mu však zároveň i ulevilo. Čekal ve vstupní hale dalších patnáct minut a nakonec nechal na recepci stručný vzkaz. Se spravedlivým rozhořčením se vrátil do hotelu Ta Chu. Tam si lehl na postel,

poslouchal rachot aut na nadjezdu Jen-an za oknem a snažil se nějak vyznat v tom zmatku z protichůdných emocí, které se mu honily hlavou.

V

Nejdřív netušila, co ji probudilo. Do vědomí jí vstoupil nějaký zvuk nebo pohyb. Měla tak těžká víčka, že je sotva dokázala udržet otevřená. Spatřila pode dveřmi úzký pruh světla přicházejícího z chodby a ucítila pronikavý závan povědomého orientálního parfému. Potom zaslechla jemné zašustění hedvábí, které znělo jako šepot. Obrátila se a spatřila nad sebou postavu v dlouhém ručně vyšívaném rouchu. Zprvu nepoznávala její obličej, ale věděla, že to je žena drobné, štíhlé postavy. Stála bez hnutí a jen ve tmě pozorovala ležící Margaret. Margaret rychle nahmatala vypínač a prudce zamrkala v náhlé záři elektrického osvětlení. Zjistila, že se nad ní sklání Mej-Ling s planoucíma očima. Zničehonic zvedla nad hlavu sepjaté ruce a Margaret postřehla záblesk dlouhé štíhlé čepele, která se snášela přímo na ni.

Vykřikla a prudce se posadila. Všude kolem panovala tma, Margaret v hlavě cítila tepání krve a slyšela ozvěnu svého křiku. Byla v pokoji sama a seděla oblečená na posteli. Ve tmě svítily rudé číslice digitálního budíku na stolku vedle postele. Ukazovaly čas 3:12. Zmateně zamrkala. Připadala si dezorientovaná. Byl to předtím sen? Nebo se ještě neprobudila? Kde je? V hotelovém pokoji. Zahlédla pruh světla z pootevřených dveří koupelny. Čína. Šanghaj. Náhle si vzpomněla na večeři s Lim. Pak se znovu podívala na hodiny, ale čas na nich jí nedával žádný smysl. Dvanáct minut po třetí? To přece není možné. Bylo ráno, nebo odpoledne? Potom se jí zvedl žaludek, protože si uvědomila, co se stalo.

Strávila hodinu v baru s Jackem. Nějakou dobu si povídali a ona mu pak řekla, že se s někým chystá na večeři a jde se trochu probrat do pokoje. Jen na chvilku se natáhla na postel. Na okamžik zamhouřila oči, aby zastavila místnost, která se kolem ní točila. Měla jen jednu sklenici, ale účinky alkoholu v kombinaci s vážným nedostatkem spánku udělaly svoje. Prospala nejméně osm hodin. Pořád se jí nechtělo věřit, že se opravdu probudila uprostřed noci a že zmeškala večeři s Lim o sedm hodin. Sedm hodin! Přišlo jí to zhola nemožné.

Odešla do koupelny, aby si upravila rozmazaný make-up kolem očí. Potom sjela výtahem do přízemí. Slečna na recepci si Liho pamatovala dost jasně. Řekla, že šel nahoru za ní, a když se nedozvonil a nedovolal, vrátil se na recepci a požádal, aby jí zavolala do pokoje. Dodala, že vypadal celkem našťvaně.

„Nechal mi nějaký vzkaz?“ zeptala se Margaret.

„Moment.“ Recepční se sehnula pod pult a pak vytáhla obálku. Margaret ji hned roztrhla a našla v ní přeložený papír s hlavíčkou hotelu. Li na něj naškrábal své telefonní číslo, číslo pokoje a velice strohý vzkaz: *Zavolej mi.*

„Mohla bych si od vás zatelefonovat?“ zeptala se Margaret.

Recepční na ni zmateně pohlédla. „Teď?“

„Jistěže teď,“ odsekla Margaret.

Recepční na pult vytáhla telefon a Margaret rychle vytočila číslo, které jí na sebe nechal Li. Ozval se čínský hlas a Margaret se nepodařilo osobu na druhé straně přimět mluvit anglicky. Prudce přistrčila sluchátko k recepční. „Požádejte je, aby mě přepojili na pokoj číslo 223,“ řekla.

Recepční promluvila do sluchátka a po chvíli dohadování ho předala zpět Margaret. Ozvalo se zvonění. Uplynula celá věčnost, než nakonec zazněl ospalý mužský hlas. „*Wej?*“

„Li Jene?“

Nastala chvíle ticha. Pak opět promluvil. „Margaret?“

„Li Jene, strašně mě to mrzí,“ vyhrkla.

„Víš, kolik je?“ Nepochybně se právě podíval na hodiny a byl slyšitelně rozčilený.

„Usnula jsem,“ vypravila ze sebe chabě. „Jen jsem si na minutu lehla a... pak se vzbudím a jsou tři ráno. Byla jsem strašně unavená.“

„No, já jsem zrovna teď taky docela unavený,“ řekl a nesnažil se v hlase nijak skrýt podráždění. „Promluvíme si o tom zítra.“ Zavěsil.

Margaret překvapila úsečnost jeho jednání. Položila sluchátko do vidlice a odešla rychleji, než si recepční mohla všimnout její bolesti a rozpaků. Vrátila se do svého pokoje, ale byla už úplně probuzená a věděla, že nemá význam vracet se do postele. Zapnula televizi a pokoušela se sledovat jakýsi film na HBO Asia, ale už byl za půlkou a ona se stejně nedokázala soustředit kvůli tisícům myšlenek, které se jí honily hlavou. Vstala a přešla k oknu. Povytáhla záclonu a vyhlédla na ulici Nan-ting. Venku přestalo pršet, poprvé od okamžiku, kdy přiletěla. Najednou se jí zmocnila nepřekonatelná touha nadechnout se čerstvého chladného vzduchu, pocítit vánek na tváři, protáhnout si nohy na opuštěném nábřeží Bundu. Našla kabát a uvázala si kolem krku šátek. Vyšla na chodbu, kde spatřila hotelového poslíčka v bílé bundě. Spal natažený na dvou křeslech v otevřeném vchodu do úklidové místnosti. Hádala, že tam takto ležel, už když šla dolů na recepci. Předtím si ho však nevšimla. Po špičkách se kolem něj proplížila k výtahu.

Bund byl opuštěný a bez světelné podívané vypadal stejně mdle jako každá jiná setmělá ulice velkoměsta kdekoliv na světě. Pronikavá žlutá světla pouličních sodíkových lamp z něj vytáhla veškerou barvu. Vyhasly všechny zelené, žluté a modré reflektory, obří neonové reklamy, které ještě před pár hodinami žhnuly na noční obloze. Maxell, L'Oreal Paris, Sharp, Nescafé.

Zmizely hemžící se davy turistů a Šanghajanů, kteří se celý den procházeli po promenádě. Na druhé straně řeky prozrazovaly existenci Pchu-tungu, finančnického zázraku, pouze červeně blikající navigační světla na vrcholech budov. Všech šest pruhů Bundu bylo strašidelně opuštěných. Hodiny na věži v půlce promenády zářily nad prázdným městem jako bledý měsíc. Bylo téměř tři čtvrtě na čtyři.

Tu a tam kolem projel osamocený cyklista, pravděpodobně na cestě na brzkou směnu v některé továrně. Margaret zahlédla blížící se taxi, které přibrzdilo. Řidič se k ní nakláněl a čekal, až ho zastaví. Bylo nepředstavitelné, že by se nějaká *jang-kuej-c'* mohla ve čtyři ráno potulovat prázdnými ulicemi, aniž by potřebovala taxi. Všem autům, která ji míjela, však Margaret naznačila, aby jela dál.

U obrubníku na konci ulice Nan-ting, blízko řeky, stálo půl tuctu taxíků. Kousek od roštu nad košem na dřevěné uhlí seděla na nízké stoličce žena v bílé bundě a bílé kulaté čepici. Nad žhavými uhlíky spočíval velký hrnec horké, bublající polévky. Žena velkou naběračkou rozlévala do misek řidičům, kteří postávali kolem ní, kouřili a podupávali na místě v časném ranním chladu.

Řidiči zvědavě sledovali Margaret. Rozhlédla se na obě strany a přeběhla všech šest pruhů, přičemž se jen na okamžik zastavila ve středním dělicím pásu. Silnice byla prázdná, pouze v dálce svítily reflektory nákladního auta přijíždějícího od mostu Nan-pchu. Konverzace kolem žhnoucího koše náhle utichla. Přítomní si nejspíš pomysleli, že je přišla požádat o polévku. Ale rychle je minula a vyběhla schody na dlouhou opuštěnou promenádu. Náhle se octla na tmavém chodníku dál od pouličního osvětlení. U stánků, kde prodejci předtím nabízeli nápoje, občerstvení a kinofilmy Fuji, pořád stály rozevřené deštníky. Nikde kolem nezahlédla živou duši. Pozoruhodná fontána, obvykle nasvícená zelenými světly, byla vypnutá. Margaret došla

ke zdi. Naklonila se a zadívala se na černou hladinu řeky. Kolem pomalu projela plně naložená bárka. Byla ponořená tak hluboko, až se zdálo, že se každou chvíli potopí. Neměla žádná navigační světla, jen v kabině hořela malá petrolejová lampa. Někde daleko, směrem proti proudu řeky, zazněla mlhová siréna jiné lodi.

Margaret se zhluboka nadechla. Byla si jistá, že cítí moře, které leželo nedaleko, u delty řeky Jang-c'-ťiang. Vydala se pomalu na sever po promenádě. Zkřížila ruce na prsou, aby se trochu zahřála. Zachvátila ji hluboká deprese. Li byl jediným důvodem, proč se rozhodla zůstat v Číně. Jediným důvodem, proč se vrátila. Bez něj neměla proč tu být. Nic jiného ji tu nedrželo. Nikdy nepřemýšlela, co by dělala, kdyby o něj přišla. Její „domov“ jí během těch pár dní připadal cizí. Ale ani Čínu nedokázala považovat za domov. Cítila se vykořeněná a po smrti otce i osiřelá, přestože její matka byla stále naživu. Jako kdyby se jí utrhla kotva a ona volně plula po nezmapovaném moři. Ani bůh nemohl tušit, kde ji mělo vyplavit. Pomyslela si, že může dělat jediné — poddat se osudu a nechat proudy, aby ji zavedly, kam budou chtít. Nemělo smysl stavět se proti nim. Bylo to marné a vyčerpávající. Řekla si, že dokončí svůj díl práce na šanghajských vraždách, provede novou pitvu těla v Pekingu, vrátí se společně se Sin-sin na jih a pak se uvidí. Jestli to Liho opravdu táhne k Mej-Ling, je jasné, že s ní nemůže soupeřit. Jak řekla Jackovi, každý si plul v jiném bazénku.

Došla k bráně před parkem Chuang-pu. Byla zamčená. Ve tmě za ní spatřila v odraženém světle Památník lidových hrdinů. Rostly zde stromy a keře, které promenádu oddělovaly od silnice. Příležitostně projíždějící vozy působily vzdáleně. Na druhé straně zdi se ozývalo jednotvárné, nepravidelné šplouchání, jak řeka narážela na kámen. V tmavém křoví se ozvalo zašustění, které ji vyděsilo. Stála jako přibitá. Bylo to zvíře? Neměla však v úmyslu zůstat a zjišťovat to. Otočila se a rychle se vydala

nazpět po cestě, kterou přišla. Bledá měsíční tvář hodin byla velice daleko. Došla dál, než si myslela. Dlouho se vůbec neohlížela a jen se snažila ovládnout nutkání dát se na útěk. Nejspíš to byl pes nebo potkan. Ohlédla se přes rameno, aby se uklidnila, a zhruba sto metrů za sebou spatřila siluetu muže, který rychle kráčet za ní. Málem zaječela. Nechybělo málo a úplně by ztratila sebeovládání. Rozběhla se. Utíkala, dokud nedorazila k suchému korytu fontány. Opět se ohlédla. Tentokrát však nikoho neviděla. Nezaznamenala žádný zvuk ani známky pohybu. Zastavila se, aby popadla dech. Na okamžik se jí ulevilo. Co když si to jen představovala? Rozhodla se sejít na chodník, do otevřeného prostoru silnice zalité světlem. V dálce před sebou už viděla hlouček řidičů, kteří stále ještě postávali kolem hrnce s polévkou. Už byla skoro v jejich doslechu. Seběhla schody a prošla kolem vstupu do podchodu. Jeho stěny lemovaly řady nasvícených plakátů, jež vrhaly silnou, jasnou záři. Otočila se za pohybem, který zachytila ve svém periferním zorném poli. Na okamžik zahlédla v jasném světle podchodu mužskou tvář. Byl to malý, podsaditý muž s dlouhými rozčuchanými vlasy a širokým plochým obličejem Mongola. Jeho oči tvořily jen dvě černé šterbiny. Neviděla v nich žádné světlo. Horní část jeho úst byla zdeformovaná děsivým rozštěpem a odhalovala tak hnědé zuby ve škaredém předkusu. Ztuhl jako zvěř, na kterou dopadlo světlo reflektoru. Margaret chtěla ječet hrůzou, ale nemohla popadnout dech. Jejich oči se setkaly v jednom příšerně dlouhém okamžiku. Byl tak blízko, že se k němu mohla skoro natáhnout a dotknout se ho. Pak se otočila, seběhla zbytek schodů na chodník a uháněla směrem ke skupince taxikářů, kteří právě pili polévku.

Když k nim doběhla, všichni ji udiveně sledovali. Zpomalila a zastavila se. Snažila se do bolavých plic natáhnout vzduch. Otočila se. Ulice za ní byla prázdná. Ani lidská duše, ani auto na

dohled. Obrátila se zpátky ke zvědavým pohledům řidičů a ženy s polévkou. Ta třeštila oči na plavovlasou, modrookou cizinku, která uprostřed noci přiběhla po ulici. V jedné absurdní chvíli si Margaret říkala, jestli si náhodou nemyslejí, že si šla zaběhat. Soudě dle jejich výrazů ji považovali za šílence. Ohlédla se, ale po muži s rozštěpem se slehla zem. Margaret se ze všech sil snažila popadnout dech. Pokusila se pousmát, ale tušila, že to vypadá spíše jako grimasa. Řidiči na ni stále zírali v tichém úžasu a někteří nehnutě drželi misky na půli cesty k ústům. Měla pocit, že musí něco říct. Zamumlala: „*Ni chao.*“

Hlouček na oplátku také polohlasem pozdravil *ni chao*, protože měli ve zvyku odpovídat cizincům na čínský pozdrav. Margaret se rozhlédla na obě strany silnice a pak se přinutila co nejklidněji přejít. V zádech cítila jejich pohledy.

Minula světla nonstop otevřené budovy Citibank s řadou zářících bankomatů za posuvnými skleněnými dveřmi. Uvnitř seděl noční vrátný, četl si nějakou knihu a poslouchal k tomu hlasitou hudbu. Zabočila na ulici Nan-ting a naposledy se ohlédla. Kromě řidičů a ženy s polévkou tam nikdo nebyl. Nakonec se s úlevou opřela do otáčivých dveří hotelu Mír. Uvědomila si, že se poprvé za celý svůj pobyt v Číně bojí vyjít na ulici.

ŠESTÁ KAPITOLA

I

Li seděl pohroužený do svých myšlenek, zatímco Mej-Ling se proplétala hustým provozem na Chuaj-chaj. Déšť ustal a ulice byly téměř suché. Projížděli místem, jež bývalo srdcem francouzské čtvrti, někdejší třídou Joffre, obchodní ulicí, která se téměř nijak nelišila od pařížských bulvárů. Ale z původní francouzské koncese zbyl pravděpodobně jen secesní obchodní dům Printemps dál na západ. Projeli kolem podniku nazvaného Jurský bar, v jehož štítu visela cedule s nápisem *Tudy k dinosaurům*. Li se na okamžik zamyslel nad tím, kam se v tomto městě podělo pět tisíc let čínské kultury. Potom zabočili na ulici Sung-šan. Mej-Ling zastavila u obrubníku. „Pěšky to nejspíš najdeme rychleji,“ řekla.

Vystoupili z vozu a Li se rozhlédl po ulici. Po obou stranách ji lemovaly stromy. Jejich listy teprve začínaly žloutnout. Úzké ucpané prostory před výlohami obchodů soupeřily o místo. Nad nimi se tyčila dvě patra ošumělých bytů, jejichž shnilé dřevěné balkony úpěly pod vahou přebytečných krámů. Na chodníky se nahrnuli prodavači se svým zbožím, s balíky látek a koši naplněnými domácími potřebami, s krabicemi ovoce a elektric-

kými spotřebiči. Z ulice po obou stranách každých pár metrů vedla odbočka sevřená mezi stěnami z nabílených cihel. Zdi přepažovaly dlouhé tyče, které se prohýbaly pod vahou čerstvě vypraného prádla.

„Jak bylo v Draku a fénixovi?“ zeptala se Mej-Ling. Li se zmateně zamračil. Od odjezdu z 803 spolu téměř nepromluvili. „Včera v noci... v té restauraci v hotelu Mír?“

Rozpačitě uhnul pohledem a nechtěl se jí podívat do očí. „Margaret se vůbec neukázala,“ řekl. „Prý usnula.“

„To je ale škoda,“ řekla Mej-Ling. Li na ni zkoumavě pohlédl, aby zjistil, jestli to myslí sarkasticky. Ale zdálo se, že jí to je opravdu líto. „Jídlo tam nemají úplně nejlepší, ale vyhlídka je tam vážně parádní.“ Nějakou chvíli šli v tichosti dál a zkoumali čísla domů nad výlohami. „Poslouchej,“ řekla nakonec, „co kdybyste dnes večer oba přišli k nám a najedli se v naší rodinné restauraci? Otec a teta by vás moc rádi poznali. Výhled za moc nestojí, ale můžu slíbit, že jídlo máme vynikající.“

Li malinko pookřál. „To zní jako výborný nápad,“ řekl. Pak se zamyslel nad tím, jak na to asi zareaguje Margaret. Hned nato se však rozhodl, že nebude trávit život přemýšlením, co si Margaret pomyslí nebo řekne. Měl pocit, že Margaret žije v jiném světě než on, přestože spolu sdílejí stejný prostor. Jestli bude mít nějaký problém s večeří u rodiny Mej-Ling, může se najíst sama, rozhodl se Li.

Přešli na druhou stranu a našli krejčovství zhruba v půlce ulice. Byl to skutečně jen otvor ve zdi. Malinká místnůstka s hotovými šaty a pruhy látek rozvěšenými po všech stranách. U protější zdi se pod zářivkou skláněla mladá dívka v červené bundě. Přejížděla horkou žehličkou přes žluté hedvábí. Nalevo od ní stál malý stolek s ručním šicím strojem prastarého vzezření, nad nímž visela další zářivka. V přední části obchodu seděla za skleněnou přepážkou stařena v béžové bundě. Na stejně

prastarém stroji právě obšívala lem černého tradičního saka *siang jün* se zvonovými rukávy. Obě ženy měly na předloktích růžové plastové návleky, kterými si chránily rukávy. Li si všiml, že obě také mají na pravé ruce šicí prsten.

U otevřeného vchodu stála figurína s modrými očima a krátkými světlými vlasy. Byla zahalená až ke krku modrou vzorovanou bavlnou. Ani trochu nezapadala do ryze čínského interiéru a chyběla jí jedna ruka. Vedle ní balancovala na jedné noze spodní polovina jiné figuríny, jíž od pasu volně splývala hnědá sukně. Li si pomyslel, že je to dost bizarní shoda okolností — rozčtvrcené dívce, která tu možná pracovala, také chybělo chodidlo.

Žena v béžové bundě se obrátila k nim a upřela na ně pohled plný očekávání. Li ji odhadoval zhruba na sedmdesát let, možná i víc. Její vlasy však byly stále černé, tu a tam protkané stříbrným pramenem a stažené do volného drdolu. Přejela Liho pohledem od hlavy až k patě, jako kdyby si ho v duchu přeměřovala před šitím obleku. Ukázal jí hnědý průkaz státní bezpečnosti. Okamžitě zpozorněla. „Nevím, co tu chcete,“ řekla. „Jsme poctiví lidé a jen se snažíme uživit. Žiju v tomhle městě už přes padesát let a nikdy jsem neměla žádné potíže.“

Mej-Ling se zeptala: „Pracovala tu dřív Fu Ja-wen?“

„Ano,“ řekla a obezřetně na něj pohlédla. „Proč? Našli jste ji? Už se ukázala?“

„Netušíte, kam mohla odejít?“ zeptal se Li, aniž by jejím otázkám věnoval pozornost.

„Jak bych mohla? Jen tu pracovala. Měli byste se zeptat jejího manžela. Vsadím se, že by ho moc zajímalo, kam odešla. Nejspíš zmizela s nějakým fešákem.“ Stařena ztratila prvotní ostych a chytila se tématu.

„Jak dlouho tu pracovala?“ zeptala se Mej-Ling.

„Zhruba tři roky. Ale s její prací jsem nikdy problém neměla. Byla šikovná a věděla, co dělá. Její vlastní otec ji učil už odmala.

Stejně jako můj otec mě.“ Odhrnula si volný pramen vlasů z tváře. „Ale moc se koukala po mužských. Nemohla si pomoci.“

„Netušíte, co se jí mohlo stát?“ zeptal se Li znovu. Podíval se směrem k dívce v rudé bundě. Snažila se soustředit jen na práci, ale zcela očividně se zájmem poslouchala každé slovo.

Žena si všimla, kam se Li dívá, a otočila se k děvčeti. „Věnuj se své práci,“ vyštěkla. „Tohle není tvoje starost.“ Potom se obrátila zpět k Limu a Mej-Ling. „Ta vám nijak nepomůže. Fu Ja-wen vůbec neznala. Najala jsem ji po ní jako náhradu. Ta jen tiše doufá, že Fu Ja-wen nenajdete. Alespoň ne žijou.“ Teatrálně si povzdechla. „Ty mladé nemají ani ponětí. Nezažily válku jako já.“ Hrdě se načepýřila a odplivla si na chodník. „Ve čtyřicátých letech jsem šla *čchi-pchaa* pro všechny mladé dámy, které chodily do barů a na plesy. Ty mladé si dneska myslí, že se oblékají odvážně, ale šaty měly tak vysoké rozparky už tehdy.“

„Neodpověděla jste nám na otázku,“ řekla Mej-Ling netrpělivě.

„Jak bych mohla, když neznám odpověď?“ řekla stařena neochvějně. Všechny obavy už ji opustily. Li si pomyslel, že by pro ni rozhodně nechtěl pracovat.

„Můžete odpovědět tady, nebo na stanici,“ řekl, ale tou výhrůžkou jen posílil její vzdor.

„To na mé odpovědi nic nezmění. Starou ženskou, jako jsem já, nemůžete vystrašit. A kromě toho už jsem vám to řekla. Běžte se zeptat jejího manžela.“

„A kde bychom ho mohli najít?“ zeptala se Mej-Ling.

Žena pohodila hlavou. „Tamhle,“ řekla a pokynula směrem k uličce vedle obchůdku. „Je u stolu na rohu.“

„Pracují pro vás oba?“ zeptal se Li překvapeně.

„Teď pro mě pracuje jen jeden z nich,“ odpověděla. „Tu druhou bych nevzala zpátky, ani kdyby přilezla po kolenou.“

Dívka v červeném ani jednou nezvedla hlavu od žehlicího prkna. Li poznal, že se jí ulevilo.

Pod přístřeškem z vlnitého plastu seděl Fu Ja-wenin manžel na stoličce u stolku s elektrickým šicím strojem. Na provizorním věšáku se nakřivo houpala zářivka a zalévala svým chladným světlem vysokou lavici, na níž leželo bílé plátno a různé nástroje. U dalšího stolku za regálem se špulkami a knoflíky seděla žena a opravovala boty. Nad hlavami jim viselo mokré prádlo. Li si pomyslel, že taková práce musí být obzvlášť v zimě velice krušná.

Byl to pohledný mladý muž s krátkým úhledným sestřihem. Měl na sobě teplý vlněný kabát a na něm zástěru barvy zaschlé krve. Když mu Li ukázal svůj průkaz, okamžitě podle výrazu v jeho očích poznal, že ví, proč za ním přišli.

„Je mrtvá?“ zeptal se tiše a postavil se.

„To zatím nevíme,“ řekla Mej-Ling. „Máme tělo. Snažíme se ho identifikovat.“

„Povězte mi o ní,“ řekl Li. „Opustila vás? Proto zmizela?“ Vzápětí si uvědomil, jak netaktní a krutá byla jeho otázka.

Mladík se opět pomalu posadil. Oči se mu zatemnily nešťastnými vzpomínkami. „Nevím. Máme pětiletého syna. Každé ráno jsme ho střídavě vodili do školky, než jsme šli do práce...“ Na povrch vyplula jakási představa, muž se musel zarazit a přemocť slzy. „Tehdy jsem byl na řadě já. Odešla přede mnou a vydala se nakoupit. Vzal jsem syna do školky, ale když jsem došel do práce, nebyla tady. Vůbec se tu neukázala. A od té doby jsem ji neviděl.“

„Nepohádali jste se náhodou? Nebo...“ spustila Mej-Ling, ale muž ji přerušil.

„Nikdy jsme se nehádali,“ řekl rozlíceně. Rozčíleně se podíval k místu, kde se ulička napojovala na hlavní ulici. „Ať už vám ta ženská řekla cokoli, milovali jsme jeden druhého. Milovali jsme své dítě. Jistě, byla nádherná. Pořád se kolem ní motali

muži. Chodívali za ní do obchodu, aby si nechali něco ušít. Jenom proto, aby si je přeměřila a dotýkala se jich. Ale nikdy se za žádným neotočila. Ani jednou. Ta stará škaředá husa jí jen záviděla.“ Položil roztřesenou ruku, aby se trochu uklidnil. „Náš chlapeček nechápe, kam se poděla. Každý den se mě ptá, kdy se maminka vrátí domů. Občas se s pláčem probudí uprostřed noci a volá ji.“ Zakroutil hlavou. „Byl to mamčin chlapeček. Já ji nemůžu nahradit.“

Ani Li, ani Mej-Ling chvíli nevěděli, co mají říct. Pak se Mej-Ling co nejlaskavěji zeptala: „Měla Ja-Wen nějaká výrazná znamení nebo rysy, podle kterých bychom mohli určit její totožnost?“ Zdrčeně zakroutil hlavou.

„Může to být i něco malého,“ řekl Li. „I nejmenší, nejobyčejnější věc nám může pomoci, abychom ji vyloučili. Třeba nějaký úraz. Něco, co po sobě zanechalo jizvu...“

Mladý muž se schoulil na stoličce, snažil se prodrat bažinou bolestivých vzpomínek a najít v ní něco, co by jim mohlo pomoci. Pak si najednou vzpomněl. „Jednou si zlomila prst. Před pár lety. Pravý ukazováček. Přiskřípla si ho do dveří. Několik týdnů potom nemohla držet jehlu.“ Vzhlédl a tvářil se dychtivě. Pomáhal jim identifikovat mrtvolu vlastní ženy. Limu ho bylo neskutečně líto.

* * *

Li a Mej-Ling se mlčky vrátili k autu. Když k němu došli, vklouzli na přední sedadla a Mej-Ling si povzdechla: „Tohle nikdy nemůže být snadné, že?“

Li zakroutil hlavou. *Zdá se, že někdo ztratil mámu*, řekla předtím Margaret. Věděla to, protože rozřízla lůno na pitevním stole. Li si byl vědom toho, co se stane, když na rentgenovém snímku najdou zlomeninu pravého ukazováčku. Mladý muž,

který trávil dny schoulený nad šicím strojem v průvanu tmavé uličky a noci uklidňováním chlapce, jenž přišel o matku, bude muset jít určit totožnost jejích pozůstatků. Něco takového by Li nepřál ani svému nejhoršímu nepříteli.

Mej-Ling zazvonil mobilní telefon. Sáhla po kabelce a pokoušela se ho vylovit. Když přijala hovor a asi minutu mluvila, Li ji přestal vnímat. Nedokázal z hlavy dostat představu chlapečka, který se neustále ptá na svou matku, a mladého muže bez uspokojivých odpovědí. Hned mu na mysli vytanula Sin-sin a vypjaté měsíce potom, co ji opustila matka a její otec si ji odmítl vzít zpátky k sobě. Jaká veliká změna v tak malém životě, jak moc se musela přizpůsobit. Věděl, že nemá tolik možností, aby jí přechod ulehčil. Život se svobodným strýcem, v neustálé péči řady lidí na hlídání... to přece není život pro malou holčičku. Potřebovala rodinu a jistotu.

„Myslím, že jsme našli tu zpěvačku.“ Do jeho vědomí se vkradla slova Mej-Ling. Právě si dávala telefon zpátky do kabelky.

„Cože?“

„Taj objevil jedno děvče ve spisech pohřešovaných. Osmadvacetiletá zpěvačka a učitelka z Šanghajske hudební a operní školy.“ Podívala se na lístek, kam si v rychlosti něco naškrábala. „Siao Feng-čen. Ztratila se před necelým rokem.“

II

Divadlo I Fu bylo usazené na rohu ulic Fu-čou a Jün-nan, co by kamenem dohodil od náměstí Lidu. Byla to bílá kamenná budova s půlkruhovou fasádou ozdobenou desítkami barevných vlaječek a obřím vyobrazením masky z pekingské opery, vyvedeným v jasně rudé, růžové, žluté a černé barvě. Když Li a Mej-Ling dorazili, zaměstnanci právě zvedali rolety a otevírali skleněné

dveře do vstupní haly a prodejny lístků. Žena za osvětleným oknem na ně nevrle pohlédla. „Ještě máme zavřeno. Přijďte za půl hodiny.“

Mej-Ling vytáhla svůj průkaz. Žena zareagovala, jako kdyby jí ze sedačky skrz zadnici do těla vjel elektrický proud. „Hledáme někoho z konzervatoře,“ řekla Mej-Ling. „Máme dojem, že tu studenti někdy v průběhu dneška budou mít představení.“

„Dnes odpoledne,“ řekla žena, která byla náhle velice nápomocná. „Úryvek z jedné pekingské opery, z *Romance západní komnaty*. Právě jim začíná kostýmová zkouška. Můžete to obejít zadem, tam najdete dveře na pódium.“

Před zadním vchodem z ulice Šan-tchou seděl na stoličce hlídač. Kouřil a popíjel vlažný zelený čaj. Na zemi pod nohama měl hromádku špačků. Pozoroval dělníky, kteří z modrého nákladního auta vytahovali velké proutěné koše plné umně zdobených kostýmů z pekingské opery. Klecový výtah po straně budovy pomalu vyjel nahoru a vyvezl koše k otvoru ve zdi, který vedl do kostymérny. Zeď na druhé straně ulice, vedle nedaleké nezastavěné plochy, lemovaly stovky jízdnic kol. Těsně předtím, než k němu došli, hlídač zachrchlal a vyplivl hlen na chodník. Li začal vytahovat průkaz, ale muž jen ukázal nad sebe. „Druhé patro,“ řekl. „Volali mi od vstupu.“

Bludiště chodeb v druhém patře vedlo k několika šatnám, maskérně a kostymérně. Ze sálu přicházely zvuky zkoušky desetičlenného orchestru a zpěvaček. Znělo to jako podivná kakovonie, a to dokonce i čínským uším, které si čím dál tím více zvykaly na zvuk západní hudby. Ječivé pěvecké falsetto, hlasité klokotání klapáček, pronikavý kvil houslí *chu-čchin* a zdánlivě náhodné rachocení bubnů a činelů. Strýc I-fu Liho jednou vzal na pekingskou operu do stalinistického výstavního centra v Pekingu, v němž bylo obrovské divadlo, které nechali Rusové postavit v polovině dvacátého století. Hlediště sestávalo ze

stoupajících zatočených řad tvrdých dřevěných lavic. Nebyly navrženy pro pohodlné sezení a lidé v publiku během vystoupení poposedávali na místech, hlučně se cpali jídlem z piknikových košů, pili a kouřili a telefonovali. Hudba a příběh byly skoro méně důležité než samotná podívaná — extravagantní kostýmy a nápadné masky před rozsáhlými odvážnými kulisami na obrovském, fantasticky nasvíceném jevišti. Strýc mu tehdy řekl, že kostýmy hrají tolika pestrými, křiklavými barvami proto, že pódiá byla v počátcích opery nasvícená pouze olejovými lampami.

Li otevřel dveře. Mladá žena, která se skláněla nad košem s kostýmy, k němu obrátila provinilý pohled. Pestrobarevné oděvy byly přehozené přes židle i stoly a visely také v řadách na kolejnicích podél celé zdi. V jednom rohu se vršily na hromadě prázdné koše. Další koš se objevil u otvoru ve zdi, k němuž právě vyjel výtah. Průzorem bylo vidět ven. Za nedalekým zanedbaným pozemkem stála krémovo-hnědá budova s obřím neonovým billboardem s reklamou na Mitsubishi. Protože se Japoncům nepodařilo podrobit Šanghaj silou, dobývali ji alespoň komercí.

„Ve jménu nebes,“ řekla dívka, „vy jste mě ale vylekal! Chvilku jsem si myslela, že jste ředitel.“

„Hledáme někoho, kdo znal Siao Feng-čen,“ prohlásila Mej-Ling.

„Já právě teď opravdu nemám čas,“ řeklo děvče. „Už teď mám skluz, a jestli všechny zpěváky neobleču do dvanácti, ředitel mě vykope až na náměstí Lidu.“ Li jí ukázal policejní průkaz. Na okamžik ztuhla jako socha. „Co s ní je?“ zeptala se.

„Znala jste ji?“

„Jasně. Všichni ji znali. Byla to hvězda celé školy. Chtěla učit jen do té doby, než se vydá na profesionální dráhu. Ta holka měla úžasný hlas.“ Odmlčela se. „Co se jí stalo?“

„To se právě snažíme zjistit,“ řekla Mej-Ling.

Dívka se zamračila. „Ale vždyť zmizela — tak někdy před rokem, ne?“

„Máme tělo,“ řekl Li. Kostymérce se z tváře náhle vytratila všechna barva. „Snažíme se ho identifikovat,“ dodal Li.

„Ach ne...“ Zdálo se, že ji to skutečně rozrušilo. Přitáhla si stoličku a posadila se. „Proč Feng-čen? Byla to tak milá holka. Všichni si mysleli, že jen odešla do Pekingu nebo něco takového. Myslela jsem, že už z ní touhle dobou bude hvězda.“

„Takže vás nepřekvapilo, že zmizela?“ zeptal se Li.

„Ale ano,“ odpověděla dívka. „To by neudělala. Že by nic neřekla. Pár dní se neukázala. Mysleli jsme si, že měla zase něco s hlasivkami. Když hodně často zpívala, mívala velké potíže s hlasem. Pamatuju si, že pak přišla do školy její matka a ptala se na ni. To jsme se poprvé dozvěděli, že zmizela. Nic dalšího jsem se o ní už nedoslechla.“

„Bydlela s matkou?“ zeptala se Mej-Ling.

„Jasně. Měla dítě, ale ne manžela. O dítě se starala její matka. Víte, v téhle branži máme dost podivnou pracovní dobu. A taky jezdíme na šňůry.“

„Kdo byl otcem toho dítěte?“ zeptal se Li.

Pokřčila rameny. „To netuším. Byla dost uzavřená. Všechno si nechávala pro sebe. Když vstoupila, nechala osobní život před vchodem. Možná to je jeden z důvodů, proč byla tak oblíbená. Nikdy se tady s nikým nesblížila natolik, aby se s ní hádal.“ Pak se zarazila a chvíli přemýšlela. Její rozzářená tvář potemněla. „Byla... víte co... zavražděna?“

„To netušíme,“ řekla Mej-Ling. „Víte, kde bydlí její matka?“

Dívka zakroutila hlavou. „Jak jsem řekla, Feng-čen se nikomu se svým osobním životem nesvěřovala. Ale pamatuju si, kde její máma pracovala.“ Zahihňala se. „Něco takového prostě nezapomenete.“

„Kde?“ zeptal se Li.

Dívka se usmála a rozpaký lehce zrudla. „V muzeu sexu.“

Dveře za nimi se rozletěly dokořán a dovnitř vletěl k nepřičetnosti rozzuřený muž s hrstkou šedých vlasů na plešaté hlavě. Zahulákal na dívku: „Čcheng, kde jsou ty kostýmy, do prdele?“

* * *

Vchod do Čínského muzea sexu se ukrýval v uličce mezi hotelem Sofitel a prestižním obchodním centrem poblíž pěší zóny v ulici Nan-ťing. Od divadla to bylo pouhých deset minut chůze.

Když Li odmítal uvěřit, že by v Šanghaji mohlo existovat něco jako muzeum sexu, Mej-Ling se pobaveně zasmála.

„Vy v Pekingu jste ohledně sexu strašně úzkoprsí a strnulí.“ Opět se zasmála. „Když nad tím tak přemýšlím, tak v Pekingu máte tvrdé asi jen hlavy. Jako Britové. Sex je v pořádku, když se děje za zavřenými dveřmi, tak budeme na veřejnosti předstírat, že neexistuje. My jsme tady trochu oduševnělejší. Dokážeme přiznat, že sex existuje, aniž bychom se u toho chichotali jako školáci — nebo školačky.“

Liho její povýšenost lehce dopálila. „A jaké oduševnělé exponáty v tom muzeu jsou?“ Vyšli po pár schodech do vstupní haly a pak vyjeli výtahem do osmého patra.

„No...“ řekla Mej-Ling neurčitě, „...nevím, sprosté obrázky, jadeitové robertky a podobné věci.“

„Cože?“

Znovu se hýkavě zasmála. „Jak to mám vědět? Ještě jsem tam nebyla.“

„Tolik k té oduševnělosti,“ zakončil debatu Li.

Dveře výtahu se rozevřely a nahraný ženský hlas z reproduktoru ohlásil s přehnaným anglickým přízvukem: „Osmé patro.“ Zabočili doleva a vešli skleněnými dveřmi do prostorné

vstupní haly. Dívka za přepážkou jim sdělila, že jeden lístek stojí padesát jüanů.

Mej-Ling jí řekla, co jsou zač a koho hledají. Děvče okamžitě znervóznělo. „Ma Chan-č' tu právě teď není. Šla vyzvednout vnučku. Ve škole se rozbilo topení, a tak zrušili zbytek vyučování.“

„Vrátí se za dlouho?“ zeptal se Li.

Děvče za pultem se podívalo na hodinky. „Měla by být tak za deset minut zpátky.“

„Počkáme,“ řekla Mej-Ling a potom pošeptala Limu, „alespoň si budeme moct prohlédnout výstavu.“

Li si nebyl jistý, jestli ji chce vůbec vidět. Na druhé straně haly stály u pultíku dvě ženy v bílých pláštích a prodávaly všechny možné druhy svůdného prádla a erotických pomůcek, od průsvitných košilek a polootevřených podprsenek až po nafukovací panny s absurdně rozevřenými ústy. Cítil, že začíná rudnout. Nechal Mej-Ling, aby ho odvedla na samotnou výstavu. U vstupu stály tři bronzové sochy a každá z nich nesla jinou zprávu: *Zdroj života; Vítejte, hosté zdaleka; Nestydme se za přirozenost.*

Výstavní prostor se skládal ze tří hlavních místností s nízkými černými stropy a ukrytým osvětlením. Obrazovky ukazovaly video o historii sexu doprovázené monotónním komentářem v angličtině. Na plaketě na zdi stálo: *V životě člověka jsou dva instinkty a základní potřeby, jednou z nich je jídlo a druhou je sex.* Výstava se potom snažila toto prohlášení podložit mnoha řadami vitrín se sexuálním náčiním z různých epoch čínských dějin. Většinu z nich tvořily umělé penisy z kamene, porcelánu, nebo dokonce ze železa. Mej-Ling se nesnažila skrývat veselí, když prošli kolem oboustranného jadeitového robertka, kterého podle všeho používaly lesby mezi desátým a třináctým stoletím. Dále tam byly fotografie kopulujících japonských dostihových koní, statistický přehled prostitutek v Chan Kchou v osmnáctém století, slonovinový roh s rytinami řady postav při všech

možných sexuálních praktikách od orálního sexu až po anální styk. Li z toho byl v šoku a červenal se až za ušima. K jeho osobnímu ponížení navíc nepřispělo, když si uvědomil, že ho to sexuálně vzrušuje, i když za to mohla spíše blízkost Mej-Ling než grafická vyobrazení milostných praktik na erotických kresbách z období dynastie Ming. Držela se velice blízko u něj, takže přes oblečení cítil její teplo. Když se dotkla jeho ruky, měl pocit, že jím projel elektrický proud. Jeho reakce ho zmátla i rozrušila.

Opět se smála a ukazovala na kamenoryt ležícího muže s obrovským penisem. „Tomu říkám oduševnělost!“ řekla.

„Hledali jste mě?“ ozval se něčí hlas. Obrátili se a spatřili menší ženu ve věku zhruba padesáti až pětapadesáti let. Držela za ruku holčičku, které mohlo být něco mezi šesti a sedmi. Upírala na ně zvědavý pohled, na rozdíl od ženy vedle ní, která se znepokojeně mračila. Li se cítil trapně a provinile, jako kdyby ho někdo přistihl při koukání na sprosté obrázky. Navíc ho pobouřilo, že na takové místo někdo přivedl dítě.

„Promluvíme si venku,“ prohlásil spěšně. „Můžete u někoho nechat to dítě?“

„Můžeme si promluvit v kanceláři,“ řekla. „Děvčata se o Li-tiu postarají.“

Jedna z prodavaček nabízejících sexuální pomůcky vzala Li-tiu za ruku a zavedla ji za přepážku. Li a Mej-Ling následovali Siao Feng-čeninu matku zadním vchodem do kanceláře.

„Myslím si, že byste to dítě neměla vodit na takové místo,“ řekl Li hned potom, co za nimi zavřela dveře.

Žena pokrčila rameny. „Tak mi řekněte, co jiného mám dělat. Musím chodit do práce.“ Pak se odmlčela a chvíli sbírala odvahu, než se zeptala: „Máte nějaké zprávy o Feng-čen?“

Li se zhluboka nadechl. „Našli jsme několik těl. Snažíme se je identifikovat. Nejsme si jistí, jestli se mezi nimi nenachází i vaše dcera. Mrzí mě, že vám tím působíme nepřijemnosti.“

„Proč si myslíte, že by Feng-čen mohla být jednou z nich?“ zeptala se tichým, ochraptělým hlasem.

Mej-Ling řekla mírným tónem: „Jsme přesvědčení, že jedna z nalezených žen byla zpěvačka.“

Žena vydala hluboký, zvířecí sten a zavřela oči. Li téměř cítil její bolest. Vzal ji za paži a dovedl ji ke křeslu. Přitáhl si židli a posadil se vedle ní. Vzal její ruku do obou dlaní. Připadala mu velice malá a studená. „Mohla byste nám sdělit,“ řekl vlídně, „jakékoliv informace ohledně okolností Feng-čenina zmizení?“ Cítil, jak se třese. Ale ze všech sil se snažila udržet své emoce na uzdě.

„Šla to s ním zkusit urovnat,“ řekla.

„S kým?“ zeptala se Mej-Ling. Ale Feng-čenina matka ji neposlouchala.

„Mlátil ji. Byla to lidská stvůra. Řekla jsem jí, že i když je otcem jejího dítěte, je k ničemu. Nevím proč, ale podle všeho ho milovala. Nedokázala jsem to pochopit.“

„Měla s ním domluvenou schůzku?“ zeptal se Li.

„Šla k němu do bytu. Říkala, že u něj zůstane na víkend. Že se vrátí v neděli večer. Když se neukázala, říkala jsem si, že se možná usmířili. Ale v úterý už jsem si začala dělat starosti, a proto jsem zašla na konzervatoř, a nenašla jsem ji ani tam.“ Obrátila k Limu zvlhlé tmavé oči. „Vždycky jsem si myslela, že v tom má prsty on. Zahodila kvůli tomu parchantovi celý život!“ Z jejího hlasu číšel jed.

„Jak se k tomu vyjádřil on?“ zeptal se Li.

„Řekl policii, že se u něj vůbec neukázala. Řekl jim, že si to nejspíš rozmyslela. Ale on ji moc dobře znal. Věděl, že ji má v hrsti. Bylo to tak strašně milé děvče.“ Výraz v její tvář prozrazoval řadu emocí, které se jí honily hlavou, od lásky přes vztek až po zármutek. Pak se otočila k Limu a s hořkostí v hlase prohlásila: „A nehorší je, že... když se podívám na to dítě, vidím

v něm jeho, ne ji.“ Semkla ústa do tenké čáry. Sálala z ní nenávisť.
„Je to prokletí!“

„Nevíte, kde bychom našli toho jejího přítele?“ zeptala se Mej-Ling.

„An Wen-ťiang pracuje na lodi. Nebo tam alespoň pracoval, když jsem o něm slyšela naposledy. Zábavní plavby pro turisty na řece Chuang-pchu.“ Zahleděla se do prázdna a napadla ji nějaká zlostná myšlenka. „Ani jednou se na svou dceru nepřišel podívat. V noci se modlím a přeju si, aby přepadl přes palubu a utopil se. Při troše štěstí se to už možná stalo.“

Venku na ulici Nan-ťing proudil do všech směrů život. Lidé se dál věnovali každodenním činnostem a nebyli si nijak vědomi tragických osudů ostatních, které se kolem nich odehrávaly. Li si však pomyslel, že každý má v životě nějakou osobní tragédii. Neměli důvod starat se o životní úskalí ostatních lidí.

„Tohle nesnáším,“ řekl. Jen těm nebohým lidem oživovali staré rány. Vzpomínky, naděje i obavy. A nic jim za to na oplátku nenabízeli. Žádnou naději ani ukončení jejich trápení. Jen další nejistotu.

Jemně stiskla jeho paži. „Já taky.“ Mlčky došli k autu, Mej-Ling nastartovala, pak se houfem cyklistů propletli na ulici Kuang-tung a vydali se k řece.

* * *

Prodejna lístků na plavby po řece Chuang-pchu se nacházela v trojúhelníkovité stavbě u přístaviště trajektů na jižním konci Bundu. Mej-Ling zaparkovala auto na protější straně ulice. Potom prošli složitou sítí nadchodů, které je nakonec zavedly na nábreží. První plavba vyrážela ve tři čtvrtě na jedenáct, což bylo za pár minut. Až na znuřenou dívku u stánku s občerstvením a dvojici žen v uniformách u pokladny byla čekárna opuštěná.

Hodiny na zdi za nimi ukazovaly čas v New Yorku, Londýně, Pekingu, Tokiu a Sydney. Li nechápal, proč by turista před dvouhodinovou plavbou po řece v Šanghaji potřeboval vědět, kolik hodin je zrovna v Londýně.

Mej-Ling se zeptala jedné z žen u pokladny, kde by mohli najít An Wen-tianga. „Řídí loď,“ odpověděla a ukázala ven z okna směrem k nábřeží. „Ale zrovna vyjíždějí.“

Li ani Mej-Ling nechtěli čekat dvě hodiny, než se vrátí. „Pojď,“ řekl Li a vyrazili ke dveřím.

„Nekoupili jste si lístky!“ zaječela na ně pokladní.

Na nástupním molu, pod obloukem ze splétaného bambusu, byl natažený promočený rudý koberec. Za sebou tu kotvily tři výletní lodě. Nejvzdálenější z nich se právě chystala vyplout. Slyšeli zvuk motoru. Mej-Ling následovala Liho, který skočil na palubu první lodě, přeběhl celou příď a přehoupl se na prostřední plavidlo. Zahulákal na dvojici lodníků vpředu, kteří právě odvazovali kotevní lana. Jejich loď začala pomalu odplovat.

„Otevřete!“ zavolal Li a zamával na ně svým policejním průkazem. Otevřeli branku uprostřed bezpečnostního zábradlí. Li přeskočil půlmetrovou mezeru, aniž by se pod sebe podíval, otočil se a podal ruku Mej-Ling. Mezera se celou dobu zvětšovala. Policistka na okamžik zaváhala. Li na ni zavolal, aby skočila. Zhluboka se nadechla a odrazila se. Několik párů rukou ji pevně zachytilo.

Starší z lodníků zabouchl bránu a obrátil se k Limu. „Je mi jedno, co jste zač, do prdele,“ řekl, „ale tohle už nikdy nedělejte. Nesu odpovědnost za bezpečnost lidí na palubě. V sázce je i můj krk.“

Li omluvně zvedl ruce. „Promiňte, příteli,“ řekl. „Neodkladná policejní záležitost. Musíme si promluvit s An Wen-tiangem.“

Lodník se zamračil. „Proč, co udělal?“

„Do toho vám nic není,“ prohlásila Mej-Ling. „Kde je?“

Muž vzhlédl a kývl nad sebe. „Na horní palubě, v kormidelně.“ Vrhł na ně rozmrzelý pohled.

Když stoupali po schodech na zádi, všimli si, že u baru uvnitř lodi nikdo není. Všichni turisté se tísnilo na horní otevřenou palubě. Loď připlula do středního proudu široké šedivé plochy líně se vlnící hladiny. Nebyl právě nejlepší den na obdivování Šanghaje. Přestože nepršelo, nad městem visely neproniknutelné mraky a vzduch ztěžkl vlhkostí. Na jedné straně stál Bund jako zástupce starého světa. Pchu-tung, přímo naproti němu, zastupoval nový svět. Oba halila mlha a vytrácela se z nich barva i podstata. Svou šířkou, hloubkou a nesmrtností jim dominovala řeka, která je dělila.

V kormidelně chybělo kormidlo. Loď se řídila pomocí kniplu, kterým se podle všeho ovládaly rychlost motoru i směr plavby. Když Li otevřel dveře, muž u řídicí páky se otočil. Limu připadal zhruba stejně starý jako on. Zpod kšiltovky mu vyčnívaly dlouhé mastné vlasy. Měl na sobě džíny a riflovou bundu. Jeho ruce byly úplně černé od zažraného oleje. Nehty měl polámané a špinavé. Z přeplněného popelníku čouhala rozkouřená cigareta a na palubní desce šplouchal hrnek zeleného čaje.

„Co si kurva myslíte? Tady nemáte co dělat!“ Měl hrubý, chraplavý hlas. Ústa se mu zkroutila do zlého, pokřiveného šklebu. Li pomyslel na pohřešovanou operní zpěvačku a nedokázal si představit, co na tom muži viděla a co by tak mohli mít společného.

„Bacha na jazyk,“ řekl Li a ukázal mu průkaz. „Je tu i dáma.“

An Wen-tiang se podíval na Mej-Ling a úšklebkem dal najevo, že ji za dámu rozhodně nepovažuje. „Je taky od policajtů?“ zeptal se.

„Máte s tím nějaký problém?“ zeptala se Mej-Ling.

„Mám problém s policajty.“ Nenávistně na Liho pohlédl. „Co chcete?“

„Chceme, abyste nespouštěl oči z vody a odpověděl nám na pár otázek.“

An Wen-tiang se zdráhavě obrátil zpátky k řece. Proplul kolem řady bárek, které se hnaly proti proudu. Nastavil kurz směrem k Pchu-tungu. „Jakých otázek?“ zeptal se.

„Siao Feng-čen,“ řekla Mej-Ling. Okamžitě se na ni otočil.

„Co s ní?“

Li řekl: „Byl bych rád, kdybyste nám o ní něco pověděl.“

„Proč?“ Podezřívavě přimhouřil oči.

„Víte, co se jí stalo?“ zeptala se Mej-Ling.

„Jak bych to asi mohl vědět? Ta kráva mě nechala a zdrhla.“

„Nežili jste spolu,“ řekl Li.

„Jenom kvůli její matce. Chystali jsme se to všechno napravit. Měla se ke mně nastěhovat i s děckem.“

„Co se tedy stalo o tom víkendu, kdy u vás měla zůstat a všechno napravit?“

„Vůbec nepřišla. To už jsem vašim lidem říkal. Její matka si myslela, že jsem ji zabil nebo co.“

Mej-Ling řekla: „Bil jste ji.“

„To bylo jen jednou!“ vyštěkl na ni. „Koledovala si o to. Chtěla znovu otěhotnět. Neřekla mi o tom. Prostě přestala brát antikoncepci. Holčička pro ni nebyla dost dobrá. Kdepak. Chtěla chlapečka. Víte, do jakých sraček by nás dostala? Obří pokuty od lidí z úřadu pro plánování rodiny. Brzo jsem z ní ten nápad vymlátil.“ Zuřivě hleděl na hladinu. „Víte, co si myslím? Myslím si, že zdrhla a že ji k tomu navedla její matka. Podle ní nejsem pro její zlatou dcerušku dost dobrý. A Feng-čen si to myslela taky. Nikdy mě nevzala na žádné nóbl mecheche s těmi namistroyanými kamarády z opery. Nechtěla, aby se jí ptali, proč šuká s takovou spodinou.“

„A proč to dělala?“ zeptala se Mej-Ling a z jejího tónu bylo poznat, že zrovna tak nechápe, jak s ním mohla Feng-čen něco mít.

An Wen-ťiang se k ní otočil a oplzle se na ni zašklebil. „Protože měla trochu drsnější choutky, zlato. A já jsem věděl, jak ji rozpálit.“ Mej-Ling se otrásla, což ho očividně potěšilo. Zasmál se a odhalil tak nikotinem zahnědlé zuby. „A všechno kolem těch děcek... šlo jenom o sex. Nakonec se stejně sbalila, vypadla a opustila to děcko stejně jako mě. Vysrala se na ni.“

„Zatímco vy ne,“ řekl Li. „Kolikrát jste ji byl navštívit?“

„Ani jednou.“ An Wen-ťiang hrdě dával najevo svůj nezáměr. „Já jsem děcko vůbec nechtěl. To byl její nápad. Nemám rád děti. Nikdy jsem je neměl rád. To snad není zločin, ne?“

„Ne,“ řekla Mej-Ling. „Ale vražda ano.“

An Wen-ťiang zcela překvapivě oněměl. Nějakou chvíli jen tupě zíral do prázdna a pak tiše prohlásil: „Chcete mi říct, že je mrtvá?“

„Snažíme se identifikovat tělo,“ řekl Li.

An Wen-ťiang se na něj pronikavě zahleděl. „Je mezi těmi těly, co je teď někdy vytáhli z bláta v Pchu-tungu?“

„Co o tom víte?“ chtěla vědět Mej-Ling.

„Jen to, co psali v novinách. Myslel jsem, že je rozřezali na medicíně nebo něco takového.“

Li řekl: „Máte nějaký lékařský výcvik? Nepracovali jste někdy v nemocnici nebo na podobném místě?“

An Wen-ťiang se zasmál. „Já? To myslíte vážně?“ Potom jeho úsměv zase zmizel. „Chcete, abych určil její totožnost? To po mně chcete? Protože jestli ano, udělám to.“ Všiml si, že mu dohořela cigareta. Roztřesenýma rukama si zapálil další. „Byla zavražděna?“ Položil jim stejnou otázku jako děvče v divadle.

Li přikývl. Velice ho překvapilo, že se muži v očích zaleskly slzy. An Wen-ťiang rychle odvrátil pohled. „Kurva,“ řekl. „Jestli zjistíte, kdo to udělal, dejte mi vědět.“ Limu v ten okamžik

došlo, že ať už si o tom muži myslí cokoliv, An Wen-tiang cítil ke své operní pěvkyni něco hlubšího a nešlo jen o sex, jak se bezostyšně chlubil.

Nechali ho o samotě a vyšli na horní palubu. Do tváří se jim opřel studený, vlhký vítr. Loď proplula ohybem řeky, kolem letištního terminálu pro mezinárodní cestující. Město se po jejich levé straně ztrácelo v dýmu z továren a bytových domů. Napravo minuli Desátou šanghajskou textilní továrnu. V loděnici osamoceně kotvily obří rezavé vraky zaoceánských parníků, nad nimiž stály jeřáby jako dinosauři nad mršinou.

„Co myslíš?“ zeptala se Mej-Ling.

Li zakroutil hlavou. „Myslím,“ řekl, „že chování a záliby některých lidí pro mě budou vždycky záhadou.“

Seděli a pozorovali ubíhající proud řeky. Do návratu do přístaviště jim stále zbývala víc než hodina. Li se ohlédl a spatřil město zaplňující oba břehy, město neslučitelných protikladů, minulosti, přítomnosti i budoucnosti, ohromného bohatství i otřesné chudoby. Kolem nich proplul dlouhý říční člun naložený cihlami. Kolem jeho boků nebezpečně šplouchala voda. V kabině na zádi seděl u otevřených dveří bosý muž a na sobě měl jen nátělník a tmavě modré plátěné trenýrky. Skláněl se nad mísou vody a právě si umýval vlasy. Za ním vykoukl malý kluk, který začal mávat na projíždějící výletní loď. Li si uvědomil, že říční bárka je nejspíš jejich domovem. Bylo dost možné, že takoví lidé běžně vůbec nevkročili na souš.

Projeli kolem řady dalších podobných člunů. Všechny byly svázané dohromady a kotvily u jižního břehu. Od přídě na zád se táhly dlouhé šňůry, na něž někdo optimisticky pověsil prádlo a doufal, že v chladném, vlhkém vzduchu nějak uschne. Rybářské a nákladní lodě s kotevními řetězy zavěšenými na rezavých bójích se sotva znatelně pohupovaly v pomalém proudu, který se valil od ústí řeky.

Mej-Ling se otrásla a posunula se blíž k Limu s pažemi obeprnutými kolem těla. „Je tu zima,“ řekla. „Na to nejsem oblečená.“ Objal ji jednou rukou, aby ji trochu zahřál. Překvapeně na něj pohlédla. Okamžitě ho to uvrhlo do rozpaků. Pustil ji.

„Promiň,“ řekl.

„Ne, to nevádí. Pomáhá to.“ Přisunula se blíž. Opět ji nesměle objal. „Jaké jsi znamení?“ zeptala se.

Nechápavě se zamračil. „Znamení?“

„Astrologické znamení.“

Usmál se. „Aha. Tohle znamení. Narodil jsem se v roce Koně.“

Provedla v duchu rychlý výpočet. „Takže jsi o dva roky mladší než já.“

Souhlasně přikývl. Teď byla řada na něm, aby si to spočítal. „Jsi Tygr“ řekl.

Rozpustile se zasmála. „To mi chlapi říkají pořád.“

„Takže jsi v životě měla hodně mužů,“ řekl.

Přestala se usmívat. „Kdyby to tak jen byla pravda.“

Li pokrčil rameny. „Tak hezká žena... Určitě jsi v životě měla někoho výjimečného.“

Zachmuřila se. „Ani ne.“ Věděl, že mu záměrně něco zamlčuje.

„Nikdy ses nezapletla s jiným policajtem?“ Snažil se, aby to vyznělo co nejnevinněji, ale Mej-Ling ho hned zpražila pohledem a odtáhla se od něj.

„Poslouchal jsi drby na kriminálce,“ řekla chladně.

„Já drby nikdy neposlouchám,“ řekl Li. „Ale občas se jim prostě nevyhnu.“

„Přisahám na své předky, že ti detektivové jsou jak užvaněné staré báby.“ Mej-Ling se nepochopitelně rozčílila. „Myslí si, jací nejsou tvrdáci, ale chovají se hůř než školačky. Chlapi!“ Zlostně na Liho pohlédla. „Jste všichni stejní. Myslíte pořád jen na to jedno a předpokládáte, že ženské to mají stejně. Nemají, abys věděl!“ Tygřice právě vystrčila drápy.

„Hele,“ bránil se Li, „neházej mě do jednoho pytle s ostatními. Já si nic nemyslím. Jen jsem se ptal, to je všechno. Ptala ses na mě a Margaret. Řekl jsem ti o nás.“

Ještě chvíli potom mezi nimi viselo napětí, ale Mej-Ling pak svésila ramena a ustoupila. „Promiň,“ řekla. „Nejde jenom o to, že jsem jediná ženská v kanceláři plné chlapů. Jsem hlavně jejich nadřízená. Můžeš se snažit, jak chceš, ale pořád v tom bude sexuální napětí. Vždycky se najde chlap, který si myslí, že tě dostane. Když se mu to nepovede, alespoň si o tobě něco navymýšlí.“

Obloha se najednou rozjasnila a hladinu nečekaně zalil sluneční svit. Na pozadí tmavého nebe před nimi vystoupila působivá konstrukce visutého mostu Jang-pchu. Loď se začínala obracet. Li si všiml, že je z okna kormidelny sleduje An Wen-tiang.

„Zapomeň, že jsem se ptal,“ řekl Li. „Není to důležité.“

III

Margaret seděla v kontrolní místnosti s doktorem Lanem a zbytkem týmu patologů. Když dovnitř vešel Li s Mej-Ling, všichni právě mlčky popíjeli zelený čaj. Margaret zvedla k Limu unavený pohled. Ve čtyři ráno už byla úplně vzhůru a teď měla problém udržet otevřené oči. Navíc se jí nedostávalo sil na to, aby se věnovala výčtkám kvůli předchozí noci. Byl to velice dlouhý den.

„Už jste skončili s pitvami?“ zeptal se Li.

Přikývla.

„A?“

„Můžu potvrdit,“ řekla Margaret, „že jsou všechny docela mrtvé.“ Odpovědí jí bylo pouze ledové ticho. Dodala: „Jednu se nám podařilo identifikovat. Podle otisků prstů.“

„Už o tom víme,“ prohlásila Mej-Ling. „Naši lidi už na tom pracují.“

Margaret pokrčila rameny. „Ale nemáme nic dalšího, čeho bychom se chytili. Modus operandi je ve všech případech stejný. Sice by to u soudu nejspíš neobstálo, ale vsadila bych veškerou svou reputaci na to, že všechny operace provedl jeden chirurg.“

„Operace?“ zeptal se Li. Připadalo mu to jako zvláštní výraz, jakým popsat to, co někdo ženám provedl.

Ale Margaret neměla náladu na sémantické rozpravy. „Operace, zákroky, říkej tomu, jak chceš. Všechny oběti byly na začátku živé a na konci mrtvé.“

Doktor Lan se vložil do hovoru. „Margaret se vám snaží říct, že všechny zemřely rukou zkušeného chirurga.“ Limu neuniklo, že Lan zmínil její křestní jméno. Během dne se nepochybně nějak smířili, a dokonce i spřátelili. Vzpomněl si na to, co mu kdysi Margaret řekla — že sdílet zážitek z pitvy znamená sdílet umocněný pocit vlastní smrtelnosti. Margaret a Lan spolupracovali na osmnácti tělech. To bylo hodně sdílení a smrtelnosti.

„Víme něco bližšího o tom, proč byly zavražděny?“ zeptala se Mej-Ling netrpělivě.

Margaret zavrtěla hlavou. „To jsme s doktorem Lanem probírali velice dlouho. Za jiných okolností bychom pravděpodobně došli k závěru, že šlo o získávání orgánů ve velkém měřítku.“

„Vše, co se dá transplantovat, bylo ze všech těl vyjmuto,“ řekl doktor Lan. „Srdce, plíce, játra, ledviny, slinivka...“

„Dokonce i oči,“ řekla Margaret.

„Oči?“ zamračil se Li. „Oči se nedají transplantovat, nebo snad ano?“

„Tkáň z rohovky se používá při oční chirurgii,“ řekla Mej-Ling.

„Ale nevzali si slezinu,“ řekl Lan, „která se transplantovat nedá.“

„A taky všechno ostatní,“ řekla Margaret. „Pravdou je, že se ničeho jiného nedotkli. Jen těla potom rozsekali.“

Li si od asistenta v bílém plášti vzal hrnek zeleného čaje a posadil se. Mej-Ling muži jen naznačila, že nic nechce, a zůstala stát.

„Stálo by jim to za to riziko? Kdo by si koupil orgán? Jakou by mohl mít cenu?“ zeptal se Li.

Margaret se trochu předklonila. „Jenom ve Spojených státech právě teď čeká více než šedesát tisíc lidí na orgán, který by jim zachránil život. Někde jsem četla, že každý den zemře zhruba dvanáct čekajících Američanů a každých patnáct minut na seznamu přibude nové jméno.“

„Takže z celosvětového hlediska,“ řekl Lan, „existuje velká poptávka.“

„A velice omezená nabídka,“ dodala Margaret.

„Jistě,“ řekl Li. „Poptávka a nabídka. Krev v žilách kapitalismu. Americký styl.“

„Je to jen vlastnost dnešní doby,“ řekla Margaret. „Bohatí lidé dají cokoliv, aby si koupili pár let navíc. Slyšela jsem, že ledvina dnes stojí víc než sto tisíc dolarů. V Indii existují kliniky, které na tom vydělávají miliony. Ale v jejich případech jsou dárci naživu a ochotně vymění ledvinu nebo oko za částky, jež považují za vysvobození z chudoby.“

Li nevycházel z úžasu. Zaslechl už nějaké zvěsti o krádežích orgánů, ale nikdy se s nimi sám nesetkal a nezamýšlel se nad jejich výnosností. „Ale jak by to mohlo fungovat? Orgány dlouho čerstvé nevydrží, ne?“

Doktor Lan pokrčil rameny. „Srdce určitě ne. Asi čtyři hodiny. Příjemce by musel být po ruce.“

Margaret řekla: „Musela bych se podívat, ale většina orgánů by nejspíš mohla vydržet čerstvá nejméně dva až tři dny, játra určitě vydrží až třicet šest hodin. Prostě by jim stačilo

propláchnout orgány ledovou vodou nebo roztokem cukrů s vysokou molekulární hmotností, hodit je do přenosného mrazáku a ten dostat letadlem kamkoliv na světě jako příruční zavazadlo.“

Mej-Ling se tvářila skepticky. „Ale v tomto případě se to podle vás nestalo?“

„Byla by to rozhodně snadná odpověď,“ řekla Margaret.

„Proč to tak tedy není?“ zeptal se Li.

„Tak pro začátek,“ řekla Margaret, „i když světem koluje hromada zvěstí o jihoamerických dětech zabíjených kvůli orgánům a o sirotčincích v Egyptě, které se přeměnily na orgánové farmy, co já vím, neexistuje jediný stoprocentně potvrzený případ takto motivované vraždy. Jenom se nad tím zamyslete. Potřebovali byste zkušené zdravotníky, sterilní chirurgické podmínky a řádnou péči po transplantaci. K takovým věcem zločinci nemají snadný přístup.“

„A všichni doktoři na světě jsou samozřejmě čistí jako lilie,“ prohlásila Mej-Ling. Což v místnosti plné patologů nebylo zrovna nejchytřejší tvrzení. Nervózně se ošila v následném tichu. Potom dodala: „Všechno je jednou poprvé. Máte ještě nějaké důvody, proč tomu nevěřit?“

„Všechny oběti jsou ženy,“ řekl Lan. „Proč by někdo volil jen ženy? V Číně je k dispozici mnohem víc mužů. Nedává to smysl.“

Margaret dodala: „Pak je tu ještě tělo v Pekingu. Někdo jistě vyjmul orgány, ale nevzal je. A samozřejmě je tu ten nejpádnější důvod ze všech, o kterém jsme mluvili včera. Neexistuje žádné lékařské ani jiné vysvětlení, proč by měly oběti během zákroku zůstat naživu. Člověk by musel být šílený, aby ho to vůbec napadlo.“

„Což nás přivádí zpátky k tvému vyšinutému chirurgovi,“ řekl Li, „a k argumentu, na který jsme narazili včera na poradě.“

„Jo?“ Margaret společně s energií ztrácela i zájem.

„Ten váš chirurg, nebo co vlastně je, nemohl jednat sám, že ne? Musel mít při zákroku alespoň jednoho dalšího člověka k ruce, možná i dva.“

Margaret přikývla a Mej-Ling řekla: „Takže tu tím pádem máme scénář, který jste vyloučili — tým lidí s lékařským vzděláním, kteří spolupracují při zločinu.“

Margaret pokrčila rameny a postavila se. „Nikdy jsem neřekla, že doktoři jsou světci.“ Podívala se na Liho. „Povedlo se vám dnes identifikovat některou z obětí?“

Li řekl: „Přítel operní zpěvačky, která se ztratila zhruba před rokem, se brzy zastaví podívat na tu ženu se zpěváckými uzlíky.“

„A potřebujeme, abyste se podívala na jeden rentgenový snímek,“ řekla Mej-Ling. Margaret si pomyslela, jaký je z nich už pěkný tým. „Tě švadleny. Manžel ženy, která by to podle nás mohla být, tvrdí, že si před pár lety zlomila pravý ukazováček. To z rentgenu poznáte, že ano?“

„Jo,“ přisvědčila Margaret.

Sešli o patro níž a nechali doktora Lana a ostatní dopít čaj. Margaret našla rentgenový snímek švadleniny pravé ruky a položila ho na osvětlovací podložku. Přejela po zvýrazněném ukazováčku mrtvé ženy prstem.

„Tady to je,“ řekla. Lehce poklepala na mozol utvořený na kosti v místě zhojené zlomeniny. „Hádám, že to tím pádem sedí.“

Li se otočil k Mej-Ling. „Měli bychom zavolat jejího manžela, aby ji identifikoval.“

Mej-Ling neradostně přikývla. „Půjdu to zařídit.“

Li a Margaret se octli poprvé sami od chvíle, kdy se jí nepodařilo přijít na domluvenou večeři. Nastalo trapné ticho. Margaret nevěděla, jak by se měla omluvit, a Li si provinile vyčítal city, které v něm Mej-Ling vyvolala teprve před pár hodinami.

Margaret nervózně přešlápla na prasklé dlaždici. „Omlouvám se,“ vysoukala ze sebe nakřáplým hlasem. „Za včerejšek. Myslím, že toho na mě bylo moc.“ Pak si pomyslela, že se poslední dobou omlouvá docela často a dnes večer by se jí to mohlo podařit Limu nějak vynahradit.

Limu najednou připadala drobná, unavená a zranitelná. Okamžitě ho přemohly povědomé pocity lásky, náklonnosti a touhy utěšit ji. Vzal ji do náruče a přitáhl ji k sobě. Poddala se jeho objetí tak, že se jí málem podlomily nohy. Chvíli jen tak stáli a svírali jeden druhého.

„Už se to nestane,“ řekla. „Slibuju. Dneska se na večeri vykašleme a půjdeme rovnou ke mně do pokoje. Jestli pak usnu, můžeš vymyslet nějaký zajímavý způsob, jak mě probudit.“ Ještě než dořekla větu, ucítila, jak Li strnul. Odtáhla se, aby se mu mohla podívat do obličeje. „Co se děje?“

„Řekl jsem Mej-Ling, že dnes povečeříme s ní v jejich rodinné restauraci.“

Okamžitě jí ztuhly rysy a její únava se rychle začala měnit ve vztek. „Li Jene, co jsem přiletěla, nebyli jsme spolu o samotě ani pět minut.“

„To ale není moje chyba.“ Cítil, jak v něm narůstá zloba.

„No, možná bys měl raději jít sám. Stejně na té večeri nechce mít mě, ale tebe.“

Li si povzdechl. „Po pravdě sama řekla, ať tě pozvu. Je to jen malinká restaurace. Bude to rodinná večeře, s jejím otcem a tetou... Myslím, že je od ní velkorysá, že tě pozvala, vzhledem k tomu, jak se k ní chováš.“

„Proč?“ odsekla Margaret. „Je na mně to opovržení tak vidět?“

Li bezradně rozhodil ruce. „Asi bys vážně neměla chodit. Protože jestli se budeš chovat takhle, jen to pokazíš.“

„A to bychom vážně nechtěli, že? Když je malinká miloučká Mej-Ling tak štedrá.“ Chvíli se vzájemně propíchovali pohledem

a nakonec Margaret řekla: „Měl bys mě raději vyzvednout v hotelu. Tentokrát vynaložím maximální úsilí, abych neusnula.“

„Vážně to chceš podstoupit?“ zeptal se Li. V duchu doufal, že si to rozmyslí.

„Ale jistě,“ řekla Margaret. Nehodlala ho Mej-Ling přenechat bez boje. „Jestli pro nás její rodina tak ochotně chystá večeři, pak bychom je neměli zklamat, že ne?“ Odmlčela se. „V šest?“ Li přikývl a ona hned nato spěšně odkráčela.

Když odešla, chvíli nehnutě stál a svářely se v něm rozporuplné emoce. Pak vzhlédl, všiml si kamery na zdi a pochopil, že patologové o patro výš zhlédli celý jejich výstup. Jestli měli zapnutý zvuk, znamenalo to ještě pikantnější zážitek. Bylo mu zle. Žádný takový přímý přenos z pitevny ve stylu Chicago Hope ještě nikdy nezažili. Li si v duchu představoval, jak se jejich smích rozléhá celou budovou.

IV

Sehnali mu stolní lampičku, takže mohl sedět v zatemněné kanceláři pouze při bodovém světle a soustředit tak veškerou pozornost na soubory, které se mu válely po stole. Kdyby se otočil a vyhlédl z okna, viděl by sloupce rozsvícených oken v policejních bytech naproti, v nichž ženy právě připravovaly jídlo pro své muže po práci, zatímco jiné je posílaly na noční směnu. Děti se dívaly na televizi, brouzdaly po internetu nebo dělaly domácí úkoly. Li přemýšlel nad tím, jaké to je mít rodinu, spořádaný život, někoho, kdo by na něj doma čekal. Nic z toho sám nezažil. Matku mu zabili během kulturní revoluce a otec se navždy změnil po opakovaném bití z rukou Rudých gard, které ho zajaly. Sestra utekla a nechala u něj své dítě a strýc, jenž ho všechno naučil, byl ve vlastním bytě usmrčen.

Li tu teď seděl o samotě, pouze ve společnosti duší osmnácti zavražděných žen. Úpěnlivě ho prosily, aby našel jejich vraha a navrátil řád do zvráceného světa.

Vzpomněl si na pozorovací místnost v márnici, kde v tlumeném světle sledoval manžela zavražděné švadleny při identifikaci jejích ostatků. Přivezli nosítka s bílým pytlkem na těla. Po zabzučení otevíraného zipu se objevila žalostná sbírka částí těla, jediných pozůstatků ženy, kterou miloval. Žalostně zavyl, jako kdyby ho někdo udeřil. Vrazil si pěst do úst a snažil se zastavit vzlykání, které se ho zmocnilo. Pak ucouvl, opřel se zády o zeď a pomalu se svezl na zem. Schoulil se do klubíčka, začal se v nejhlubším zoufalství kývat dopředu a dozadu a přitom se nepokrytě rozplakal. Dokud o ní nic nevěděl, měl alespoň trochu naděje. Teď mu však nezůstala žádná.

Li si pomyslel, že to bylo úplně jiné než v případě přítele operní zpěvačky. Ten došel do pitevního sálu s rukama v kapsách, jako kdyby se nic nedělo. Když se před ním rozevřel pytel, vůbec nijak nezareagoval, jen krátce přikývl. Žádné slzy ani emoce na odiv. Ale Li tušil, že až bude An Wen-tiang později o samotě, smutek dožene i jeho.

Na stole před ním ležel spis dívky, již identifikovali podle otisků prstů. Bylo jí pouhých dvacet let a odsoudili ji za drobnou krádež v obchodě. Její malá dcera, ani ne dvouletá, byla svěřena do péče rodičů zavražděné, protože její matka si právě odpykávala ve vězení trest. Napravena prací. Ale nikdo už se nemohl dozvědět, jestli se skutečně napravila. Její prarodiče u výsledku řekli, že nejspíš odjela do Kantonu nebo Hongkongu s jedním z kluků, s nimiž se vídala. Nikdy nenahlásili její pohřešování. Její dcera ji už nikdy nemohla poznat. Alespoň že její rodina nemusela podstoupit identifikaci pozůstatků. Části jejího těla k sobě byly přiřazeny pomocí testů DNA a otisky prstů byly dostatečným důkazem totožnosti. Zavražděna chi-

rurgickým zákrokem. Tak Margaret popsala to, co se ženám stalo. Nedalo se to však nijak zdůvodnit a zdánlivě to bylo úplně nelogické.

Proč zrovna tyto ženy? Byl v tom nějaký systém? Měly všechny něco společného? Něco, co Li a ostatní prostě nemohli vidět? *Odpověď se vždy skrývá v podrobnostech*, opět mu do ucha šeptal duch strýce. Zlodějka, operní pěvkyně, švadlena. Co je spojovalo kromě způsobu, jakým zemřely? Věděl, že to pravděpodobně neodhadnou dřív, než je identifikují všechny.

Ozvalo se zaklepání na dveře a detektiv Taj vešel, aniž by čekal na vyzvání. „Zdravím, veliteli,“ řekl a položil Limu na stůl složku. Li došel k závěru, že nemá smysl ho napomínat. „To je všechno, co se nám podařilo vyhrabat na toho medika, který po nocích hlídá na staveništi. Ťiang Pao-fua,“ prohlásil Taj. Li viděl na pozadí osvětlené chodby pouze detektivův obrys, a proto si všiml druhé složky teprve ve chvíli, kdy dopadla na první spis. „Tohle by mohla být další z obětí.“

Li k sobě obrátil horní složku a otevřel ji. Objevil snímek mladé ženy vyříznutý ze skupinové fotografie. Byl připojený k formuláři o pohřešovaných osobách, který kdosi vyplnil před několika měsíci. Vlasy měla stažené do culíků jako holčička a byla oblečená do jakéhosi přiléhavého třpytivého kostýmu. Li nebyl s to rozpoznat, co přesně to je, protože fotografie byla ustřižená přímo pod klíčními kostmi. Někoho zajímala pouze její tvář. Zběžně proletěl formulář. Jméno, věk, povolání... Wu Li-jao, třicet let... Zvedl zamračený pohled k Tajovi. „Akrobatka?“

„Členka Šanghajského akrobatického divadla. Pohřešuje se už tři měsíce.“

„Podle čeho soudíte, že to je jedna z našich obětí?“

Taj se ušklíbl. „Nevím to jistě, veliteli. Je to vážně jen odhad. Ale vaše patoložka řekla, že jedna z těch žen měla na chodidle zlomeniny. Je to tak? Prohlásila, že by to mohla být sportovkyně“

nebo gymnastka.“ Pokrčil rameny. „Napadlo mě, že akrobatka by mohla spadat do stejné kategorie.“

Li přikývl. „To je správná úvaha, Taji. Dobrá práce,“ řekl. „To se rozhodně vyplatí prošetřit.“ Neviděl Tajovi pořádně do obličej, ale téměř slyšel, jak se usmívá. Policista se otočil k odchodu. Li řekl: „Detektive...“ Taj se zastavil v otevřených dveřích.

„Ano, veliteli?“

„Včera večer...“ zaváhal, „...jste se nejspíš snažil říct, že zástupkyně velitele oddělení Nien měla poměr s nadřízeným.“

„Opravdu?“ zeptal se nevinně.

„Copak jste to nenaznačil?“

Taj pokrčil rameny. „Je mi líto, veliteli, ale můj nadřízený mi sdělil, že věci podobného ražení nesmím probírat.“ Zavřel za sebou dveře a Li měl pocit, jako kdyby právě dostal přes prsty. Předpokládal, že si to zaslouží.

Dlouho jen seděl ve tmě a rozjímal nad tím, proč se vlastně zeptal. Bylo to pro něj důležité? Opravdu ho zajímalo, jestli je možné si s ní začít? A jestli ano, jak do toho zapadaly city, které choval k Margaret? Věděl, co k ní cítí. Přinejmenším si to myslel. Miloval ji. Ale nějak mu to nestačilo. Něco mu chybělo, jen si nebyl jistý co. Šlo o kulturu nebo jazyk? Odjakživa věděl, že by nedokázal žít ve Spojených státech, a přesto od ní čekal, že se naučí žít v Číně. Měla v sobě smutek, který je rozděloval jako zeď, již nedokázal zbořit.

Přinutil se myslet na důležitější věci. Vrah nebo vrazi osmnácti žen stále běhali po svobodě a pravděpodobně přidávali na seznam obětí další jména, o kterých ještě policie nemohla vědět. Otevřel si složku Ťiang Pao-fua. Bylo mu dvacet tři let, narodil se ve městě Jen-čching v provincii Che-pej poblíž Pekingu. Jeho dědeček pracoval na statku, babička učila v tamní mateřské škole. Měl starší sestru, která byla provdaná za úředníka v hlavním městě. Bydleli nedaleko od univerzity, na ulici Chaj-tan.

Ťiang byl právě v posledním ročníku studia na Šanghajske lékařské univerzitě. Specializoval se na chirurgii a projevil zájem studovat soudní lékařství. Pronajímal si byt ve čtvrti Ming-sin, novém předměstí na opačné straně města. Před rokem opustil studentské koleje.

Li zvedl hlavu od dokumentů a zamyslel se nad tím. To byla další nesrovnalost. Jak by si student z chudé rodiny mohl dovolit odejít z kolejí a pronajímat si vlastní byt? Navíc student, který zjevně musel brát všechny možné brigády, aby dokázal své studium financovat. Li prošel seznam prací, kterými se Ťiang posledních pět let živil. Pracoval jako pomocník a sanitář v různých šanghajských nemocnicích a soukromých klinikách. Jedno léto prodával u stánku na ptačím trhu ve staré čínské čtvrti. Vykonával řadu dočasných zaměstnání, při kterých musel pracovat v noci — jako portýr v ošumělém podniku poblíž řeky; jako dělník na stavbě; jako noční hlídač na řadě míst —, pravděpodobně proto, aby si mohl vydělat a zároveň se i pár hodin prospat.

Li si zapálil cigaretu a zamýšleně vyfoukl kouř do světla stolní lampy. Sledoval, jak se kupí a převaluje a nakonec rozptyluje a stoupá do tmy. Opět někdo zaklepal na dveře. Tentokrát vstoupila Mej-Ling.

„Páni, ty tady máš ale tmou,“ řekla.

„Rád přemýšlím potmě.“

Zavřela za sebou dveře, přitáhla si židli a posadila se naproti němu. Opřela se, takže jí světlo odražené od desky stolu dopadalo na obličej. „Já raději přemýšlím za světla,“ řekla, „a tmou si nechávám na milování.“

Li cítil, jak se mu stáhl žaludek. Na okamžik si představil, že se s ní miluje. Její útlou postavu pod svým tělem, malá pevná ňadra na svém hrudníku, prsty zaryté do zad, její dech na své tváři. Náhlá ztráta sebeovládání ho polekala, a proto ten obrázek rychle zapudil. „Viděla jsi spis Ťiang Pao-fua?“ zeptal se.

Přikývla. „Myslím, že ho budeme muset znovu přivést k výslechu.“

„Ze všeho nejdřív bych si rád promluvil s vyučujícími na medicíně, aby nám trochu přiblížili jeho osobnost. Pak bych počkal, až nebude doma, a zašel k němu na návštěvu. Mohla bys sehnat povolení?“

„Jasně, zařídím to. Hned zítra ráno můžeme jít na univerzitu. Pár lidí tam znám.“

„Dobře.“ Odmlčel se. „A co s tou naší akrobatkou?“

„Staré Šanghajské akrobatické divadlo už zbořili. Soubor teď sídlí v Šanghajském centru. Tam bychom se zítra taky měli zastavit. Podle všeho byla provdaná za jednoho z akrobatů.“ Podívala se na hodinky. „Musím už vyrazit. Uvidíme se kolem sedmé?“

„To zní dobře.“

„A co Margaret?“

„Vyzvednu ji v hotelu.“

Usmála se. „Raději si s sebou vezmi palici. Kdyby náhodou bylo potřeba vylomit dveře.“

SEDMÁ KAPITOLA

I

Silnice pod viaduktem Jen-an zářila prapodivným modrým světlem vycházejícím z ukrytých zářivek. Jejich taxi ho podjelo směrem na západ. Řidič byl mrzutý starší muž s řídnoucími vlasy, jehož jedinou životní ambicí zdánlivě bylo dostat se před všechna ostatní auta na silnici. Řítil se ve vysoké rychlosti z jednoho pruhu do druhého a svůj postup podtrhoval řadou krátkých, prudkých zatroubení klaksonu. Ostatní řidiči měli očividně radost, že mezi nimi kličkuje šílenec, a poskytli mu spoustu prostoru. Li se naklonil dopředu a poklepal přes dělicí pletivo muži na rameno. „Uber, kamaráde,“ řekl. Řidič přikývl, ale ani ho nenapadlo zpomalit.

Margaret přemýšlela, jestli kvůli taxikářově nezájmu Li ztratil tvář. Jestli ano, nijak to na sobě nedal znát. Margaret neměla v úmyslu to zjišťovat. Od odjezdu z hotelu Mír spolu téměř nepromluvili.

Zabočili na jih na ulici Chua-šan. Před nimi se vynořila obří budova hotelu Hilton. Po pravé straně vyrostl hotel Equatorial, nalevo řada dvoupatrových cihlových bytovek ve španělském stylu. Na pozadí noční oblohy zářily neonové obrysy. Řidič

provedl sebevražedný manévr a otočil vůz za doprovodu klaksonů do opačného pruhu. Zastavil před lacině vyhlížející kavárnou. Skrz tenké záclony bylo vidět, že uvnitř nikdo není.

Margaret pochybovačně vyhlédla z okénka, zatímco Li platil řidiči. „To je ono?“

Li vystoupil a otevřel jí dveře. „Podle taxikáře je to v uličce.“

Margaret se rozhlédla a všimla si, že za kavárnou je úzký průchod mezi dvěma řadami bytových domů. Podél jedné zdi se vedle přetékaajících popelnic vršily prázdné krabice. Ulička byla temná a nehostinná.

„Ježíši,“ řekla. „Je to horší, než jsem si představovala.“ Nacházeli se ve staré francouzské čtvrti a za vším pozlátkem hlavních ulic se skrýval labyrint zchátralých úzkých uliček, kde se lidé prodírali životem v nepřilíh přívětivých podmínkách.

Li jí nabídl rámě a zavedl ji do uličky. Opodál narazili na skupinku mužů, kteří pracovali ve světle zářivky pod nataženou plachtou. V otevřeném průchodu stál stařec a zíral do prostoru. Z boku na něj dopadalo světlo ze žluté lampy postavené na stolku v chodbě. Jednu ruku měl nataženou před sebou. Připomínala pařát a byla posetá hnědými stařeckými skvrnami. Třásl se jako list v poryvu větru.

Zprava do uličky dopadl proud jasného světla z rodinné restaurace Mej-Ling. Na kovovém regálu byly do sloupců naskládané hrnce a pánve. Pod modrým venkovním přístřeškem stály dvě dívky v čistě bílých kabátcích a omývaly zeleninu ve velkém porcelánovém dřezu. Za oknem přímo nad ním bylo vidět vysokého mladíka v bílé kuchařské čepici, který rychle přebíhal sem a tam v úzkých prostorách malinké kuchyně. Jedna z dívek u dřezu vzala do ruky velký sekáček a začala na dřevěném prkénku najemno krouhat zelí. Když Li s Margaret vcházeli dovnitř, otočila se k nim a usmála se. „*Ni chao*,“ řekla a užasle sledovala plavovlasou, modrookou dámu ze Západu.

Margaret napadlo, že do jejich restaurace ještě nikdo ze Západu nezavítal.

Sestoupili po několika schůdcích do malinké, světle zalité místnosti s bílými obklady. Margaret připomněla některé pitevní sály, ve kterých v minulosti pracovala. Uvnitř byl jeden velký plastový stůl a další dva menší stolky u protější zdi. Mej-Ling, její bratr, otec a teta seděli u velké tabule. Když jejich hosté vstoupili, nedočkavě se postavili. Margaret věděla, že přitahuje zvědavé pohledy. V Číně mohla jen těžko uniknout pocitu, že sem nepatří. Ale nepamatovala si, že by si kdy připadala tak cizí jako dnes večer. Najednou pochopila, proč ji Mej-Ling pozvala taky. Právě z toho důvodu. Aby se Margaret cítila jako outsider. Aby jí Mej-Ling předvedla rasovou, kulturní a jazykovou sounáležitost, kterou s Lim sdílí, zatímco Margaret ji s ním nikdy sdílet nemůže. Pravděpodobně také chtěla, aby si to uvědomil i Li. Margaret se však zarazila a dál svou úvahu nerozvíjela. Pomyslela si, že se její nejistota možná jen mění v paranoii, jak nevybíravě naznačil Li o dvě noci dříve. Věnovala svým hostitelům vřelý úsměv.

Mej-Ling nejprve představila Liho, a Margaret se tak mohla podívat, jak má zdravít. Všechna uvítání doprovázely drobné úklony a potřesení rukou. Celá formalita probíhala ve standardní čínštině, protože Li neovládal šanghajský dialekt. Margaret nejvíc zarazilo, jak jsou všichni členové rodiny Mej-Ling drobní. Její otec i teta působili křehce a Margaret si před nimi připadala jako obr, přičemž Li je převyšoval o několik hlav. Bratr Mej-Ling se zdál z celé rodiny nejvyšší, i když byl nejméně o patnáct centimetrů menší než Li. Margaret ho odhadovala zhruba na čtyřicet let. Otec a teta vypadali zhruba na něco málo přes šedesát, ale u Čiňanů bylo velice těžké odhadnout věk, protože stárli jinak než lidé na Západě. Jejich pokožka zůstávala déle pevná a mladistvá. Vrásky se jim často začínaly dělat až po sedmdesátce, nebo dokonce po osmdesátce. Přestože se mezi nimi objevily

i výjimky, zdálo se, že jim vlasy šednou mnohem později a že muži tolik neplešatí.

Mej-Ling se obrátila k Margaret s rozzářeným úsměvem a představila jí svou rodinu. Všichni tři si s ní přátelsky potřáslí rukou a přivítali ji širokými vřelými úsměvy, ve kterých byl patrný náznak neschůplivosti. Neměli mnoho zkušeností s cizinci neboli *lao waj*, jak jim říkali, když byli slušní; nebo s *jang-kuej-c'*, cizími dábly, jak je titulovali, když zdvořilí nebyli. Margaret velice překvapilo, když zjistila, že bratr Mej-Ling, Ťing-tün, mluví plynule anglicky a teta Tcheng angličtinu ovládá alespoň zčásti.

„Já žila nějaký čas v Hongkongu,“ řekla. „Všichni tam mluvit anglicky.“ Otec Mej-Ling vzal Margaretinu ruku do obou dlaní a hovořil k ní velice naléhavým tónem. Díval se jí přímo do očí a ani nemrkal. Margaret se cítila polichocně i trapně zároveň.

Když domluvil a pustil její ruku, Ťing-tün prohlásil: „Můj otec říká, že je mu ctí vás přivítat ve svém domě a restauraci.“ Margaret poprvé došlo, že zde celá rodina také bydlí.

„Je mi potěšením, že zde mohu být,“ řekla. Pomalu se začínala uvolňovat. Připadali jí jako milí lidé. Možná se ve svém rychlém soudu ohledně pohnutek Mej-Ling přece jen unáhlila.

„Prosím, posaď se,“ řekla teta Tcheng a ukázala na židli u stolu. Poté se všichni usadili a Margaret si poprvé všimla, že stůl je pokrytý zvláštními tabulkami plnými různých obrazců a čínských popisků. Uprostřed stolu stála velká čajová konvice a kolem ní křehké keramické šálky. Objevila se jedna z dívek v bílém kabátku a naplnila hrníčky světlým čajem vonícím po jasmínu.

Otec Mej-Ling opět promluvil k Margaret a Ťing-tün překládal: „Mej-Ling navrhla, že bychom našim ctěným hostům měli přečíst tradiční čínské horoskopy. Teta Tcheng se tomuto umění naučila v Hongkongu.“ Odmlčel se. „Můj otec se ptá, jestli by vám to udělalo radost.“

Margaret se nejistě zadívala na Liho. „No... ano, jistě,“ řekla. „Zajímalo by mě, jak se to dělá.“ Všimla si, že ji Mej-Ling bedlivě pozoruje. Na tváři jí neustále hrál úsměv, který zářil jako diamant. Postřehla, že její mírně šilhající pravé oko je zřetelnější než obvykle. Přistihla Liho při pohledu na Mej-Ling. V jeho očích zahlédla něco, co v ní opět probudilo veškerou nejistotu.

Začali u Liho a kvůli Margaret všechno proběhlo v angličtině. Ťing-tün svému otci vše překládal do čínštiny.

Teta Tcheng chvíli debatovala s Ťing-tünem ohledně správných anglických výrazů a pak prohlásila: „Nejprve najdeme tvoje číslo v šedesátkové soustavě.“ Pak se obrátila k Margaret. „V Číně měříme čas podle lunární kalendář a pohyb Slunce. Máme každý rok tři sta šedesát pět a čtvrt dne. Všechno se opakuje v cyklu po šedesáti. Šedesát den, šedesát měsíc, šedesát rok. Každý rok je šest dob šedesát den, plus pět den. Kdy tvoje narozeniny, Li Jene?“ zeptala se.

„Dvacátého prosince devatenáct set šedesát šest,“ řekl.

„Dobře.“ Vytáhla prázdný list papíru a zvedla pero. Potom začala s výpočty. „Devatenáct set šedesát šest. Odečteme tři. Máme devatenáct set šedesát tři. Vydělíme šedesáti.“ Provedla výpočet neuvěřitelně rychle. „Je třicet dva celých sedm jedna. Zaokrouhlíme dolů na třicet dva a znásobíme šedesáti. Máme devatenáct dvacet. Odečteme od tvého narození minus tři a máme čtyřicet tři. To je šedesátkové číslo.“ Zvedla hlavu a ztvářila se vítězně. Margaret uvažovala, jaký to má všechno smysl. „Dobrá,“ pokračovala teta Tcheng. „Odečítáme deset, dokud nemáme zbytek. A to je...“ divoce něco naškrábala a pak vzhlédla. Oči jí zářily radostí. „Tři. Ach, Li Jene, tvůj nebeský kmen je tři. To je nejvíc šťastné číslo, co můžeš mít.“

Margaret ani nechtěla vědět, co přesně je nebeský kmen. Teta Tcheng se k ní otočila. „Ty znáš jin a jang?“

„Osobně je neznám,“ řekla Margaret. Nikdo se však nezasmál, a tak se pokusila nějak zakrýt své rozpaky. „Jo, asi jo...“ zamumlala. „Jang je muž, jin je žena.“

Teta Tcheng přikývla. „Číslo tři je dobrý mix jin a jang, ale lepší pro prosperitu jang. Rozumíš prosperita jang?“

Margaret se bezradně podívala k Ťing-ťünovi. Usmál se. „Čínské složené slovo ‚prosperita-pomoc‘ znamená šťastlivý. To je móg dobré. Móg příznivé. Jang se také rovná maskulinitě a pozitivní energii.“

„Což znamená,“ řekla Mej-Ling, „že Li Jena bude celý život provázet štěstí a prosperita.“

„To rád slyším,“ řekl Li čínsky. „Kdy to začne?“ Všichni kolem stolu se zasmáli a Margaret je nejistě pozorovala. Ťing-ťün jí to vysvětlil. Zdvouřile se usmála a přitom přemýšlela, proč se stejně nesmáli jejímu vtípu.

Teta Tcheng k sobě přitáhla jednu z tabulek. Byl na ní diagram připomínající osmistěnný kompas s jihem nahoře a severem dole, východem nalevo a západem napravo. Každý z osmi segmentů měl jinou barvu a byl rozdělený do tří pruhů. Ve vnitřním kruhu bylo osm skupin po třech pruzích a některé z nich byly přerušené, jiné ne. V samotném středu se nacházel pradávny symbol jin a jangu. Dvě propletené slzy, jedna černá, druhá bílá. „Osm prastarých trigramů,“ řekla teta Tcheng.

Ťing-ťün se ujal vysvětlování. „Praví se, že mudrc Fu Si vynalezl trigramy před více než čtyřmi tisíci lety. Každý z nich představuje nějaký směr, barvu a živel a každý má nějaké jméno podle toho, jak silný má jin nebo jang. Přerušené pruhy představují jin, nepřerušené jang. Příliš mnoho od jednoho je špatné.“

Teta Tcheng vysvětlila: „Li Jenův nebeský kmen tři také zastupovat nebeský element ohně. Takže jeho trigram je velice úchvatný. Směřuje na jih, což je nejpříznivější, a jeho trigram

se jmenuje *li*, což je jeho jméno. A oheň znamenat on silný a spolehlivý. Znamená, že krásný jako slunce. A nejlepší období pro Li Jena je léto.“

Li zčervenala. Mej-Ling prohlásila. „Což z tebe dělá velice dobrou partii pro nějakou šťastnou dívku.“

„Ano, ale jen pokud se k sobě hodí jejich znamení zvěrokruhu,“ řekl rozesmátý Ťing-tün. „Jestli tedy věříte v takové věci.“ Otočil se k Limu. „Jaké jsi znamení, Li Jene?“

„Narodil jsem se v roce Koně,“ řekl Li.

Mej-Ling nadšeně zatleskala. „A já jsem Tygr“ řekla. Li po ní střelil pohledem. Už mu byl jasný účel „nevinné“ otázky, kterou mu položila dopoledne.

„A Koně a Tygři jsou nepochybně stvoření jeden pro druhého,“ dodala Margaret jízlivě.

Teta Tcheng řekla: „Je dvanáct zvířat ve čtyřech skupinách po třech. Tři zvířata v jedna skupina spolu vycházejí moc dobře.“ Obrátila rozzářený pohled k Limu a Mej-Ling. „Tygr a Kůň v jedné skupině.“

„To je mi ale překvapení.“ Margaret si nedokázala pomoci, i když ironii v jejím tónu zaznamenali pouze Li a Mej-Ling. Li ji zpražil pohledem. „Tak co?“ řekla Margaret. „Jak jsou na tom Opice a Koně?“

„Jsi Opice?“ zeptal se Ťing-tün.

„Lidé mi to tvrdí skoro celý život,“ řekla Margaret. „A narodila jsem se v šedesátém osmém a to je prý rok Opice.“

Ťing-tün se zasmál, ale teta Tcheng zakroutila hlavou. „Není dobré,“ řekla. „Opice a Kůň v jiné skupině. Nehodit k sobě.“

„A co Opice a Tygři?“ zeptala se Margaret a přitom se zahleděla Mej-Ling přímo do očí.

Teta Tcheng se podívala do svého diagramu a zachichotala se. „Ha!“ řekla. „Obávám, že slečna Margaret a Mej-Ling nevycházejí. Tygr a Opice úplně naproti. Oni bojují. Oni nepřátelé na smrt.“

Margaret se usmála na Mej-Ling. „Možná na tom nakonec přece jenom něco je.“

Teta Tcheng potom zjistila, že Margaretino šedesátkové číslo je čtyřicet pět a její nebeský kmen je tím pádem pět. „Pět uprostřed,“ řekla. „Není šťastné, není nešťastné.“

„Ano, není to moc zajímavé číslo,“ řekla Mej-Ling.

„Nebeský element je země,“ řekla teta Tcheng, „a trigram jmenuje *kchun*.“ Zničehonic zvedla hlavu. „Chcete ještě čaj?“ Mávla na jednu z dívek, aby jim doplnila šálky. Poté teta Tcheng pokračovala: „Vlastnost elementu země znamenat, že ty být krotká, poddajná dáma, móc mateřská. Znamenat matka země, šaty, břicho a černá barva.“

„To na mě moc nesedí,“ řekla Margaret. „Krotká? Poddajná?“ Úkosem se podívala na Mej-Ling a přinutila se k úsměvu. „Na to bych se moc nespolehala.“ Byla si vědoma toho, že Li ji upřeně sleduje, ale vyhnula se jeho pohledu. „A co Mej-Ling?“ zeptala se. „Jaký je její nebeský kmen?“

Teta Tcheng zavrtěla hlavou. „Ach, to my už dělaly. Mej-Ling mít móc špatné číslo. Devět. Neštěstí. A nebeský element voda. Není dobré. Příliš mnoho jin z ní dělat jangový sirotek.“

Ťing-ťün prohlásil: „Jangový sirotek je jako opuštěné dítě, které se musí zaopatřit velice maskulinním způsobem. Zrovna tak, jak to udělala Mej-Ling. Stala se z ní šéfka ve světě mužů. Ale ‚sirotek-prázdnota‘ je čínské složené slovo, které znamená ‚nešťastný‘. Což není dobré.“

„Voda taky móc špatná,“ řekla teta Tcheng. „Znamenat nebezpečí, tajemství, úzkost. A trigram, *kchan*, má barvu krve.“

Zdalo se, že připomenutí neblahosti jejího znamení Mej-Ling připravilo o všechnu radost ze zjištění, že se Li hodí k ní, a ne k Margaret. Na okamžik se zachmuřila, jako kdyby jí na tvář padl stín. Potom se vzchopila. „Samozřejmě,“ řekla, „kdybych měla takové štěstí a potkala muže, jako je Li Jen, pak by do

mého života vnesl rovnováhu a harmonii. Jeho jang by vyvážil můj jin. Jeho štěstí by vyvážilo mou smůlu.“

„To byste ale nejdřív potřebovala to štěstí,“ řekla Margaret. „A podle všeho vám ho hvězdy nenadělily.“

Potom promluvil otec Mej-Ling. Ťing-tün jeho slova tlumočil ostatním: „Můj otec říká, že bychom měli jíst.“

Společně s Mej-Ling odklidili všechny papíry a diagramy tety Tcheng a dívky v bílých kabátcích potom na stůl vyrovnaly talíře, sklenice a hůlky a začaly nosit první pokrmy. Studenou bílou místnost zaplnila pára a s ní zvláštní cizokrajné vůně.

„Říkali jsme si, že byste možná ráda ochutnala tradiční šanghajské jídlo,“ řekla Mej-Ling, „a nějaké čínské pochoutky. Náš kuchař je špičkový. Řekla jsem mu, že máte obzvláště ráda fritované štíry.“ Odmlčela se. „Ale bohužel je nedokázal sehnat včas.“

„Jaká škoda,“ řekla Margaret.

„Ale máme i jiné delikatesy, které oceníte přinejmenším stejně.“

„Nemuseli jste si kvůli mně dělat škodu.“

Mej-Ling se usmála. „Byla to pro mě radost.“

Z objemných karaf si potom do vysokých sklenic nalili pivo. Obsluha naplnila skleničky na přípitek téměř nepoživatelnou a velice silnou čínskou pálenkou *mao tchaj*. Margaret se vybavily nepříjemné vzpomínky. Otec Mej-Ling připil na zdraví svým hostům. Li a Margaret mu přípitek oplatili a poděkovali za pohostinnost. Naštěstí všichni pálenku pouze usrkávali a nikdo nezvolal *kan pej*, což by znamenalo, že musejí vyprázdnit skleničky jedním lokem.

Kruhová deska uprostřed stolu se postupně otáčela a před Margaret se tak dostala všechna jídla. Teta Tcheng jí pokaždé vysvětlila, co má před sebou. Talíř s hromádkou kousků masa nebo ryby v omáčce s hrstkou jarní cibulky. Margaret se dozvěděla, že se pokrm nazývá *souboj draka s tygrem*.

„To kuchyně Čchao-čou,“ řekla. „Z jihu Číny. Je divoká kočka a hadí maso.“ Margaret zbledla. Na dalším talíři se kupila hnědá vejce. Teta Tcheng jí poskytla další obohacující výklad: „Tomu my říkat tisíc let stará vejce,“ řekla. „Ale nejsou tisíc let stará. Jen naložená v koňské moči, aby tak vypadala.“

Margaret pohlédla na Mej-Ling, která si nepokrytě vychutnávala její rozpaky. Ale raději by se na místě propadla, než by jí udělala radost a poddala se rostoucí nevolnosti, která se šířila z jejího staženého žaludku. Li se usilovně snažil vyhnout jejímu pohledu. I jemu muselo být jasné, o co se Mej-Ling pokouší. Margaret statečně okusila řadu bizarních a nevhledných jídel — smažené krevety v tempuře posypané fritovanými mravenci, dušené kuřecí pařáty, hada, řezy ze sušené sépie. Každý pokrm zalila pořádným hltem piva. Kdykoliv dopila sklenici, jedna z číšnic ji hned dolila. Zdálo se, že pivo potlačilo její nevolnost a nahradilo ji rostoucím pocitem bezstarostné euforie.

Číšnice ke stolu přinesly celé dušené kraby a před každého ze strážníků položily misku s tmavou omáčkou. Krabi měli bílá břívka a černé krunýře pokryté jemnými zlatými chloupky.

„Krab čínský,“ řekl Ťing-ťün. „Sezonní šanghajska specialita. Jsou to *ta-ča-sie*, vlnoklepetí krabi z jezera Jang Čcheng na severozápad od města.“ Každý z nich dostal jednoho kraba a Ťing-ťün ukázal Margaret, jak ho má jíst. Vytáhl zespodu kousek krunýře o velikosti nehtu na palci a použil ho k nabírání žlutého masa, jež nejprve namočil do směsi sladké sójové omáčky a octa a pak sousto snědl. Sledoval Margaret při jedení a pak se zeptal: „Je to dobré?“

„Hmmm,“ zhodnotila Margaret. „Vynikající.“

„Ano,“ řekl Ťing-ťün a přikývl, „pohlavní orgány jsou nejchutnější.“ Margaret okamžitě začalo opouštět nadšení.

Všichni potom odtrhli klepeta, aby z nich mohli vysát běžné krabí maso. Konečně přestali věnovat všechnu pozornost Mar-

garet, namísto toho si začali povídat. Margaret si přes lehký alkoholický opar všimla drobných hnědých šplíchanců na krémové blůze tety Tcheng. Byla právě zabraná do hovoru se svým bratrem a očividně si ničeho nevšimla. Margaret se podívala na strop, ale nepodařilo se jí přijít na to, kde se cákance vzaly. Začala si říkat, jestli nehalucinuje z nahromaděného alkoholu a únavy. Zřejmě byla jediná, kdo si toho všiml. Li zapáleně debatoval s Mej-Ling a Ťing-ťünem. Margaret nakonec poklepala tetě Tcheng na rameno a ukázala na skvrny na blůze. „Něco na vás šplíchlo,“ řekla a hned si pomyslela, jak divně to zní.

Teta Tcheng si prohlédla blůzu a otráveně zaklela. Vzala papírový ubrousek a začala skvrny utírat, ale pouze se jí je podařilo rozmazat po hedvábí. Zatímco se jich snažila zbavit, bůhví odkud se objevilo několik dalších. Margaret nevycházela z údivu. „Kde se berou?“

Teta Tcheng rozlíceně pohlédla na talíř, který na stůl před pár minutami položila jedna z číšnic. „Opilé krevety,“ řekla.

Margaret se podívala na ták a všimla si, že z tuctu krevet v hnědé omáčce sebou některé tu a tam škubou a mrskají a šplíchlají kolem sebe drobné kapky. „Jsou ještě naživu?“ zeptala se ustrašeně.

„Ne na dlouho,“ řekla teta Tcheng. „Jsou marinované zažíva v sójové omáčce a alkoholu. Brzy utopí a my sníme. Móc dobré.“

Všichni přítomní upřeli své pohledy na opilé krevety. Když se přestaly mrskat, Mej-Ling prohlásila: „Musíte alespoň jednu ochutnat, slečno Campbellová. Jsou vynikající, přesně jak řekla teta.“

Margaret zaváhala. „Možná kdyby mi někdo ukázal, jak na to,“ řekla a oddálila tak ten hrůzný okamžik.

„Jistě. Když dovolíte,“ ozval se Ťing-ťün. Otočil desku k sobě, aby měl talíř na dosah, a vytáhl pomocí hůlek jednu z krevet.

Ukousl jí hlavu a vyplivl ji na stůl. Zbytek si vložil do úst i s krunýřem. Chvilí krevetu žvýkal a pak vyplivl krunýř, ze kterého se mu nějak podařilo vysát maso. Posunul talíř před Margaret. Usmála se, zvedla krevetu z talíře a přesně napodobila Ťing-fünův postup. Překvapilo ji, že maso jde oddělit od schránky poměrně snadno. Další překvapení nastalo, když zjistila, jak pozoruhodně chutná. Olízla si rty a řekla: „Vynikající. Můžu si vzít ještě jednu?“ Mej-Ling to viditelně zklamalo.

Vzala si druhou krevetu a talíř se pak otáčel dál, aby si mohli posloužit i ostatní. Margaret pozvedla skleničku a pokynula směrem k Mej-Ling. „Ráda bych pronesla přípitek,“ prohlásila. „Na Mej-Ling, za její štědrost a laskavost, protože mi představila klenoty jihočínské kuchyně.“ Mej-Ling se zdráhavě chopila své skleničky. „*Kan pej*,“ řekla Margaret. Zvrátila hlavu, jedním pohybem si otřesnou pálenku *mao tchaj* nalila do krku a udeřila prázdným kalíškem o stůl.

Mej-Ling neměla na vybranou a musela udělat totéž. Margaret okamžitě postřehla, že se chabě snaží zamaskovat znechucený výraz. Bylo jí jasné, že pálenku nesnáší. Za celou noc nevy-pila skoro žádný alkohol a jen usrkávala jasmínový čaj. Margaret odhadovala, že Mej-Ling nejspíš nepije vůbec, nebo jen velice málo, a tím pádem má slabou odolnost vůči alkoholu. Zachytila Liho výstražný pohled. Oplatila mu ho roztomilým úsměvem. Jedna z číšnic jim doplnila skleničky. Margaret tu svou opět zvedla. „Ráda bych věnovala další přípitek Mej-Ling, za to, jak vřele mě přivítala v Šanghaji a postarala se, abych se tu cítila jako doma. *Kan pej*.“ Nato do sebe obrátila obsah skleničky.

Mej-Ling se zašklebila, následovala Margaretina příkladu a otočila panáka do sebe. Její úsměv povážlivě strnul a ztratil jiskru. Oči měla skelné, protože jí alkohol proudiv rovnou do hlavy. Otec a bratr Mej-Ling starostlivě sledovali, ale teta Tcheng byla sama lehce opilá, takže zatleskala a vyjekla: „Bravo!“

Jedna z číšnic se sklonila k tetě Tcheng a něco jí sdělila. Paní rychle přikývla a přisunula si židli blíž k Margaret. Vytvořila tak místo, na které číšnice okamžitě přistavila další židli.

„Přijde ještě někdo?“ zeptala se Margaret. Teta Tcheng se zavtářila zmateně. Margaret ukázala na prázdnou židli. „Bude tu jíst někdo další?“

Teta Tcheng se podívala na židli a s vážným výrazem zavrtěla hlavou. „Ne, ne,“ řekla, ale nesnažila se to nijak vysvětlit. Obrátila se místo toho ke svému synovci a pronesla k němu pár poznámek šanghajským dialektem.

Margaret dospěla k názoru, že se hodí pronést další přípitek. Okamžitě zvedla skleničku a pokynula s ní Mej-Ling. Přitom pronesla další nesmyslné poděkování za neočekávanou pohostinnost. „*Kan pej*,“ řekla a vyprázdnila skleničku. Tentokrát se na stůl sneslo ticho.

Margaret se cítila rozčarovaná, když Li položil dlaň na ruku Mej-Ling a řekl: „Nemusíš to dělat.“ Mej-Ling jeho ruku setřásla a zvedla svou skleničku. „*Kan pej*,“ řekla a vyprázdnila ji.

Margaret si všimla, že Ťing-ťün a jeho otec na ni hledí s výrazy plnými zklamání a lítosti. Nerozuměli tomu. Ale Margaret už toho vypila tolik, že jí bylo všechno jedno.

Ze zadní místnosti vyšel jakýsi starší muž v obleku a tlustých brýlích a posadil se na prázdnou židli. Margaret ho zvědavě pozorovala, ale nikdo jiný mu nevěnoval pozornost. Kolem stolu probíhala čínsky napjatá konverzace. Jedna z číšnic před nově přichozího položila táč s podivnou bílou rybou. Opatrně kousek uchopil do hůlek a vložil si ho do úst. Pomalu a zamyšleně ho žvýkal, téměř půl minuty. Potom spokojeně kývl hlavou a sousto polkl. Hned nato se postavil, lehce se uklonil a opustil místnost. Ostatní byli celou tu dobu zabraní do konverzace. Margaret si musela počkat na okamžik ticha, aby se tety Tcheng zeptala, co byl ten muž zač. Nejprve vypadala zmateně. „Jaký muž?“ zeptala se.